

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அருளிச்செயல்ரஹஸ்யம்

உரை தொகுத்தவர்:—

ஸ்ரீ உ. வே. வாக்யம்ருதவர்ஷீ
வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வரமீ

கிடைக்குமிடம்:—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்.
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

விலை ரூ. 2-50]

[குபாற்கூலி 50 பை.

ஸ்ரீ நிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ: அருளிச்செயல்ரஹஸ்ய வ்யாக்யான முன்னுரை

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், 'ஸுதர்ஸனம்' ஆசிரியர்
3. புத்தூர் அக்ரஹாரம். திருச்சி-17.

ஆசார்யஹ்ருத்யம் அருளிய அழகியமணவாளப்பெரு
மாள்நாயனார், ரஹஸ்யத்ரய விவரணமாக அருளிய க்ரந்
த்யம் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யமாகும். இந்நூலாசிரியர் நம்
பிள்ளை ஈட்டை ஏடுபடுத்திய வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை
யின் இரண்டாவது குமாரர் என்பதும். அஷ்டாத்யூரஹ
ஸ்யமருளிய பிள்ளையுலகாசிரியரின் திருத்தம்பியார் என்ப
தும் ஸுப்ரஸித்தகூமானது.

இவர் திருப்பாவை ஆராயிரப்படியும். அமலனாதிபிரா
னுக்கும். கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புக்கும் விரிவான வ்யாக்யா
னங்களும் அருளியதோடு. ஆசார்யஹ்ருத்யம் என்னும் அத்
புகமான திவ்யரஹஸ்யக்ரந்த்யத்தையும். இவ்வருளிச்செயல்
ரஹஸ்யத்தையும் அருளியவர். ஆசார்யஹ்ருத்யத்திற்கும்
அருளிச்செயல்ரஹஸ்யத்துக்கும் உள்ள தனிச்சிறப்பு யாதெ
னில்; அருளிச்செயல் சந்தைகளைக்கொண்டே பெரும்பாலும்
அவை தொகுக்கப்பட்டவை என்பதேயாகும். ஸ்ரீவசந
பூஷண (159) ஸுத்தர்வ்யாக்யானத்திலும். முமுக்ஷுப்படி
(129) ஸுத்தர்வ்யாக்யானத்திலும் மணவாளமாமுனிகள்
இவ்வருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தை எடுத்துக் கையாண்
டிருப்பதிலிருந்தும். இந்நூலின் நடையிலிருந்தும் இந்நூல்
அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளியதே என
எளிதில் நிர்ணயிக்கலாம். அருளிச்செயல் சந்தைகளைக்
கொண்டே தொகுக்கப்பெற்றிருப்பதால். பெரும்பாலும்
நல்ல தமிழ் நடையிலே அமைந்து அதிகமான வடமொழி
யறிவில்லாதவர்களுக்கும் எளிதில் விளங்கும்படியிருப்பது
இந்நூலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

மா முனிகளின் ஆறுவது நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி—
ஆசார்யஹ்ருத்யத்துக்குப் போலே மா முனிகளின் வ்யாக்யா
னம் அமையாத குறைதீர, இந்நூலை ஓர் வ்யாக்யானத்
தடன் வெளியிடவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அடியேற்கு

ஏற்பட்டது. அதை நிறைவேற்றி, வாசுமருகவர்ஷி
ஸ்ரீ. உ. வே. வேளுக்குடி வரதராசார்ய ஸ்வாமியை இந்
நூலுக்கு இரவ்யாக்யாநம் எழுதித்தரும்படி பிரார்த்தித்
தேன். அவரும் பெரும்பாலும் பூர்வாசார்ய வ்யாக்யாந
ரஹஸ்ய ஸுலக்ஷிகைக்கொண்டே “அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய
பூஷணம்” என்னும் அத்துபடி தமான வ்யாக்யாந
மொன்றைத் தொகுத்தளித்தார். பரிதராவி கார்த்திகைத்
திருவோணத்தில் ஸுதூர்ஸனம் வெள்ளிவிழாவில் பூஷணத்
தால் அவங்கரிக்கப்பெற்ற அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் வெளி
யிடப்படுகிறது.

கோவ்விழக்காட்டாலே இந்த வ்யாக்யாநம் அவஸ்ய
கர்த்தவ்யமான மற்றொரு காரியத்தையும் தலைக்கட்டிவைக்
கின்றது. அதாவது:—ஸமீபகாலத்தில் தேசிக ஸம்ப்ர
தாயஸ்த, வித்வான்களில் சிலர் சில நூல்களை எழுதி அவற்
றில் தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸுலக்ஷிகையில் சிலவற்றை எடுத்துக்
காட்டி, இவ்வாசார்யர்களும் தேசிக ஸம்ப்ரதாயக்
கொள்கைகளை ஆதரிப்பவர்களே என எழுதினார்கள். இவ்
வாசார்யர்கள் தம் நூல்களில் பலவிடங்களில் அக்கொள்கை
களைக் கண்டித்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டுவதன்மூலம்
தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தின் தனித்தன்மை இவ்வருளிச்
செயல் ரஹஸ்யபூஷணத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது.
இதைக்கண்டபின்பாவது அவ்வித்வான்கள் ஸம்ப்ரதாய
பேதத்தை இசைந்து சகிப்புத்தன்மையுடன் வாழ்வார்கள்
என்று நம்புவோமாக.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் துவ்யப்ரபுந்தப் பாசரங்
களின் ஆகரங்களைக் குறிப்பதில் உதவிய ஸ்ரீ. உ. வே. சதாபி
ஷேகம் கேராவீந்த, நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமிக்கும்; கோயில்
அத்யாபகம் ஸ்ரீ. உ. வே. R. பூஷ்யமய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும்
நமது நன்றி உரித்தாகும்.

பரிதராவி
கார்த்திகையில் ஸ்வாதி
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தூஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்

வீஷயஸூசிகை

பக்கம்

திருமந்திரப்ரகரணம்

- 1 திருமந்திரப்ரகரணபூஷணாவதாரிகை
,, ஈஸ்வரக்ருஷி பரம்பரை
- 2 ரஹஸ்யத்ரய உபதேஸஸ்தோநங்கள்
,, ரஹஸ்யத்ரய உபதேஸ பாத்ரங்கள்
,, முமுகுஷுஸப்ஸ்தோர்த்தம்
,, அருளிச்செயல் ரஹஸ்யநாமநிர்தேஸவேது
,, இப்ரபுந்தாத்தின் ஆப்ததமத்வாதிசு
- 3 அருளிச்செயல் ரஹஸ்யாவதாரிகை
,, ஆத்மத்ரைவித்யம்
4 இப்ரபுந்தாப்ரகாஸநவேது
,, ஸம்ஸாரிகள் படும் அநர்த்தங்கள்
5 ஆத்மஸங்கோசவிகாஸநிருபணம்
,, ஸம்ஸாரிகளுடைய புகுவதுநுபுவயோக்யதை
6 ஸத்தான ஆத்மாவுக்கு அஸத்த்வம்
,, ஸத்த்வாஸத்த்வநித்யநம்
,, ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்தபரம்பரை
7 புகுவத் கருஷி
,, ஸாஸ்த்ரவைவித்யம்
8 புகுவத் கர்த்ருகமூலமந்த்ரோத்தரணம்
,, இவ்விஷயத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்ரைவித்யம்
,, ஏதந்நிருபணம்
9 ருஷிச் சந்தோரதேவதாதிஜ்ஞாநாவஸ்யகத்வம்
10 மூலமந்த்ரவைபுவம்
,, திருமந்திரத்தினுடைய பரிக்ரஹாதிஸயம்
11 மந்த்ராந்தரங்களின் தாழ்ச்சி
,, புகுவந் மந்த்ரங்களின் கூத்தரத்வம்
,, விஷ்ணுவாஸுதேவ மந்த்ரங்களின் குறைவு
,, ஓடித்திரியும் யோகிகள்
12 மூலமந்த்ரவைபுவாதிஸயம்
,, திருமந்திரத்தின் அங்குத்வமும் அங்கித்வமும்
13 ஸப்ஸ்துஸாமாந்யத்தில் மூலமந்த்ரவைபுவம்
,, ஆசார்யஸம்பந்தவேது பரம்பரை
14 மந்த்ரத்தைப்பேணும் முறை

- 15 திருமந்தர்ம் அர்த்த₂ பஞ்சக ப்ரதிபாத₃கம்
 .. ஏதந்நிருபணம்
- 16 மூலமந்த்ரவாக்யார்த்த₂ம்
 .. ப்ராப்யத்தின் ஸ்வரூபாநுரூபத்வமாவது ஏன்?
 .. திருமந்தர்த்தின் அக்ஷராதி₃ ஸங்க்யை
- 17 ப்ரணவார்த்த₂ம்
 .. ப்ரணவத்தின் அஸம்ஹிதஸம்ஹிதா காரங்கள்
 .. ப்ரணவத்தின் உப₄ய ப்ராத₄ந்யம்
 .. தத்ர த்₃ருஷ்டாந்த நிருபணம்
- 18 ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்த₂ம்
 .. ப்ரணவத்தின் ஸகல வேத₃ ஸங்க்ய₃ரஹத்வம்
 .. ஓங்காராவஸ்யகதை
- 19 அகாரார்த்த₂ம்
 .. அகாரத்தின் ப்ரக்ருத்யர்த்த₂ த₄ாத்வர்த்த₂ங்கள்
 .. ஸர்வரக்ஷகத்வ நிருபணம்
- 20 எழுவார் பாகரார்த்த₂ம்
 .. ரக்ஷணப்ரகார நிருபணம்
- 21 அகாரார்த்த₂ம் ஸ்ரிய:பதித்வம்
 .. ஏதத்₃ விஷயே த்₃ருஷ்டாந்தத்₃வயம்
 .. பிராட்டியின் ஸ்வரூப நிருபகத்வாதி₃
 .. பிராட்டியின் ப்ரமேயத்ரய ஸம்ப₃ந்த₄ம்
 .. பிராட்டியின் ப்ரமாணத்ரய ஸம்ப₃ந்த₄ம்
 .. ஸ்ரீராமாயண ஸர்ரார்த்த₂ம்
 .. ஸ்ரீவீ₄பீஷணுழ்வான் வாழ்ச்சி
- 22 லுப்த சதுர்த்த₂யர்த்த₂ம்
 .. அகாரத்தின் மேலே விப₄க்தி விசாரம்
 .. குத்₃ருஷ்டி பக்ஷ நிருபணம்
 .. தத்ர விரோத₄ நிருபணம்
- 23 குத்₃ருஷ்டி பக்ஷ நிராஸம்
 .. ஸேஷத்வஜ்ஞாநாப₄வே அநர்த்த₂ம்
 .. அகாரார்த்த₂ சதுஷ்டயம்
 .. உகாரார்த்த₂ம்
- 24 உகாரார்த்த₂ாவஸ்யகதை
 .. அந்ய ஸேஷத்வ க்ரெளர்ய நிருபணம்
- 25 ஈஸ்வரஸேஷத்வ வைப₄வம்
 .. அகார சதுர்த்தீ₂ உகாரார்த்த₂ங்கள்

- 25 மகாரார்த்தம்
- 26 "மநஜ்ஞானே" ததாத்வர்த்தம்.
 ,, தத்வ ப்ரதிபாதகாஷரங்கள்
 ,, ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸேஷத்வங்களில் ஸேஷத்வ ப்ராததாத்நயம்
 ,, தத்ர த்ருஷ்டாந்த நிருபணம்
- 27 மகாரம் ஆத்ம ஸாமாத்யபரம்
 ,, மகாரம் அசிதுபலகைம்
 ,, அகாஷரத்ரயார்த்த நிருபணம்
- 28 நமஸ்ஸப்ததார்த்தம்
 ,, நிஷேதபூர்வத்வஹேது நிருபணம்
 ,, சதுர்த்தீ நமஸ்ஸுக்களின் அர்த்தபேதம்
- 29 அஹங்கார மமகார க்ரௌர்யம்
 ,, ஏதத்விஷயக த்ருஷ்டாந்தம்
 ,, ஸ்வரகாஷண ஸ்வாந்வயம் இருவர்க்குமவத்மம்
 ,, இவ்விஷயத்தில் த்ருஷ்டாந்தம் பிராட்டி சரிதம்
 ,, நமஸ்ஸப்தத்தில் பகுவானுடைய உபாயபாவம்
 ,, நம:பதத்தில் ஆர்த்தமான அர்த்தம்
 ,, ஸேஷத்வத்தை ஓடவைத்தல்
- 30 பகுவதஸேஷத்வே விரோதபுஸங்காபரிஹாரங்கள்
 ,, பகுவதஸேஷத்வே ப்ரமாண நிருபணம்
 ,, ஏதத்விஷயக த்ருஷ்டாந்தம்
 ,, ஏதத்விஷயக விசாரம்
 ,, பகுவச் சரீரங்களில் உத்கேஸ்ய த்யாஜ்ய விபாகம்
- 31 பகுவந்நிக்ரஹாநுக்ரஹ விஷய நிருபணம்
 ,, நமஸ்ஸப்ததார்த்தம் உபாயம்
 ,, ஸ்தாந ப்ரமாண நிருபணம்
 ,, நமஸ்காரம் ஸரணாகுதியாம்
- 32 காகாஷி ந்யாயம்
 ,, நமஸ்ஸப்தத்தால் களையறுக்கிறது
 ,, ஆந்தராளிக வைஷ்ணவபதம் நம:பதம்
- 33 நாராயண பததார்த்தம்
 ,, அகார நாராயண பதங்களுக்கு அர்த்ததக்யம்
 ,, அகார நாராயண பதங்களின் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரபாவம்
 ,, விவரண ஸப்ததார்த்தம்
 ,, விவரண நிருபணம்
 ,, நாரஸப்ததார்த்தம்

- 34 ஸ்வரூபதோ நித்யத்வம் ப்ரவாஹதோ நித்யத்வம்
 ,, நாராயண ஸப்ஸ்தூர்த்தத்வ நிர்ரூபணம்
- 35 வ்யாப்தி பூர்த்தி நிர்ரூபணம்
 ,, நாரஸப்ஸ்தூர்த்தங்கள்
 ,, பிராட்டி நாரகோடி கஃதை
- 36 நாராயண ஸப்ஸ்தூர்த்தம் மிதுநம்
 37 பொங்கு புணரிக்கடல் பாசுரார்த்தம்
 ,, அயந ஸப்ஸ்தூர்த்தம்
 ,, நாராயண பத்யத்தில் ஸமாஸத்வம்
 ,, குணங்களிலே பஃசுவானுக்கு வ்யாப்தியில்லை
 ,, நாராயண ஸப்ஸ்தூர்த்த சதுஷ்டயம்
 ,, ஸமாஸத்வ பஃலிதார்த்தம் பரத்வஸௌலப்யங்கள்
- 38 வ்யாப்யதோஷம் தட்டாமை
 ,, அயநஸப்ஸ்தூர்த்தம் உபாயோபேயத்வங்கள்
 ,, அயநஸப்ஸ்தூர்த்தம் ஸகலவிதஃபுந்நுத்வம்
 ,, நாரஸப்ஸ்தூர்த்த ஸங்கோசம்
- 39 வ்யக்த சதுர்த்தயர்த்தம்
 ,, ஏதத்ஸிஷ்யகப்ரமாணப் பாசுரங்கள்
 ,, மூலமந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹம்
 ,, சேதநஸ்வரூப நிர்ரூபணம்
- 40 ஸேஷத்வம் ஸரீராத்ம பஃவநிபுந்தநம்
 ,, மூலமந்த்ரம் ஜீவஸ்வரூப யாத்நாத்மயபரம்
 ,, திருமந்த்ரத்தின் ஆபந்நிவர்த்தநப்ரகாரம்
- 41 மூலமந்த்ரார்த்த நிக்ஷமநம்
 ,, மூலமந்த்ரார்த்தப் பாசுரங்கள்
 ,, வ்யாதிதுர்பிஷுதஸ்கர நிர்ரூபணம்
 ,, மூலமந்த்ர ப்ரகரண ஸமாப்தி

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

- 42 சரமஸ்லோகப்ரகரண பூஷணவதாரிகை
 ,, சரமஸ்லோக மந்த்ரத்திற் பெளர்வாபர்யகதநம்
 ,, ஏதத்ஸிஷ்யக தாத்பர்ய வர்ணநம்
 ,, ஸரண்யாபிமதம் சரமஸ்லோகம்
 ,, சரமஸ்லோக ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யம்
- 43 சரமஸ்லோகார்த்தத்தின் சீர்மை
 ,, எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஐதிஹ்யம்
 ,, சரமஸ்லோக ஸ்ரவணநுஷ்டாநாதிகாரீ

- 43 எம்பெருமானார் என்ற திருநாமம் ஏற்படக்காரணம்
 .. திருமந்திர சரமஸ்லோகங்களின் பெளர்வாபர்யம் (பூஷணம்)
- 44 (மூலம்)
 .. "வதரி வடமதுரை" விசேஷார்த்தம்
 .. ஆசார்ய ஹ்ருதய உதாஹரணம்
 .. நம்மாழ்வார் ப்ரபுந்த₄ சதுஷ்டயமும் ரஹஸ்யத்ரயமும்
- 45 ஏதந்நிருபணம்
 .. மூலமந்திர சரமஸ்லோக ஸாரார்த்தம்
 .. பரமப்ராப்ய ப்ராபக நிர்ணயம்
 .. அர்ஜுநனை அதிகாரியாக்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரிதம்
- 46 சரமஸ்லோக ஸங்க்ருதி நிருபணம்
 .. ப₄க்திப்ரபத்திகளுக்கு வாசி
 .. ஸ்வரூப ப்ராப்யாநுசூண் உபாயம் சரமஸ்லோகார்த்தம்
- 47 ஏதந்நிருபணம்
 .. கீதை 18 அத்யாயங்களின் ஸாரார்த்தங்கள்
 .. கீதோபதேஸத்தில் அர்ஜுநன் வ்யாஜம்
- 48 அர்ஜுநஸோகநிருபணம்
 .. பரமப்ராப்ய நிருபணம்
 .. ஐஸ்வர்ய கைவல்ய நிருபணம்
 .. நஞ்ஜீயர் வார்த்தை
- 49 ஐஸ்வர்ய கைவல்ய தேஸாஷம்
 .. பரமப்ராப்ய நிருபணம்
 .. பரமப்ராபக நிருபணரம்ப₄ம்
 .. கீதாஸ்லோக நிருபணம்
- 50 "யதாநாநாமயீயோஷித்" ஸ்லோகம் (பொம்மலாட்டம்)
- 51 துமயந்திக்கு அல்வழி காட்டிய நளன்
- 52 சரமோபாயம்
 .. அர்ஜுநன் நெஞ்சை ஸோதி₄த்தல்
 .. பித்தனைத் தொடரும் மாதாபிதாக்களைப்போலே
 .. அபிசாரதிவிதி₄ தாத்தபர்யம்
 .. ஸம்ஸாரிகளை ஸர்வேஸ்வரன் நல்வழிப்படுத்தும் முறை
 .. ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மான்
- 53 "மஹாக்ரம:" ஸ்ரீபராஸரபட்டர் ப₄ஷ்யம்
 .. வேதார்த்த ஸங்க்ருஹ தாத்தபர்யதீபிகா
 .. கீதாப₄ஷ்யம்
- 54 தாத்தபர்ய சந்த்ரிகா

- .. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம்
 .. ஆசார்ய ஹ்ருத்யம்
 .. சரமஸ்லோகார்த்தம் பரமரஹஸ்யம்
 .. 'கோவிந்தேதி யதூக்ரந்தத்'
- 55 சரமஸ்லோகார்த்த வைபவஜ்ஞர் பாசுரங்கள்
 .. சரமஸ்லோகார்த்தக் கௌரவம்
 .. எம்பெருமானார் முதலியாண்டான் சரிதம்
 .. "மாலென்கோ" ஈடு
 .. ஆழ்வான் சரிதம்
 .. தேர்த்தட்டு சேரபாண்டியன்
 .. மூன்று தத்து
- 56 சரமஸ்லோகாதி_காரிகள்
 .. "விட்டு சித்தர் கேட்டிருப்பர்" விசேஷார்த்தம்
 .. சரமஸ்லோக வாக்யார்த்தம்
 .. சரமஸ்லோக நாம நிர்தேஸ ஹேது (மூலம்)
- 57 சரமஸ்லோக வாக்யார்த்தம்
 .. அதிகாரி க்ருத்யலேசமும் உத்தரார்த்தம்
 .. ஸரண்ய ஸரணாகுத க்ருத்யங்கள்
 .. சரமஸ்லோக பத்விபாகம்
 .. ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ சரமஸ்லோக வ்யாவ்ருத்தி
 .. "மாஸுசு" ஓரேபதம் என்ற விசாரம்
- 58 ஸர்வதர்ம பரித்யாக விசாரம்
 .. ஸர்வதர்ம பரித்யாக விஷயக பூர்வபக்ஷம்
 .. " " " " " ஸாஸ்த்ர விரோத_தி_நிருபண
- 59 " " " " " ஸித்_த_நதம்
 .. " " " " " ஸாஸ்த்ர விரோத_தி_பரிஹா
- 60 அதிகாரி பே_த_த்தாலே விரோத_பரிஹாரம்
- 61 த_ர்ம ஸப்_த_ர்த்தம்
 .. த_ர்ம பர த_ர்ம பரமத_ர்ம நிருபணம்
 .. த_ர்ம ஸப்_த_ர்த்த ஸங்கோசம்
 .. தத்ர ஹேது நிருபணம்
 .. கே_ர_ப_லீவர்த_ந்யாயம்
- 62 ப_ஹுவசநார்த்தம்
 .. ஸர்வஸப்_த_ர்த்தம்
 .. ப்ரபத்திக்கு தே_க_கால நியமா_ப_வம்
- 63 ப்ரபத்தி ஸ்ரவண_ஷ_த_தாக்கள்

63 அதிகாரஸோதநம்

„ வேல்வெட்டி ப்பிள்ளை ஸம்வாதம்

„ இராமனும் க்ருஷ்ணனும்

64 “பரித்யஜ்ய” ஸப்ததார்த்தம்

„ ததர்மதேவதா வசநம்

65 உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்ததங்கள்

„ ஸ்வரூபவிரோத ஸப்ததார்த்தம்

„ ஏதத்விஷயக ஆக்ஷேபஸமாதாநங்கள்

„ வார்த்தாமாலை உத்யாஹரணம்

66 ஸோகத்ரயம்

„ ப்ரபந்தனும் ராஜமஹிஷியும்

„ ஸக்தனும் ப்ரபத்திக்கதிகாரி

67 த்யாக்ய விதி

„ “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” வாக்யார்த்தம்

„ த்யாக்யாநுவாத பக்ஷம்

„ முமுக்ஷுப்படியில் வேதாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்

68 த்யாக்ய விசாரம்

„ ஸ்வரூபத்யாக்யமன்று, பூத்யதித்யாக்யம் என்ற விஷயம்

„ ஏதேந, குறையும் புநருக்தியும் இல்லாமை

„ “பரி” உபஸர்க்யார்த்தம்

69 ப்ரபந்தனும் பதிவ்ரதையும்

„ நஞ்ஜீயர் வார்த்தை

„ த்யாக்யாங்க்யுக் ஸவீகாரம்

„ உபாயாந்தர த்யாக்யம் யுக்தம் என்ற நிருபணம்

70 “மாம்” ஸப்ததார்த்தம்

„ உபாயாந்தர தேரூஷம்

„ சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே

„ பக்யவானுடைய நிருபாதிபக ததர்மத்வம்

„ ப்ராபகாந்தர த்யாக்ய விதிதாத்பர்யம்

71 ஸாக்ஷாத் ததர்மம் பக்யவான்

„ ஸித்ததஸாத்ய ஸாததந தாரதம்யம்

„ “மாம்” என்ற பதத்தாலே வ்யாவர்த்தம்

„ பரவ்யூஹ ஹார்த்ய விபக்யவ தாரதம்யம்

72 ஆஸ்யணஸௌகர்யாபாத்யக் குணப்ரதிபாத்யகம் “மாம்” பதம்

„ வாத்ஸல்யாத்ய ஸப்ததார்த்தம்

வாத்ஸல்யாத்யகுணவிஷ்கார தாத்பர்யம்

74 “மாம்” ஸப்தார்த்தம் ஸ்ரீய:பதித்வம்

.. வித்யநுஷ்டாந வாக்ய ஐகார்த்த்யம்

.. “மாம்” “அஹம்” பத்யங்களின் நோக்கு

75 அவதார ரஹஸ்யம்

.. அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாந உபயோகம்

.. ஸ்வாதந்தர்யஸௌஸப்யங்களின் பரஸ்பரோபகாரம்

.. ஏதத்விஷய த்ருஷ்டாந்தம்

.. “மாம்” “அஹம்” ஸப்தவிவக்ஷிதம்

76 எம்பார் வார்த்தை

.. ‘மாம்’ ஸப்த விஸேஷார்த்தம்

.. நம்பிள்ளை வார்த்தை

.. ‘மாம்’ ஸப்தார்த்த நிக்ஷமநம்

77 ‘ஏக’ பதார்த்தம்

.. புறப்பகை உட்பகை விவேகம்

.. ‘ஏக’ பதம் ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணபரம்

.. ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூவ வ்யாவ்ருத்தி

.. ஆபாதப்ரதிநிதித்வம் ப்ரபத்த்யுபாயத்வம்

.. ஏக ஸப்தார்த்தங்கள் பல

78 ப்ரபத்த்யுபாயத்வ விசாரம்

.. ஸ்வீகாரத்தின் அங்குபூவ நிவ்ருத்தி

79 கிஞ்சித்கார நிருபணம்

.. ஸித்தேதூபாயத்தின் நிரபேக்ஷத்வம்

.. ஸ்வீகாரம் செய்கிற கார்யம்

.. புகுவதுபாயத்வம்

80 அதிகாரி விஸேஷணம் ப்ரபத்தி

.. அதிகாரி விஸேஷண விசாரம்

.. ஸித்தேதூபாய வைலக்ஷண்யம்

.. ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாதூநத்வ அங்குத்வாபூவம்

81 ப்ரபத்தி அப்ரதிஷேத த்யோதகம்

.. உபாயத்துக்கு விலக்கு

.. ஸரண ஸப்தார்த்தம்

.. ஸரண ஸப்த வ்யாவர்த்தம்

.. ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத் ஆபிதூநிகஸ்ய க்ரஹ்யத்வம்

82 ‘வ்ரஜ’ ஸப்தார்த்தம்

.. பூர்வார்த்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்

.. விறகு தலையரைப் போலே

82 மாணிக்கம் பார்ப்பாரைப்போலே

„ பதர்க்கூட்டை விட்டுப்பர்வதத்தைப் பற்றுவாரைப்போலே

„ அங்கும் அதிகாரி விசேஷணம் உபர்யம்

83 உத்தரார்த்தது நிருபணம்

„ அஹம் பதார்த்தம்

„ அஹம் ஸப்துப்ரயோக்யுப்ரயோஜநம்

„ அஹம் ஸப்துார்த்தம் அதுபுத ஸக்தி

84 பாரதந்தர்யமும் ஸ்வாதந்தர்யஸீமாபுமி

„ ஸுலபுன் பரத்வத்தை வெளியிடக்காரணம்

„ அஹம் ஸப்துப்ரகாஸித குணங்கள்

85 ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிப்ரயோஜநம்

„ ஏதத்விஷயகமான பாசுரங்கள்

86 அஹம் ஸப்து விவக்ஷிதம்

„ “மாம்” “அஹம்” ஸப்தோக்த குணபேதம்

„ தத்தேது நிருபணம்

„ அஹம் ஸப்து உக்த ஸக்தி கிம்ரூபை?

87 புகுவச் சுக்திவைவித்ய நிருபணம்

„ ஜ்ஞாநாதிக்குணங்கள் ஜீவேஸ்வரோபகாரகங்கள்

„ “மாம்” “அஹம்” ஸப்துவிவக்ஷிதகுணப்ரகாஸகப் பாசுரங்கள்

88 “த்வா” பதார்த்தம்

„ தர்மாதர்ம நிவர்த்தகவேஷம்

„ உக்த்யநுஷ்டாந விபரீதவேஷம்

„ “அஹம்” “த்வா” ஸப்துார்த்தம்

89 “ஸர்வ பாபேப்ய:” ஸப்துார்த்தம்

„ பாப ஸப்துார்த்த ஸங்கோசம்

„ தர்மஸப்துத்துக்குப்போலே பாபஸப்துத்துக்கும் அர்த்தம்
ஸங்கோசம்

„ பாபஸப்தம் புண்யத்துக்கும் வாசகம்

90 பஹுவசநார்த்தம்

„ ஸர்வஸப்துார்த்தம்

91 மோக்ஷயிஷ்யாமி ஸப்துார்த்தம்

„ அநிஷ்ட நிவ்ருத்திமாக்ரோக்தி தாத்பர்யம்

„ ஸேதுபுகுஸ்ரோத: ப்ரவ்ருத்தி ந்யாயம்

„ ஏதத்விஷயே நிர்வாஹாந்தரம்

92 விஸிஷ்ய விரோதி நிவ்ருத்திகதந தாத்பர்யம்

„ புக்தப்ரபந்தர்களுக்கு வாசி

92 ப்ரபத்த்யுத்தரக்ஷணத்தில் மோக்ஷாபாவ ப்ரயோஜநம்

- 93 அதிகாரி வைகல்ய உபாய வைகல்ய ப்ரயோஜகம்
 .. ஆழ்வாருடைய ஸரீரஸ்த்திதிக்குக் காரணம்
 .. ணிஜர்த்தம்
 .. “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற உத்தமபுருஷாபிப்ரேதார்த்தம்
- 94 யத்நபுலித்வங்கள் ஈஸ்வரனுக்கே
 .. “மாஸுசு:” ஸப்தார்த்தம்
 .. ஸோகநிவ்ருத்தி ஹேது நிருபணம்
- 95 ப்ரபத்தயதிகாரி நிருபணம்
- 96 ஸோகநிவ்ருத்தி விதி
 .. ஏதத்வியஷயக விசாரம். விதிபக்ஷ தாத்பர்யம்
- 97 ப்ரபத்தயநந்தரம் ஸோகம் விருத்தம்
 .. “மாஸுசு:” நிஷேத பூர்வத்வே தாத்பர்யம்
 .. ஏதத்வியஷயக த்ருஷ்டாந்த நிருபணம்
- 98 ஸோகிக்க ப்ராப்தியில்லாமை
 .. உபாயாதிகார நிருபணம்
 .. முன்புற்ற பின்புற்ற ஸோகாநுவ்ருத்தி ஸோகநிவ்ருத்திகள்
 .. ஸாத்ய ஸாத்ய யாத்ராத்மய ஜ்ஞாநம்
 .. ஸித்த்யஸாத்ய யாத்ராத்மய ஜ்ஞாநம்
 .. த்யாக்யஸ்விகாராந்வயாநந்வயங்கள்
- 99 சரமஸ்ஸோகார்த்தம் ஸங்க்ரஹம்

த்வயப்ரகரணம்

- 100 த்வய ப்ரகரணவதாரிகை
 .. ரஹஸ்யத்ரய தாத்பர்யார்த்தம்
 .. ரஹஸ்யத்ரய பெளர்வாபர்ய நிருபணம்
 .. த்வயம் இதர வ்யாவர்த்தகம்
 .. அதிகார்யந்தர வ்யாவ்ருத்தி
 .. ப்ரியப்ரியதர ப்ரியதமங்கள்
 .. ஹிதஹிததர ஹிததமங்கள்
 .. உபேயத்தில் ஆசை உபாயத்தில் துணிவு
- 101 த்வய நிர்தேஸஹேது
 .. ஜ்ஞாநபுலம்
- 102 ரஹஸ்யத்ரய ஸம்ப்ரதாயம்
 .. ரஹஸ்யத்ரய பெளர்வாபர்யநிருபணம் (மூலம்)
 .. பூர்வோத்தர வாக்யாநுஸந்தாநாவஸ்யகதை
 .. அதிகாரி த்ரய வ்யாவ்ருத்தி
- 103 ஸிஷ்யத்ரயம் ஸ்தூநத்ரயம் ரஹஸ்யத்ரயம்

- 103 ரஹஸ்யத்ரயத்துக்கும் ஒருசேர உபதேஷ்டா பெரியபெருமாள்
 ,, மந்த்ர ஸ்லோகங்களும் த்வயமும்
 ,, வ்யுத்க்ரமஹேது நிருபணம்
 ,, வ்யுத்பத்திவேளை அநுஷ்டாநவேளை
 ,, திருப்பாவை த்ருஷ்டாந்தம்
- 104 த்வயோபஷ்டம்புக ப்ரமாண நிருபணம்
 ,, த்வயத்தினுடைய வைத்ய பரிக்ஷாஹம்
 ,, ரஹஸ்யத்ரய பரிக்ஷாஹீதாக்கள்
 ,, வேதத்தூர்த்த தத்தூரகர்கள்
 ,, பெள தத்தூதி த்யாக ஹேது
- 105 த்வயத்தின் பரமகுஹ்யத்வம்
 ,, ரஹஸ்ய த்வயத்திற்காட்டில் த்வயத்துக்கு ஏற்றம்
 ,, த்வய வைபவம்
 ,, கற்றவரும் கற்பித்தவரும்
 ,, செல்வநாரணன் என்ற வழிப்போக்கன்
 ,, ஸ்ரீரங்கபதி யதிபதி ஸம்வாதும்
 ,, ஸப்தூர்த்தயோர் வைபவம்
- 106 தோற்கன்றுக்கிரங்கும் ஸுரபியைப் போலே
 ,, பட்டர் திருவாக்கு
 ,, பிள்ளைக்கு ஜீயர் அருளிச்செய்த வார்த்தை
 ,, த்வய வைபவம்
- 107 ஸம்வாதங்கள்
 ,, உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி, பெரியமுதலியார்
 ,, திருமாலையாண்டான், திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பூஷ்யகாரர்
 ,, எம்பார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், திருக்குருகைப்பிரான்
 ,, பட்டர் ஐதிஹ்யம்
 ,, நஞ்ஜீயர் நம்பிள்ளை வார்த்தை
- 108 பெரியகோயில் நாராயணன் மகன் ஐதிஹ்யம்
 ,, ஆழ்வான் அநந்தாழ்வான் ஐதிஹ்யங்கள்
 ,, ரகுராஷாஸ ஸம்வாதம், நஹுஷ்ப்ருஹஸ்பதி ஸம்வாதம்
 ,, வ்யாக்ர வாநர ஸம்வாதம், மறவன் பட்டர் ஸம்வாதம்
 ,, பூஷ்யகாரர் வார்த்தை, உடையவர் அம்மங்கியம்மாள்
 ஸம்வாதம்
- 109 ஸாஸ்த்ர ஸாஸ்த்ரஸார தாத்பர்ய நிருபணம்
 ,, ஊற்றத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் முறை
 ,, ஸப்தங்களில் வாசி

- ,, வாச்யவாசக வைபுவம்
 ,, ஆத்மேஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யம்
 ,, ஆத்ம பரமாத்ம பாரதந்தர்யம்
 110 ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸேஷத்வங்கள்
 ,, பங்குனி உத்தர நன்னாள்
 ,, த்வயவாக்யார்த்த நிர்ஹயம்
 111 ஸ்ரீமத்பத்னார்த்தம்
 ,, க்ஷயமும் த்வயமும்
 ,, ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாய க்ரமம் க்ஷயத்திலே
 ,, பிராட்டியும் விபூதியிலே ஒருத்தி
 ,, க்ஷயத்திலே நமஸ் ஸப்தத்துக்கு வ்யத்க்ரமவ்யாக்யாநம்
 112 புருஷகாரகுண விக்ரஹ யோகம்
 ,, ப்ரத்யுபத்யம் ஸமஸ்தம் அஸமஸ்தம் என்ற விசாரம்
 ,, த்வயம் ஷட்பதம்
 ,, முற்பட பிராட்டியை நிர்தேஸிக்கக் காரணம்
 113 ஸ்ரீஸப்தாத்நம்; பிராட்டியின் ப்ரத்யுபத்யம்
 ,, ஸ்ரீஸப்தாநிஷ்பபத்தி
 ,, அகாரம் போலே ஸ்ரீஸப்தமும்
 ,, அகார ஸ்ரீஸப்த விவக்ஷிதங்கள்
 114 ஸ்ரீஸப்தவ்யுத்பத்தித்வயம்
 ,, வ்யுத்பத்தி த்வயார்த்தம்
 ,, புருஷகார க்ருத்யம்
 115 புருஷகார ஸப்த வ்யவஹாரஸ்துலம்
 ,, புருஷகாரம் ப்ரத்யுபத்யம் பரம்பரயா காரணம்
 ,, "அர்த்தஸ்வபாவ" என்ற காரிகையின் அர்த்தம்
 116 "வாசபரம் ப்ரார்த்தயிதா" என்ற வசநம்
 ,, கர்ம க்ருத்யாவ விரோத பரிஹாரம்
 ,, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வம் அஸாதாரணம்
 ,, ,, உபாயத்வமிஸை என்ற நிர்ஹயம்
 117 பகவானுக்கு அஸாதாரணகாரம்
 ,, பிராட்டிக்கு அஸாதாரணகாரம்
 ,, ஏதத் விஷயக விபுல விசாரம்
 118 பிராட்டிக்கு உபாயத்வே வரும் விரோதம்
 119 ஸ்வரூபநிருபகத்வேந அந்வயம் பிராட்டிக்கு ஆயினும்
 உபாயத்வாபாவம்
 ,, ஈஸ்வரனைப் பற்றும்போது புருஷகாரத்வாரபாவே யுக்தி

120 புகுவதுகுணேதயத்துக்குப் புருஷகாராபேகை.

அத்ர ஸங்கா பரிஹாரங்கள்

„ புகுவானுடைய ஸித்துத்வ நிரபேகைத்வ ஹாநியில்லாமை

„ “மாம்” “அஹம்” ஸப்ஸ்து விவக்ஷிதம்

„ புகுவானே உபாயம் என்ற நிர்ணயம்

„ ப்ரஹ்மஸ்வரூப க்ரஹகப்ரமாண விசாரம்

121 புகுவச் சூரஸ்த்ர பர்யாலோசநம்

„ “புருஷகாரத்வ” பரிஷ்காரம்

„ “உபாயத்வ” பரிஷ்காரம்

122 “மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி” ஸ்லோகார்த்தம்.

„ “அஹம் மத்ப்ராப்தி” ஸ்லோகார்த்தம்

„ பூர்வமீமாம்ஸா உதூஹரணம்

„ வ்யவஸ்தூர்மநாநம்

„ ப்ராபகவாக்யப்ராப்யம்

123 “ஏதஸ்யாஸ்ச” ஸ்லோகார்த்தம் நிர்ணயம்

„ “உதூராம்” இத்யாதி வசநங்களுக்கு அர்த்தம் நிர்வாஹம்

124 ஸ்ரீராமாயண நிர்ணயம்

„ ப்ரதிவாதி புகங்கரம் அண்ணாவின் நிர்ணயம்

„ பெரியபிராட்டியார்க்கு புருஷகாரத்வம் முக்யம்

„ மற்றையோர்க்கு புருஷகாரத்வம் ஒளபாதிதம்

125 தீஸ்பலங்க்ரஹத்திலே ஜீயர்

„ பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வே வரும் பாரதந்த்ரய விரோதம்

ஸங்கா பரிஹாரம்

„ எவதந்த்ரனுக்கு அந்யாதீநாதிஸயம் கூடுமா என்ற விசாரம்

„ பூட்டர் நிர்ணயம்

„ பூர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய

தொட்டிலையும் விடாத மாதாவைப்போலே

126 பிராட்டிக்குண்டான உபய ஸம்பந்தம்

„ இளையபெருமாள், கீழ்மகன், மற்றோர் சாதி, சிறுகாக்கை

இத்யாதி

„ “கமலா” ஸப்ஸ்து வ்யுத்பத்தி

„ பிராட்டியின் புருஷகாரத்வே பாசுரங்கள்

127 ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்ளுவாரோபாதி

„ “ஸ்ருணேதி ஸ்ராவயதி” என்ற வ்யுத்பத்தி நிருபணம்

128 ஈஸ்வர ஸௌஹார்த நிருபணம்

„ ஸௌஹார்த கார்யங்கள்

129 ஸம்ஸாரி செய்யும் அபராதங்கள்

„ புருஷகார ஸமாஸ்யணம்

130 ஸம்ஸாரி சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்பது

„ ஈஸ்வரனைக் கேட்பிப்பது

„ விஷ்ணு தத்பத்நீ ஸம்வாதும்

„ ஸ்ரீதேவீ தர்மி க்ரூரஹக ஸப்ஸ்தம்

131 கைமுதிக ந்யாயம்

„ திருவடியைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி

„ இரண்டு தலைக்கும் உபகாரகன் திருவடி

„ கபோத கபோதீ வருத்தாந்தம்

„ கேட்பிப்பது விபரீதரையும் என்னவுமாம்

132 மதுபூர்த்தம்

„ மதுப்பின் பல அர்த்தங்கள்

„ தத்ர த்ருஷ்டாந்தம்

„ அத்ரத்ய மதுபூர்த்தம் “நித்யயோகும்”

„ வாமநாவதாரத்திலும் ஸ்ரீநித்யயோகும்

„ மத்வர்த்தீய ப்ரத்யய ஸாபேக்ஷத்வ நிரபேக்ஷத்வ விசாரம்

133 தத்ருக்ஷண ஸார ந்யாயம்

„ தத்ர த்ருஷ்டாந்த வர்ணநம்

„ நித்யயோக ப்ரயோஜநம்

„ நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி

134 கீதாபூஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி

„ நித்யயோகும் ஸ்வரூபாநுபூந்தித்வ ப்ரயுக்தம்

„ பழைய குருடு

„ புருஷகார அஸாந்நித்ய ஸங்கா பரிஹாரம்

„ பூகூவத் ஸ்வரூப நிருபகங்களில் ப்ரத்யாநம்

„ பூகூவத் ஸாரூப்யம் த்விவிதம்

„ ஸ்ரீதேவீ நித்யஸம்ஸ்லேஷம்

135 “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று மார்பிலேயிருந்து

மடலெடுப்பது

„ மார்பிலேயிருத்தி மடலெடுக்கும் பூகூவான்

„ கர்மணி வ்யுத்பத்தி ஸித்தத்யவ்யாவ்ருத்தி

„ மதுப்ப்ரத்யய ஸித்தத்யவ்யாவ்ருத்தி

136 பரிபூர்ணாநுபூவம் பண்ணுகிற பிராட்டி புருஷீகரிக்கையுத்தமா?

„ தத்ர த்ருஷ்டாந்தம் பூகூவச் சரித்ரம்

„ நிரைப் பிரிந்த மீனும் தாம்பரையும் போலே

137 திவ்யதும்பதிச்சேர்த்தி ஜகத்க்ரூரக்ஷண ததுக்குறுப்பு

- 137 காகஸுர்ப்பணைகைகள் விஷயம்
 ,, ராவண தாடகைகள் விஷயம்
 ,, புருஷகாரத்தின் அவஸ்யாபேக்ஷிதத்வம்
 ,, அங்குண்வகல்ய அங்கிவிநாஸகாரணம்
 ,, காகஸுர விசாரம்
- 138 பாதுமோத்தர உதூஹரணம்
 ,, பூர்வவாஸிஷ்டே ஹநுமத்ய விஷயம்
 ,, மதுப்பின் தாத்தர்யாம்ஸம்
- 139 ஸ்ரீநித்யயோகத்தால் ஜீவேஸ்வரர்களுக்குப் பழிக்குமது
 ,, ஸ்ரீஸப்தவ்யுத்பத்தி த்வய மதுப்ப்ரத்யயப்ரகாஸித குணங்கள்
 ,, பிராட்டி தத்வத்ரயத்தில் எக்கோடியிலே என்ற விசாரம்
- 140 “பும்ப்ரதூநேஸ்வரேஸ்வரி” வசந தாத்தர்யம்
 ,, பிராட்டியின் இதர வைலக்ஷண்யம்
 ,, பிராட்டியின் அஸாதாரண குணஷட்கம்
 ,, ஏதத்விஷயகப் பாசுரங்கள்
- 141 பெரியபிராட்டியார் பாரதந்தர்யாதி, அநந்யத்வப்ரயுக்தம் &
 ,, அல்லாதார்க்கு மிதுநஸேஷத்வம். இவளுக்கு ஏகஸேஷத்வம்
 ,, புருஷகாரத்துக்கு புருஷகாராந்தராபேக்ஷயில்லை
 ,, திவ்யதும்பதிகள் பரஸ்பரம் இட்டவழக்கு
 ,, ஸுர்ப்பணைகை ராவணர்கள்
 ,, மிதுநஸேஷத்வாதிப் ப்ரதிபாதுகப் பாசுரங்கள்
- 142 நாராயண பத்மார்த்தம்
 ,, மத்ஸ்யத்தினுடைய வடிவு ஜலமயம்
 ,, ஸ்ரீமானுடைய வடிவு ஸ்ரீமயம்
 ,, பெரியமுதலியார் நஞ்ஜீயர் வார்த்தை
 ,, ஸ்ரீமத் பத்மார்த்த ஸங்க்ரஹம்
 ,, நாராயண ஸப்தார்த்தம் குணங்கள்
 ,, புருஷகாராபேக்ஷயா உபாயத்துக்கேற்றம்
- 143 ஸ்ரீமச்சப்தமே அமையாதோ, நாராயண ஸப்தம் ஏதுக்கு?
 ,, பூர்வகூண்டத்தில் நாராயண ஸப்த தாத்தர்யம்
 ,, ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதுக குணங்கள்
 ,, ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதுக ஸப்தார்த்தம்
- 144 வாத்தஸல்ய விசாரம்
- 145 பட்டர் பூஷ்யோதூஹரணம்
 ,, ஸ்ருதப்ரகாஸிகோதூஹரணம்
 ,, ஜ்ஞாநஸாரப் பாசுரம்
 ,, காலிகாவ்ருத்தி தத்வபூதி ஸ்ரீ உதூஹரணம்

- 145 "லச்" ப்ரத்யய விசாரம்
- 146 கடவல்லீ வாக்யோத்யாஹரணம்
 ,, ஸ்ரீரங்குராமாநுஜ பூஷ்ய உத்யாஹரணம்
 ,, அஹோபில மடூரதிபதி ஸ்ரீநாராயண முநீந்தீரர்
 ,, ரஹஸ்யத்ரய ஜீவாது
 ,, த்யாஸதக உத்யாஹரணம்
 ,, ப்ரபத்தயநுபாயத்வம்
 ,, ஜ்ஞாநியை விஃரஹத்தோடே ஆத்யுநிக்கும்
- 147 தோஷ நிருபணம்
 ,, ஸ்வாமித்வஸ்ப்யுத்தம்
 ,, வாத்ஸல்யஹேதுஸ்வாமித்வம்
- 148 ஸௌரீல்ய நிருபணம்
- 149 ஸௌலப்ய நிருபணம்
 ,, "மாம்"ஸ்ப்யுத்ய "நாராயண"ஸ்ப்யுத்தங்கள்
 ,, ஆசார்யஹ்ருத்ய உத்யாஹரணம்
 ,, பரத்வாதிகளுக்குக் குற்றம்
 ,, அர்ச்சைக்கு நற்றம்
- 150 வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விநியோகப்ரகாரம்
 ,, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும் நாராயணஸ்ப்யுத்தம்
 ,, தத்ரத்ருஷ்டாந்தம் அஹம்ஸ்ப்யுத்யம்
 ,, அஸம்ஸ்ச்யுத்யவ்யாத்தம் நாராயணபதோக்தம்
 ,, ஆஸ்ரிதகார்யபாத்யுத்யஸ்ப்யுத்தம்
 ,, ஸர்வஜ்ஞத்வநிருபணம்
 ,, ஸர்வஸக்தித்வநிருபணம்
 ,, பூர்த்திநிருபணம்
 ,, ப்ராப்திநிருபணம்
- 151 ஸ்வாமித்வஸேஷித்வபேத்யம்
 ,, ஏதத்ஸேஷ்யகஸங்காபரிஹாரங்கள்
 ,, காருண்யப்ராத்யந்யம்
 ,, ஆஸ்ரயமானஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரத்ரயம்
 ,, ஆஸ்ரயானகுணங்களுக்கு ஆகாரத்ரயம்
 ,, வாத்ஸல்யாதிஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பு
 ,, ஜ்ஞாநாத்யுஸ்ரணயத்வத்துக்குறுப்பு
 ,, ஸௌந்தர்யாதிப்ராயத்வத்துக்குறுப்பு
- 152 நாராயணபத்யவிவக்ஷிதம்
 ,, மாம்ஸ்ப்யுத்யத்வாசிநாராயணபத்யத்துக்கு

- 152 ஏதத்ஷிஷயகப் பாசுரங்கள்
 ,, நம்பெருமாள் ஸப்ஸ்தூர்த்தம்
 ,, நம் பெருமாள் நிலை
- 153 "சரணௌ" ஸப்ஸ்தூர்த்தம்
 ,, திருவடிகளின் திண்மை
 ,, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்வம்
 ,, பரசுதஸ்வீகாரம்
 ,, நீள் சழல் ஸப்ஸ்தூர்த்தம்
- 154 அழுங்குழவியும் பேதைக்குழவியும்
 ,, "உனதடியேன்" விசேஷார் த்தம்
 ,, பத்தி உழவன்
 ,, அடங்கலும் ஈஸ்வரக்ருஷிபூலம்
 ,, த்ஷவிவசந தாத்பர்யம்
 ,, திருவடிகளின் தூரகத்வ பேடாக்யத்வங்கள்
- 155 திருவடிகளின் சேர்த்தியழகு
 ,, குணக்ருததூஸ்யம் ஸ்வரூபக்ருததூஸ்யம்
 ,, ப்ரஜை தாய்முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே
 ,, "சித்தாலம்பநஸௌகர்ய" என்ற காரிகை
 ,, அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்
 ,, திருவடிகளை அவலம்பிடுக்க ஹேதுக்கள்
- 156 ஏததூர்த்தக் ப்ரமாண வாக்யங்கள்
 ,, "ஸௌக்யந்த்ய ஸௌகுமார்ய" என்ற அபியுக்தவசநம்
 ,, திருவடிகளின் வைபவம் ருசிஜநகத்வாதீ
- 157 "எங்ஙனேயோ" "நோற்ற" "ஆராவமுதே" பதிகங்களின்
 ஸாரார்த்தம்
 ,, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் சரிதரம்
 ,, திருவடிகளைச் சொன்ன து திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்
- 158 ஸிஸுபாலன் சிந்தயந்தீ
 ,, திருமேனி வைபவம்
 ,, தாத்பர்ய சந்த்ரிகா
 ,, ஸ்வரூபாத் ரூபத்துக்கு ஏற்றம்
- 159 க்ஷத்த்யத்தில் குணங்களுக்கு முன்னே விக்ரஹோக்தி
 ,, தேஹாத்மவா தி திருமங்கையாழ்வார்
 ,, "பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம்" என்ற காரிகை
 ,, ஸுபாஸ்ரயத்வ விசாரம்
 ,, "ஸ்வரூபாத் ஸ்வாமிநோ ரூபம்" என்ற காரிகை
 ,, குணத்வவாரா உபாத்யவம் விக்ரஹ த்வாரா உபாயத்வம்
 ,, க்ஷிதாபூஷ்ய உத்யாஹரணம்
 ,, புகுவத் விக்ரஹதூர்ஸந ஜந்யபுலேஷு முதலும் முடிவும்

- 160 ஸரண ஸப்ஸ்தார்த்தம்
 ,, ஜிதந்தையில் விக்ரஹவைபவம்
 ,, ஆழ்வாரும் இளையபெருமானும்
 ,, ஸரண ஸப்ஸ்தார்த்தம் உபாயத்வம்
- 161 இஷ்டா நிஷ்ட நிரூபணம்
- 162 ப்ராப்ய ப்ராபகைக்யம்
 ,, உபாயத்வரக்ஷைத்வ பேதம்
 ,, ப்ராதி₄கரண ப்ரலாதி₄கரணப்ரமேயங்கள்
 ,, நிமித்தோபா தூதநைக்யம்
 ,, உபாய ரக்ஷைகைக்யம்
 ,, அவச்சேத்யு₃க பேதம்
- 163 கல்லும் கரிக்கொள்ளியும்
 ,, அஹல்யை கல்லானாள்
 ,, விலக்ஷணத்வாதி₄கரண ஸ்ரீப₄ஷ்யம்
- 164 உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தி
 ,, ப்ரபத்யே ஸப்ஸ்தார்த்தம்
 ,, ஸேது ப₄ங்க₃ ஸ்ரோத: ப்ரவ்ருத்தி ந்யாயம்
 ,, ஸ்ரீவசந பூஷணேதூஹரணம்
 ,, " ப்ரபதத்துக்கயல்பொறித்த " விஸேஷார்த்த
 ,, ப்ரபத்தி ஸ்வரூப நிரூபணம்
- 165 ப்ரபத்தியின் குற்றம்
 ,, ப்ரபத்த்யநுபாயத்வம்
 ,, " விலக்காமையே வேண்டுவது " என்ற அர்த்த
 ,, உபாயத்தில் துணிவு [
- 166 ப்ரபத்தியின் காயிகத்வாதி₃ பேதம்
 ,, உபாயபூர்த்தி அதி₄காரபூர்த்தி
 ,, ப்ரபத்தி ஸர்வாதி₄காரம்
- 167 " ஸட் " ப்ரத்யய விசாரம்
 ,, புந: ப்ரபத்தியாவது பூர்வப்ரபத்யநஸ்மரணம்
- 168 சணற் கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்
 ,, ஜ்ஞாநஸார உதூஹரணம்
 ,, ஸநத் குமார ஸம்ஹிதா உதூஹரணம்
 ,, ந்யாஸதிலக உதூஹரணம்
 ,, பண ப₃ந்த₄ த்யூத லீலாத்யூதங்கள்
- 169 " மறவாது வாழ்தியேல் " விஸேஷார்த்தம்
 ,, அஸக்ருத் ப்ரபத்தி விசாரம்
 ,, எம்பார் நிர்வாஹம் ஆழ்வான் நிர்வாஹம்
 ,, பூர்வ வாக்யார்த்த நிரூபணம்
- 170 உத்தரவாக்யார்த்தம்

- 170 உத்தர வாக்ய ஸாப்யல்யம்
 ,, வரண த்யம்
- 171 வரண த்யவய ஆவல்யகத்வம்
 ,, அந்தரிக்ஷக்த : ஸ்ரீமாந் விஸேஷார்த்தம்
 ,, ஸதுநாக்ஷவர : ஸ்ரீமாந் ,,
 ,, சேதநனுடைய " மா ஸுச : "
- 172 இரண்டு " மா ஸுச : "
 ,, உத்தர வாக்ய ப்ரதம் பத்ஸார்த்தம்
 ,, அநந்யப்ரயோஜநத்வஸித்துதி
 ,, உத்தர வாக்யத்திலும் ஸ்ரீஸப்துத்துக்கு வ்யுத்பத்தித்வயம்
- 173 பூர்வோத்தர வாக்யக்த ஸ்ரீஸப்துரார்த்து பேதம்
 ,, ஸேஷத்வப்ரதி ஸம்பந்தி கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திமிதுநம்
 ,, மிதுநஸேஷத்வம் ஸ்வரூபம்
 ,, மிதுநகைங்கர்யம் ப்ராப்யம்
- 174 பிராட்டியின் ஆகாரத்ரயம்
- 175 ஸூர்ப்பணகூராவண விஷயம்
 ,, நாராயணஸப்துரார்த்தம்
- 176 நாராயணஸப்து விவக்ஷிதம்
 ,, ஆஸ்ரய ஆஸ்ரயிகளின் ஆகார த்யவயம்
- 177 விபுத்த்யர்த்தம்
 ,, சதுர்த்தீ கைங்கர்யப்ரார்த்துநா ப்ரகாஸிகை
 ,, முமுக்ஷுபுல நிருபணம்
 ,, ஏதத்வவிஷயக ப்ரமாண நிருபணம்
- 178 கைங்கர்யப்ரார்த்துநா மாத்ரஹேது
 ,, சரமஸ்ஸோகத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி
 ,, தத்ப்ரதி பாத்ரஹேது நிருபணம்
- 179 சதுர்த்தி ஸேஷத்வபுலமான ஸேஷவ்ருத்தியைக் காட்டும்
 ,, ஸத்தான ஆத்மாவுக்கு அஸத்வஹேதுக்கள்
 ,, கைங்கர்ய ஸப்துரார்த்தம்
 ,, இனாயபெருமாள் படி
 ,, ஸ்ரீபுரதாழ்வான் படி
 ,, ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள் படி
 ,, ஆண்டாள் வார்த்தை
- 180 நாயனராச்சான்பிள்ளை வார்த்தை
 ,, நமஸ் ஸப்துரார்த்தம்
 ,, த்யவயத்தில் நமஸ் ஸப்துவிவக்ஷிதம்
 ,, பரார்த்தத்வ கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம்
- 181 பேதக்ய தோஷ பேதாக்கு தோஷங்கள்
 ,, மூலமந்த்ராத் த்யவயத்துக்கு வாசி

- 181 “அஹமந்தம்” என்ற ஸ்ருதி
 .. ஷட்₃ஞ்ஞரஸாந்தம்
- 182 ஊணிலே புழுவும் மயிரும் பட்டாப்போஸே
 .. பே₄ாக்ஷவிரோதி₃ நிருபணம்
 .. எதிர்விழி கொடுக்கை
 .. கேவல பாரதந்தர்யம் த்யாஜ்யம்
 .. பரார்த்த₂கைங்கர்ய ப்ரமாண நிருபணம்
- 183 படுக்கையில் முறைகேடு
 .. பே₄ாக்ஷதூஸையில் ஈஸ்வரன் சேதநனை அழிப்பது
 .. கேவல ஸேஷத்வம் த்யாஜ்யம்
 .. பாரதந்தர்ய விஸிஷ்டஸேஷத்வமே உத்₃தே₃ய்யம்
 .. நமஸ்ஸால் ப₂லித்த அர்த்தம்
 .. இவ்வர்த்த₂த்தின் அருமை
- 184 நிவர்த்தய விரோதி₄ நிருபணம்
 .. விரோதி₄சதுஷ்டய நிருபணம்
 .. மந்த்ர ஸ்லோக ஸாரார்த்த₂ங்கள்
- 185 த்வய வாக்யார்த்த₂ நிகுமநம்
 .. த்வயார்த்த₂ ப்ரதிபாதுகப் பாசுரங்கள்
 .. ஆசார்ய ஸேவா ப₂லம்
 .. த்வய வைபவ பர ஸ்லோகம்
- 186 சாற்றுக்கவிகள்
 .. த்வயத்தின் பரமரஹஸ்யத்வம்
 .. ரஹஸ்யத்ரயார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்
 .. ரஹஸ்யத்ரயம் த₄ாரகபோஷகபே₄ாக்ஷயங்கன்
- 187 விவேக நிருபணம்
 .. ரஹஸ்யத்ரயம் தத்வவித₄நாபி₄மதங்கள்
 .. திருமந்த்ரார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்
- 188 திருமந்த்ர பர நிர்வாஹங்கள்
 .. ததீயரே ஸேஷிகள் ஸரண்யர் ப்ராப்யர்
 .. அகாரார்த்த₂சதுஷ்டயம்
 .. ஏதத் ப₂லித உபாயோபேயத்வங்கள்
- 189 அகாரோக்த உபாயோபேயத்வங்கள்
 .. திருமந்த்ரத்திலே கூறப்பட்ட பாணிக்₃ரஹ்னாதிசுக்
 .. சரமஸ்லோகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்
- 190 ப₄க்ஷவாணைப்பற்றும் விஷயத்தில் த்₃ருஷ்டாந்தம்
 .. மாம் ஸப்₃த₃ விஸேஷார்த்த₂ம்
 .. “மாஸுச :” விதி₄
 .. ஆழ்வான் ஐதிஹயம்
 .. நஞ் ஜீயர் ஐதிஹயம்

- 191 திருமந்தர்ம் திருமுகப்பாசுரம் இத்யாதி
 „ த்வயார்த்தஸங்க்ரஹம்
 „ இருதலைமாணிக்கம்
 „ நெஞ்சாகிற செப்பு
 „ த்வயத்தில் பதங்களாலே வ்யாவர்த்த மதங்கள்
- 192 நடுவிறற்றுவீதிப்பிள்ளை நிர்வாஹம்
 „ த்வயதாற்பர்யார்த்தாதி
 „ ஆசார்ய வைபவம்
 „ பக்ஷவந்மந்தர்மகருக்குக்ஷுத்ரத்வம்
- 193 ஆசார்யன் யார், ஸிஷ்யன் யார்
 „ ஏதத்ஸிஷ்யக ஐதிஹ்யங்கள் பல
 „ ஸாரீகார்த்த நிஷ்கர்ஷம் ரஹஸ்ய த்ரயத்தலே
- 194 ஸ்ரீமல்லோகாசார்யஸம்ப்ரதாய நிஷ்கர்ஷம்
 „ ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூத்ரம்
 „ ஷே ஸூத்ரத்துக்கு பெரிய ஜீயர் வ்யாக்யாநம்
- 195 ஜ்ஞா த்ருத்வஸேஷத்வங்களின் ப்ராபுல்யதௌர்யபுல்ய
 விசாரம்
 „ ஸேஷத்வாபேக்ஷயா ஜ்ஞா த்ருத்வம் ப்ராபுலம் என்ற பூர்வபக்ஷம்
- 196 „ „ „
 197 ஜ்ஞா த்ருத்வாபேக்ஷயா ஸேஷத்வமே ப்ராபுலம் என்ற
 ஸித்திந்நம்
- 198 „ „ „
 199 „ „ „
 200 „ „ „
- „ நமஸ் ஸப்தார்த்தம் பாரதந்தர்யம்
- 201 அஹம் ப்ரத்யய வேத்யத்வாத் இத்யாதி
 „ பாரதந்தர்ய த்ரைவித்யம்
 „ ஏதத்ஸிஷ்யக த்ருஷ்டாந்த நிருபணம்
 „ அத்யந்த பாரதந்தர்யம்
 „ ஸ்ரீவசந பூஷண ஆசார்ய ஹ்ருத்ய உத்யாஹரணம்
 „ நிபக்ஷம்
- 202 மங்குளாஸாஸநம்

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணத்தில் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாண க்ரந்தங்களின் அக்ஷரக்குறிப்பு

புத்தூர் ஸ்ரீ ஸுலக்ஷிமாலைப் பதிப்பு-தமிழ்

- 1 பரந்தரஹ—பரந்தரஹஸ்யம்
- 2 மு. ஸு—முமுகுஷுப்படி ஸுத்ரம்
- 3 மு. ஜீ. வ்யா—முமுகுஷுப்படி ஜீயர் வ்யாக்யாநம்
- 4 அ. நா. வ்யா—அமலனாதிபிரான் நாயனார் வ்யாக்யாநம்
- 5 அ. தே. வ்யா—அமலனாதிபிரான் தேவகன் வ்யாக்யாநம்
- 6 க. நு. வ்யா—கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநம்

ஸ்ரீ P. B. A. பதிப்பு-தமிழ்

- 7 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு—ஸ்ரீவசநபூஷண ஸுத்ரம்
- 8 ஆ. ஹ. கு—ஆசார்ய ஹருதய குர்ணிகை
- 9 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா—ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஜீயர் வ்யாக்யாநம்
- 10 ஆ. ஜீ. வ்யா—ஆசார்ய ஹருதயம் ஜீயர் வ்யாக்யாநம்
- 11 ஈடு

ஸ்ரீ அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமி

18 ரஹஸ்யங்கள் பதிப்பு-தமிழ்

- 12 பரந்தபடி
- 13 தனி த்வயம்
- 14 தனி சரமம்
- 15 தனி ப்ரணவம்
- 16 ஸ்ரீய:ப்பதிப்படி

ஸ்ரீ நவநீதம் ஸ்வாமி பதிப்பு-தமிழ்

- 17 ர. த்ரய. ஸா—ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம்
- 18 மூ. அ—மூலமந்த்ரா திகாரம்
- 19 த்வய. அ—த்வயாதிகாரம்
- 20 ச. அ—சரமஸ்ஸோகாதிகாரம்

அஹோபிலமடம் பதிப்பு-தமிழ்

- 21 ஸா. போ—ஸாரபோதிரீ

தெலுங்கு பதிப்பு

- 22 ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. உரை—ஸ்ரீவசநபூஷணம்
அண்ணுவப்பங்கார் ஸ்வாமி அரும்பத உரை
- 23 ஸ்ரீ. வ. எ. அ. உரை—ஸ்ரீவசநபூஷணம்
எம்பார் ஸ்வாமி அரும்பத உரை
- 24 மு. எ. அ. உரை—முமுகுஷுப்படி எம்பார் ஸ்வாமி
அரும்பத உரை
- 25 மு. தொ. அ. உரை—முமுகுஷுப்படி
தொட்டாசார்ய ஸ்வாமி அரும்பத உரை
- 26 ர. த்ரய. மீ. பா—ரஹஸ்ய த்ரயமீமாம்ஸா பாஷ்யம்
- 27 ச. ஸ்லோகி. வ்யா—அஷ்ட ஸ்லோகி வ்யாக்யாநம்
- 28 ச. தீ. -தத்வ தீபம்
- 29 த. தீ. ப்ர—தத்வ தீப ப்ரகாஸம்
- 30 த. பூ—தத்வ பூஷணம்
- 31 மு. தா. தீ. —முமுகுஷுப்படி தாத்பர்ய தீபிகா
- 32 ய. தொ. வ்யா—யதிராஜ விம்ஸதி தொட்டாசார்
வ்யாக்யாநம்

நாகராக்ஷரப் பதிப்பு

அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமி முமுகுஷுப்படி வ்யாக்யாநம்

- 33 த்வய ப்ரகரணம்
- 34 சரம ஸ்லோக ப்ரகரணம்
- 35 கீ. பூ—கீ. கா பூஷ்யம்

க்ரந்தமுத்ரபகஸபூ முதலானூரின் தமிழ்ப் பதிப்பு

- 36 பெ. தி. வ்யா—பெரிய திருமொழி வ்யாக்யாநம்
- 37 பரகால. ரஹ—பரகால நல்லான் ரஹஸ்யம்
- 38 வார்த்தாமாலை.

**அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணத்தில்
தொகுக்கப்பெற்ற ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஆகரம்**

பக்கம்	வரி	கூரந்தும்	கூரந்தங்களில் பக்கம்
1	10 to 21	மு. ஜீ. வ்யா. அவ.	1
2	1 to 17
	17 to 19	மு. தா. தீ.	1
	19 to 25	மு. ஜீ. வ்யா	2
	26
	27 to 30	ஆ. ஜீ. ..	3
3	12 to 18	..	3
4	6 to 8	மு. ஜீ. ..	2
	12 to 19	ஸ்ரீ. வ. பூ. எ. அ. உரை	218
5	19 to 26	ஈடு. 4-10. அவ	
7	21 to 26	ஆ. ஜீ. வ்யா.	13
8	5 to 27
9	4 to 12
	14 to 15	ஸா. பேரா.	206
	16 to 18	மு. அ.	111
	19 to 28	பெ. தி. வ்யா. 1-3. அவ	
10	18 to 23	..	
11	8 to 9	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸூ. 317.	
	9 to 11	.. ஜீ. வ்யா	193
	14 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	14
	19 to 20
	21 to 30	பரந்தரஹ	3
12	20 to 25
15	16 to 17	மு. ஸூ. 22	
16	15 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	24
	21 to 25	மு. எ. அ. உரை	61
	27 to 28	மு. ஜீ. வ்யா.	25

17	10 to 11	மு. ஜீ. வ்யா.	26
	13 to 16	..	27
	20 to 24	ஆ. ஜீ. வ்யா.	135
	25 to 27	மூ. அ.	144
18	9 to 15	சுடு. 5-9-1	
	20 to 23	ஆ. ஜீ. வ்யா.	158
	27 to 28	பரந்தரஹ	7
19	10 to 14
	24	மூ. அ.	116
	25	ஸா. டேபா.	217
21	13 to 14	மு. ஜீ. வ்யா.	32
	15 to 18	..	35
	18	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	18
22	6 to 9	மு. ஜீ. வ்யா.	36
	11 to 12	..	36
	13 to 19	மூ. அ.	120
	20 to 27	பரந்தரஹ.	9
23	9 to 19	..	10
	21	மு. தொ. அ. உரை	95
	22	மு. ஜீ. வ்யா.	39
	24 to 28
	29
24	13 to 23	..	40
	26 to 28	..	42
25	5 to 8
	9 to 17	பரந்தரஹ	10
	18 to 21	பரகால ரஹஸ்ய	38
	22 to 25	பரந்தரஹ.	11
	27	மு. ஜீ. வ்யா.	43
26	19 to 24
27	21 to 28	பரந்தரஹ.	12

27	28 to 30	பரந்தரஹ.	13
28	12 to 13	மு. ஜீ. வ்யா.	49
	14
	15 to 17	..	50
	17 to 22	பரந்தரஹ.	14
	22 to 29	..	15
29	8 to 26
	28 to 29
30	10 to 28	..	15, 16
31	16 to 18	..	16
	22 to 28
32	13 to 15	பரந்தரஹ.	16
	21 to 28	மு. ஜீ. வ்யா	52 53
33	5 to 9	..	53
	10	..	58
	14 to 18	மு. அ.	138
	18 to 21	மு. ஸு 76	
	21 to 25	பரந்தரஹ.	16
	26 to 31	மு. ஜீ. வ்யா	59
34	8
	12 to 16	..	62
	18 to 19	மு. அ.	140
	21 to 30	..	141
	31	பரந்தரஹ.	17
35	18 to 22	..	18
37	11 to 19
	20 to 23	மு. ஜீ. வ்யா.	63
	24 to 26	பரந்தரஹ.	18
	27	மு. ஜீ. வ்யா.	64
38	16 to 20	..	65
	21 to 30

39	14 to 16	மு. ஜீ. வ்யா.	65
	17 to 18	..	67
	23	..	71
	25 to 28	பரந்தரஹ.	19
40	14 to 18
41	16 to 21	த. தீ. ப்ர.	13
42	8 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	72
	19 to 25	..	113
	25 to 28	..	114
43	11 to 19	..	114
	20 to 24	..	114, 115
44	18 to 22	ஆ. ஜீ. வ்யா.	158
45	6 to 20	..	158, 159
46	3 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	115, 116
	19 to 24	பரந்தரஹ.	44
	24 to 31	பரகாலரஹ.	199
47	3 to 16	..	200
	24 to 29	ச. அ.	214
48	4 to 22	..	214
	27 to 29	க. நு. வ்யா.	6
52	11 to 20	மு. ஜீ. வ்யா.	158
	24 to 28	ஈடு. 4-5-5	
53	7 to 14	..	
54	12 to 17	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	81, 82
56	14 to 15	மு. ஸு. 277	
	16 to 26	மு. ஜீ. வ்யா.	164
57	11 to 13	மு. ஸு. 186.	
	13 to 15	பரந்தரஹ.	57
	22 to 29	அயோத்தி ஜீ. ச. ப்ர.	108
58	1 to 31	பரந்தரஹ.	44
59	1 to 31	..	44

60	1 to 31	பரந்தரஹ.	45, 46
61	10 to 13	..	118
	16 to 31	பரந்தரஹ.	50
62	19 to 20	..	51
63	18 to 20	ஆ. ஹ் கு. 18	
	24 to 20	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு 15	
	27 to 28	மு. ஸு. 274	
65	6 to 10	ர. த்ரய. ஸார.	40
	13 to 14	ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை	371
	17 to 22	வார்த்தாமலை (417)	
	28 to 30	ச. அ.	291
66	11 to 16	..	291, 292
	17 to 23	மு. ஜீ. வ்யா.	115
	23 to 25	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு 19	
67	17 to 24	மு. ஜீ வ்யா.	123
	26 to 29	மு. ஸு. 271	
68	1 to 31	பரந்தரஹ	53
69	1 to 31	..	54
70	7 to 18	பரந்தரஹ	54, 55
	28 to 29	மு. ஜீ. வ்யா.	128
71	15 to 16	..	129
	18 to 19	மு. ஸு. 215	
	23 to 27	மு. ஜீ. வ்யா.	128
73	16 to 27	பரந்த ரஹ.	55
74	5 to 16
	16 to 25	அஷ்ட. ஸ்வேரா. வ்யா.	384
	28 to 29	த்வய. அ.	245
75	1 to 30	..	245, 246
	30 to 32	தனி சரமம்	336
76	1 to 3
	4 to 27	அஷ்ட. ஸ்வேரா. வ்யா.	385
	27 to 31	..	390

77	5 to 13	மு. ஜீ. வ்யா.	134
	14 to 24	அஷ்ட ஸ்ரீலா. வ்யா.	390
	28 to 29	..	391
78	4 to 7
	9 to 24	..	392
	27 to 30
79	4 to 30	..	393
80	7 to 11
	12 to 23	ஸ்ரீராமா நுஜ ஸித் ₃ ச ₄ ந்த ப்ரகாஸிகா	103
	24 to 29	பரந்த ரஹ.	57
81	8 to 9
	10 to 12	மு. ஸு. 228	
	17 to 20	மு. ஜீ. வ்யா.	140
	21 to 29	பரந்த ரஹ.	57
82	15 to 22
	25 to 28
83	9 to 10
	12 to 14
	17 to 26	ச. அ.	270, 271
84	4 to 6	..	271
	7	மு. ஸு. 247	
	9 to 11	மு. ஜீ. வ்யா.	144
	12 to 24	..	145
	27 to 30	பரந்த ரஹ.	57, 58
85	6 to 29	..	58
86	3 to 12
	12 to 13	த ₃ யாஸதகம்	
	14 to 18	பரந்த ரஹ.	58
	19 to 20	ஸ்ரீ வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	33
	21 to 25	.. அ. அ. உரை	129
87	10 to 12	அஷ்ட ஸ்ரீலா. வ்யா.	406

87	13 to 15	அஷ்ட ஸ்வேலா. வ்யா.	408
	16 to 26
88	13 to 24	..	408, 409
89	12	பரந்த ரஹ.	58
	15 to 18	ச. அ.	272
	19 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	146
90	17 to 27	ச. அ.	272
91	15 to 16	பரந்த ரஹ.	59
	21 to 27	ஸூ.ய:பதிப்படி	188
92	9 to 30	அஷ்ட ஸ்வேலா. வ்யா.	412
93	3 to 15	..	413
	16 to 17	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு 169	
	17 to 19	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	99
	21 to 27	பரந்த ரஹ.	59
	29 to 30	மு. ஜீ. வ்யா.	151
	31	மு. ஸு. 258	
94	9	..	
	10 to 12	மு. ஜீ. வ்யா.	151
	12 to 13	ஆ. ஹ்ரு. கு. 228-10	
	13 to 14	மு. ஜீ. வ்யா.	151
	17 to 18	பரந்த ரஹ.	59
	20 to 30
95	10 to 27	..	60
96	12 to 16	ச. அ.	290
	17 to 27	பரந்த ரஹ.	60
	27 to 28	அஷ்ட ஸ்வேலா. வ்யா.	419
97	3 to 8
	10 to 30
98	7 to 9
	11 to 31	..	421
99	14 to 24

101	12 to 26	பரந்தபடி	145
	28 to 29	த்யவய. அ.	173
102	4 to 10	..	174
	10 to 24	பரந்தபடி	145
103	9 to 15	ர. த்ரய. மீ. ப.ரா. ஆகியில்	
104	27 to 28	ஆ. ஹ. ஜீ. வ்யா.	149
106	20 to 27	பரந்தபடி	148
107	4 to 32	அஷ்ட. ஸ்லோ. வ்யா.	197, 198
108	3 to 17	..	198
	17 to 22	பரந்தபடி	147
	22 to 25	..	148
	25 to 30	..	149
109	8 to 17	..	148
	18 to 27	..	151
	27 to 30
110	25 to 28	மு. ஸ. 118	
	30 to 32	த்யவய. அ.	177
111	3 to 4	..	173
	7 to 24	..	177
	24 to 31
112	7 to 19	..	192
	26 to 30	பரந்த ரஹ.	22
113	4 to 7
	17 to 29	மு. ஜீ. வ்யா.	80
114	7 to 10	..	81
	12 to 21
	24 to 31	த்யவய. அ.	181
115	3 to 31	..	182, 183
116	4 to 13	..	183
	14 to 21	பரந்த ரஹ.	23
	22 to 31	அஷ்ட ஸ்லோ. வ்யா.	199
117	1 to 4

117	7 to 32	பரந்த ரஹ.	26
118	1 to 32	„	27
119	1 to 32	„	28
120	1 to 31	„	„
	32 to 33	அஷ்ட ஸ்ரீலா. வ்யா.	202
121	1 to 12	„	203
	27 to 31	ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை	51
122	1 to 32	„	52
123	1 to 32	„	52 53
124	1 to 24	„	74
	14 to 29	அஷ்ட ஸ்ரீலா. வ்யா.	205
	29 to 32	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	15
125	1 to 3	„	„
	5 to 26	பரகால ரஹ.	127, 128
	30 to 32	மு. ஸு. 42	
127	24 to 28	த்யவய. அ.	184
	29 to 30	பரந்தபடி	152
128	1 to 33	பரந்த ரஹ.	23
129	1 to 33	„	24
130	1 to 35	„	24 25
131	9 to 17	த்யவய. அ.	184, 185
	18 to 19	த. தீ.	
	20 to 22	மு. ஜீ. வ்யா.	83
	24 to 26	மு. ஸு 129	
	27 to 28	மு. ஜீ. வ்யா.	85
132	5 to 19	ஸ்ரீ அயோத்தி ஸ்வாமி வ்யா. த்யவய.	68
	20 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	85
	22 to 31	த்யவய. அ.	186
133	1 to 28	„	187, 188
	29 to 30	ஈடு அவதாரிகை	
	31 to 32	கீதா பூஷ்ய அவதாரிகை	
134	1 to 6	மு. ஜீ. வ்யா.	85

134	7 to 32	பரந்த ரஹ.	25
135	1 to 34	..	26
136	6 to 26	அஷ்ட ஸ்ரீலாகீ வ்யா.	209
137	22 to 28	ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை	203
138	5 to 27	..	204
	28	மு. ஜீ. வ்யா.	86
139	4 to 8
	11 to 15	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	16
	16 to 30	த. பூ.	9. 11. 12
140	1 to 31
141	1 to 32
142	6 to 11
	15	மு. ஜீ. வ்யா.	87
	17 to 24	..	88
	26 to 27	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	4
143	8 to 24	த்யவய. அ.	188
	27 to 29	ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை.	49, 129
144	6 to 10	..	129
	11 to 22	பரந்த ரஹ.	29
	23 to 31	மு. ஜீ. வ்யா.	88
145	6 to 9	ச. அ.	275
	22 to 31	ஸ்ரீ. அயோத்தி. த்யவய.	85
146	1 to 26	..	86
147	17 to 20	பரந்த ரஹ.	29
	21 to 22	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு. 70	
	23 to 25	மு. ஜீ. வ்யா.	88
148	11 to 14
	16 to 22	..	89
	24 to 28	பரந்த ரஹ.	29
149	10 to 11	மு. ஜீ. வ்யா.	89
	13 to 18	பரகால. ரஹ.	147

149	19 to 20	ஆ. ஹ்ரு கு. 221.	
	22 to 27	பரந்த ரஹ.	29
150	8 to 12	..	30
	13 to 18	பரந்தபடி.	161
	19 to 21	ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை	129
	21 to 25	த்யய. அ.	189, 190
	25 to 27	மு. ஜீ. வ்யா.	89
	27 to 30	பரகால. ரஹ.	150
151	2 to 3
	4 to 16	ஸ்ரீ. அயோத்தி. த்யய.	92, 93
	23 to 29	பரகால ரஹ.	137
152	11 to 17	பரந்தபடி.	161
	20 to 21	மு. ஸு. 141	
	21 to 24	மு. ஜீ. வ்யா.	91
	25 to 28	மு. ஸு. 142	
153	7 to 9	மு. ஜீ. வ்யா.	93
	10 to 17
	21 to 22	அமல. தே. வ்யா.	116
	23 to 25	ஈடு. 1-9-11	
	25 to 28	அமலன். நாயனார் வ்யா.	26
154	3 to 9	பெரியதிருமொழி வ்யா. 3-5-1	
	11 to 18	ஈடு. 1-7-7	
	22 to 24	மு. ஜீ. வ்யா.	93
	24 to 27	த்யய. அ.	196
155	9 to 11	மு. ஜீ. வ்யா.	93
	12 to 14	..	94
	15 to 16	மு. ஸு. 147	
	17 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	94
	23 to 28	த்யய. அ.	194
156	9 to 23	..	194, 195, 196
158	6 to 8	மு. ஸு. 148	

158	9 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	94
	23 to 27	தீவய. அ.	193
159	4 to 21	..	193, 194
	22 to 26	பரந்த ரஹ.	31
	26 to 28	..	32
	29 to 31	பரந்தபடி.	161
160	4 to 16	..	161, 162
	17 to 26	மு. ஜீ. வ்யா.	95
161	4 to 29	பரந்தபடி.	164
162	3 to 7	..	165
	8 to 9	மு. ஜீ. வ்யா.	95
	10 to 11	மு. ஸு. 150	
	11 to 30	பரந்தபடி அயோத்தி ஸ்வாமி குறிப்பு	163
163	5 to 9	..	164
	9 to 13	பரந்தபடி	164
	14	மு. ஸு. 151	
	14 to 19	மு. ஜீ. வ்யா.	96
	19	மு. ஸு. 152	
	20 to 23	மு. ஜீ. வ்யா.	96
164	9 to 12	..	97
	24 to 27	பரந்த ரஹ.	32
165	5 to 7	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	84
	7 to 11	..	52
	12 to 15	..	53
	16 to 21	ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை	266
	25 to 28	நடு. 7-5-11	
166	15 to 21	பரந்தபடி.	166
	23 to 26	பரந்த ரஹ.	33
167	7 to 10
	11 to 14	மு. ஜீ. வ்யா.	99
	16 to 27

167	28	மு. ஸு. 158	
168	2	மு. ஸு. 159	
	3 to 6	மு. ஜீ. வ்யா	101
	18 to 30	அஷ்ட. ஸ்ரீலா. வ்யா.	294, 295
169	3 to 9	தி. நெ. தா. 4. வ்யா.	
	9 to 11	பரந்தபடி.	166
	12 to 21	பரந்த ரஹ.	34
	21 to 25
	26 to 30	..	35
170	7 to 8	மு. ஜீ. வ்யா.	101
	8 to 9	மு. ஸு. 160	
	9 to 10	மு. ஸு. 161	
	10 to 14	மு. ஜீ. வ்யா.	101
	14 to 17	மு. ஸு. 162	
	17 to 24	மு. ஜீ. வ்யா.	102
	24 to 29	பரந்த ரஹ.	36
171	5 to 18
	26 to 30	வார்த்தாமாலை 59	
172	5 to 8	..	
	8 to 23	த்யவய. அ.	204
	24 to 29	மு. ஜீ. வ்யா.	102, 103
173	8 to 9	..	103
	10 to 12	மு. ஸு. 166	
	13 to 23	மு. ஜீ. வ்யா.	103
	24 to 25	பரந்த ரஹ.	36
	26 to 27	மு. ஜீ. வ்யா.	105
174	18 to 19	மு. ஸு. 169	
	24 to 27	பரகால. ரஹ.	176
175	12 to 18
	22 to 24	அஷ்ட. ஸ்ரீலா. வ்யா.	301
176	6 to 9	பரந்த ரஹ.	37

176	10 to 13	தீவய. அ.	206
	15 to 27	பரந்தபடி.	170
177	5	மு. ஜீ. வ்யா.	107
	12 to 14	பரந்த ரஹ.	39
	18 to 28	"	35
178	4 to 8	"	36
	13 to 30	"	38
179	6 to 18	"	39
	19 to 30	அஷ்டஸ்ரீலா. வ்யா.	311, 312
180	5 to 10	"	"
	11 to 12	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு. 85	
	16 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	109, 110
	24 to 29	"	110
181	4 to 23	பரந்த ரஹ.	42
182	11 to 15	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	96
183	10 to 17	மு. ஜீ. வ்யா.	56
	20	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு. 160	
	21	" 161	
	22	" 162	
	23	மு. ஸு. 92	
	24 to 28	" 91	
184	7 to 13	மு. ஜீ. வ்யா.	110
	17 to 23	பரந்தபடி.	172
	24 to 31	அஷ்டஸ்ரீலா. வ்யா.	316
185	15 to 19	"	"
	24 to 27	தீவய. அ.	211
186	14 to 19	பரந்தபடி.	150
	27 to 32	மு. அ.	111
187	1 to 9	"	"
	11 to 31	த. பூ.	15
188	பூர்ணமாக	"	15 முதல்

189	பூர்ணமாக த. பூ.	15 முதல்
190
191
192	1 to 24
	26 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு. 315	
	28 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு. 316	
	30 .. 317	
193	1 .. 318	
	2 to 4 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	173
	5 to 16 த. பூ.	38
	16 to 18
194	2 to 6 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	58
	7 to 8 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு. 73	
	10 to 30 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	58
195	1 to 16
	18 to 31 ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை	287
196	1 to 31 ..	288
197	6 to 31 ..	293
198	பூர்ணமாக ..	
199	
200	1 to 15 ..	294
	26 to 32 மு. ஸு. 83, 84, 85	
201	1 மு. ஸு. 86	
	2 to 5 ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பா.	303
	6 to 15 ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. அ. உரை	369
	20 to 22 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸு. 71, 72	
	22 to 27 ஆ. ஹ. சூ. 19, 20	

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யபூஷணத்தில் தொகுக்கப்பெற்ற

ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஆகரம் முற்றிற்று.

மாமுடும்பை மன்னு மணவாளா வண்ணலொடு
சேமமுடன் வைகுந்தம் சென்றக்கால்—மாமென்று
தொட்டுரைத்த சொல்லும் துயந்தன்னிழம்பொருளும்
எட்டெழுத்தும் இங்குரைப்பாரார் ?

अञ्जन्यस्तपदाञ्जं अश्वितकटीसंवादिक्कौशेयकं
किञ्चित्ताण्डवगन्धिसंहननकं निर्व्याजमन्दसितम् ।
चूडाचुम्बिमुखाम्बुजं निजसुजाविश्रान्तदिव्यायुधं
श्रीरङ्गे शरदश्शतं तत इतः पश्येम लक्ष्मीसखम् ॥

பிழைதிருத்தம்

பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்
ii 25	தி ₂ வ்ய	தி ₃ வ்ய
விஷயஸூசிகை		
13 28	உப	உப ₄ ய

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யபூஷணங்கள்

34 22	ததவா	தத்வா
41 19	பத ₃ ார்த்த	பத ₃ ார்த்த ₂
44 25	ப்ரப ₃ ந்தங்கள்	ப்ரப ₃ ந்த ₄ ங்கள்
78 30	அங்கி	அங்கி ₃
79 15	அங்க	அங்க ₃
93 7	யாவனொருவரு	யாவனொரு
96 7	நன்மையும்	நன்மையையும்
96 7	பேரிழுவோடே	பேறிழுவோடே
111 28	விப ₄ க்தயபி ₄	விப ₄ க்தயபி ₄
112 2	விக்ரஹங்கள்	விக் ₃ ரஹங்கள்
115 15	ரயுக்த	ப்ரயுக்த
„ 16	கஸ்சிந்	கஸ்சிந்

116	8	ஸுக்தி	ஸுக்த்த
118	9	ப ₄ ல	ப ₂ ல
125	16	கு ₂ ண ₂ தி ₂	கு ₃ ண ₂ தி ₃
134	10	வருசி ₂ ற	வருகி ₂ ற
135	29	ப ₃ ந்த ₄ த் ₂ சா ₂ லு	ப ₃ ந்த ₄ த் ₂ தா ₂ லும்
152	5	என் ₂ து	என் ₂ று
161	9	தரயத் ₂ தா ₂ லும்	த் ₂ ரயத் ₂ தா ₂ லும்
167	21	ஒன ₂ றி ₂ லே	ஒன் ₂ றி ₂ லே
173	11	தா ₂ ன	தா ₂ ன்
181	23	என் ₂ கை	என் ₂ கை.
186	15	ஸ ₂ ப்த ₃ ா	ஸ ₂ ப்த ₃ ா
187	1	பரி ₂ ஸு ₂ த் ₃ த ₂	பரி ₂ ஸு ₂ த் ₃ த ₂
189	20	டு ₂ க்கை	ப ₂ டு ₂ க்கை
189	24	நா ₂ ர்த் ₂ த ₂ ம்.	நா ₂ ர்த் ₂ த ₂ ம்.
191	3	ப் ₂ ரி ₂ க் ₃ ரு	ப ₂ ரி ₂ க் ₃ ரு
191	3	வா ₂ க் ₂ யா ₂ ர்த் ₂ த ₂ ம்	வா ₂ க் ₂ யா ₂ ர்த் ₂ த ₂ ம்
192	11	ச ₂ து ₂ ர்த் ₂ தி ₂	ச ₂ து ₂ ர்த் ₂ தி ₂
192	19	நி ₂ ரு ₂ ண ₂ ம்	நி ₂ ரு ₂ ப ₂ ண ₂ ம்
193	14	ஆ ₂ ச ₂ யா ₂ லே	ஆ ₂ கை ₂ யா ₂ லே
195	5	மா ₂ யி ₂ ரு ₂ க் ₂ கும்	யி ₂ ரு ₂ க் ₂ கும்
196	9	சே ₂ ஷ ₂ த் ₂ வ ₂ ம்	சே ₂ ஷ ₂ த் ₂ வ ₂ ம்
197	19	லா ₂ பே ₂	லா ₂ பே ₂
198	4	ஸ ₂ த ₂ தா	ஸ ₂ த் ₂ தா
198	5	ப ₄ சு ₂ வ ₂ த்	ப ₄ சு ₂ வ ₂ த்
198	30	வ ₂ த் ₂ வா ₂ த்	வ ₂ த் ₂ வா ₂ த்
199	3	வி ₂ ப ₄ ா ₂ க ₂ ம்	வி ₂ ப ₄ ா ₂ க ₂ ம்
201	3	கா ₂ ர ₂ ஸ்ய	கா ₂ ர ₂ ஸ்ய
201	4	மு ₂ க் ₂ ய ₂ தா	மு ₂ க் ₂ ய ₂ தா
201	15	ப் ₂ ர ₂ வ் ₂ ரு ₂ த் ₂ ய ₂ நர் ₂ ஹ	ப் ₂ ர ₂ வ் ₂ ரு ₂ த் ₂ ய ₂ நர் ₂ ஹ

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

“அத்யாத்மதத்த்வ போத்ய பூரஸ்கரர்” “வாக்யம்ருதவர்ஷீ”
ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வரமி தொகுத்த

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணம் (அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய வ்யாக்யாநம்)

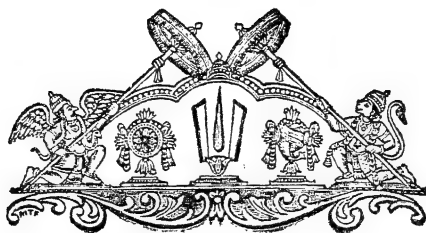
—*—

அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனருளாலே ஸ க ல
ஜக்துஜ்ஜீவநார்த்துமாகத் திருவவதரித்தருளின அழகிய
மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் — ஸம்ஸாரி சேதநர்க்குத்
தத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கைக்குட
லாக, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, “அருளிச்செயல்
ரஹஸ்யம்” என்று ப்ரஸித்தமான ரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்ய
யாநத்தை அருளிச்செய்தார். அதற்கு—பூருவர்கள்ஸ்ரீஸூக்தி
களைக் கொண்டே “பூஷணம்” என்ற விவரணம் எழுதப்
படுகிறது.

ஸ்ரீய:பதியாய். ஸ்ரீ வைகுண்டநிகேதநனாய், நித்ய
முக்தாநுபூவ்யனாய், நிரதிஸயாநந்தயுக்தனாயிருக்கிற
ஸர்வேஸ்வரன்—அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநு
பூவித்து நித்ய கைங்கர்ய ரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தி
உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும். அத்தை இழந்து * “அஸந்
நேவ” என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க் கிடக்கிற ஸம்ஸாரி
சேதநருடைய இழவை அநுஸந்தித்து, அத்யந்த வ்யா
குலசித்தனாய். இவர்கள் கரணகலேபரங்களை இழந்து
இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற துஸையிலே கரணத்
களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிச்சரியாதே
தன்னை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குடலாக, அபௌ
ருஷேயமாய், நித்யநிர்தேதாஷமாய். ஸ்வத:ப்ரமாணமான
அ—1

வேதத்தையும் ததுபப்யும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதி—இதி
 ஹாஸ—புராணத்திலும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும்,
 அந்த ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்திற்கு' அநேக யோக்யதை
 வேண்டுகையாலே, அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநர்
 உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி.
 ஸகல ஸாஸ்த்ர தாத்தர்யங்களையும் ஸுக்ஞரஹமாக இவர்கள்
 அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று — ஸ்வரூபோபாய
 புருஷார்த்தக் யாத்நாத்மய ப்ரதிபாதுகமான ரஹஸ்ய
 த்ரயத்தையும் ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய்நின்று ப்ரகாசிப்பித்
 தருளினான். அதில் திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீபுதுரிகாஸ்ரமத்திலே
 ஸ்வாம்ஸூகனான நரன் விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான்.
 த்வயத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணு லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான
 பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். சரமஸ்ஸோகத்
 தைத் திருத்தேர்த்தட்டிலே ஸ்வாஸ்ரிதனான அர்ஜுநன்
 விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். ஆகையாலே "லக்ஷ்மீ
 நாத் ஸுமாரம்ப்யாம்" என்று குருபரம்பராதிப்யிலே
 ஈஸ்வரனை அருஸந்திக்குறித்து. முமுக்ஷுவாகிரூன்—அவிச்
 சிந்ந புகுவதுநுபுவ ப்ரதிபுந்தக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில்
 இச்சையுடையானொருவன். இவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரய
 ஜ்ஞாநம் அவஸ்யாபேக்ஷிதம். இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயம்
 தான் ஸுபுதம் ஸுக்ஞரஹமாய் இருந்ததேயாகிலும், அர்த்தம்
 உபதேஸ்யக்யம்யமாகையாலும், அதை அறிந்தே எல்லார்க்
 கும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தி
 லும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேஸ பரம்பராப்ராப்த
 மான அர்த்த விஸேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸுக்ஞரஹமாகவும்
 ஸுவ்பக்தமாகவும் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
 தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபுந்தமுக்கேந அருளிச்
 செய்கிறார். இப்ரபுந்தத்தில் இவர் அருளிச்செய்கிற
 வாக்யங்களிலெல்லாம் அருளிச்செயல் சந்தைகளை சேர்த்
 தருளிச்செய்கிறது,— மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்
 கள் பேசின திவ்ய ஸூக்திகளாகையாலே ஆப்ததமமு

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்
அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஸரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்

தனியன்கள்

தூராவிடூர்நாயஹ்ருத்யம் குருபர்வக்ரமாகுதம்।

ரமயஜாமாத்ருதேவேந தூர்ஸிதம் க்ருஷ்ணஸூநா ||

தலையானவெட்டெழுத்திற் பிறந்து சரணாகதித்தாய்
முலையாரமுதில் வளர்ந்தபிரான் முடும்பைக்கதிபன்
மலையார் திருப்புயத்தான் மணவாளன் மலரடிக்கே
நிலையான நெஞ்சம் பெற்றேயும்பர்வாழ்வு நிலைபெற்றதே.

திருமந்திர ப்ரகரணம்

அவதாரிகை

ஆத்மத்ரைவியம்

ஒரு கடல்துறையிலே படுகிற முத்துமாணிக்கங்களிலே
சில ஒளியையுடையவாய். சில கொத்தைபற்றி அவற்றிலே

மாய், அதயந்த பேடாக்யமுமாய் இருக்கிற இதுவே தமக்கு
அநவரதாபிமதமாகையாலும். முகமறிந்தவன் கோத்த
முத்து பெருவிலையனாபோலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்த
சாதுரியாலே அருளிச்செயலில் ரஸஜ்ஞர்க்கு இதில் அர்த்
தூக்திலுங்காட்டில் ஸப்தம்தானே மிகவும் இனிதாயிருக்
கும் என்னும் அபிபிராயத்தாலும். ஆகையால் இப்ரபந்தும்
ஸப்தம் அர்த்தம் ஆகிய இரண்டின் ரஸத்தாலும் விஸேஷ

சிலவற்றைக் கடைந்து சேர்த்தவாறே நல்லவற்றோடே ஒரு கோவையாமாபோலே உபெரும்புறக்கடலான நாராயணனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸத்தையைப் பெறுகிற ஆத்மாக்களிலே சிலர் b 'துலங்கொளிகேர் தோற்றத்து நல்லமரர்' என்னும்படி நித்யராய். சிலர் c வன்சேற்றள்ளலிலே அழுந்தியழுக்கேறி

ஜ்ஞஹ நமோ ஹரமாயிருக்கும். இன்னமும் ப்ரபுந்த₄ந்தரங்களில் அநுக்கமான அர்த்த₂ விஸேஷங்களும் இப்ரபுந்த₄த்திலே உண்டாகையாலும், இது எல்லார்க்கும் ஆகூரணீயமாயிருக்கும். அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் இப்ரபுந்த₄ம் வெளியிட ப்ரத₄நஹேது காருண்யமாகும்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இப்ரபுந்த₄த்தை வெளியிட்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத படி விசரிப்பித்த ஸம்ஸாரி சேதநர்களுடைய ஸ்வரூபப்ராப்த பரம புருஷார்த்த₂ அநுபுவத்துக்கு இடைச்சுவரான அப்ராப்த அநந்த அபுருஷார்த்த₂ங்களுடைய அநாதிகால அநுபுவமும், அதனுடைய அநாகூத அநந்தகால அநுவர்த்தநார்ஹதையும் ஆகிற அநர்த்த₂ங்களையும் ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் பரம புருஷார்த்த₂ அநுபுவயோக்யதா ஹேதுவை ஸப்ரமாணமாகவும் ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கடல்) என்று தொடங்கி. அதாவது—கடல் த்ருஷ்டாந்தம்; ஸர்வேஸ்வரன் தூர்ஷ்டாந்திகம். முத்து மாணிக்கங்கள் த்ருஷ்டாந்தம்; ஜீவாத்மாக்கள் தூர்ஷ்டாந்திகம். முத்து மாணிக்கங்களில் த்ரைவித்யம்போலே ஜீவாத்ம த்ரைவித்யம். முத்து மாணிக்கங்களில் சில ஸ்வத: ஒளியுடையன. அவ்வோபாதி ஜீவாத்மாக்களில் நித்யர்கள் ஸ்வபூவத: ஸூத்தூர்கள். முத்து மாணிக்கங்களில் சில கொத்தைபற்றியவை — அஸூத்தூர்கள். அவ்வோபாதி ஜீவாத்மாக்களில் ஸம்ஸாரிகள் அஸூத்தூர்கள். முத்து

a பெரியதிருமொழி 7-10-1. b இர-திருவ 3. c திருவிருத்தம் 100.

a ஆப்புண்டு பூத்தூராய் அவர்களிலே சிலர் b மலமறக்கமுவி
மாசறுக்கப்பட்டு c ஒளிக்கொண்ட சோதியோடே d வானத்தணி
யமரராக்குவிக்க e வானவர்க்கு நற்கோவையாம்படிமுத்தராகக்
கடவர்கள். நற்சரக்குக்கு ஒளியினுடைய மிகுதி குறைவாஜுள்ள
பெருமை சிறுமை f ஒண்பொருளான ஆத்மாவுக்கும் இந்த
ஞானத்தினுடைய ஏற்றச்சுருக்கத்தாலே உண்டாகக்கடவது.

ஸம்ஸாரிகளின் புகுவதநுபுவயோக்யதை

g அயர்வறுமமரர்களான நித்யரும் h கரைகண்டோரென்
கிற முத்தரும் எம்பெருமானையும் தங்கனையுமுள்ளபடியுணர்ந்து

மாணிக்கங்களில் சில கடையப்பட்டு ஸூத்தூதியடைந்து
நல்லவற்றோடே ஒரு கோவையாகச் சேர்க்கப்பட்டவை.
அவ்வோபாதி பூத்தூர்களிலே சிலர் அஜ்ஞாநாதிகள் கழியப்
பெற்று நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாகச் சேர்க்கப்
பட்டவர்முத்தர்—என்றபடி. ஆத்ம ஸ்வரூபம் நிர்விகாரம்,
ஸங்கோச விகாஸ பூஜநமல்ல என்று எரித்தூந்தமாகை
யால் ஜீவாத்மாக்களுக்குச் சிறுமை பெருமை தூர்மபூக
ஜ்ஞாநத்வாரா என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.
(இந்த ஞானத்தினுடைய ஏற்றச் சுருக்கத்தாலே) என்று.

ஒரு நிலத்திலே ஒரு கூறு உவர்ந்து கிடக்க, மற்றைக்
கூறு விளைவது அறுப்பதாமாபோலே, நித்யவிபூதியும்
நித்யஸூரிகளும் புகுவதநுபுவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லா
நிற்க, நித்யமுத்தரோபாதி புகுவதநுபுவ யோக்யதை
இருக்கச்செய்தே, ஸம்ஸாரமாகிற பாலை நிலத்தி
லுள்ளார் ஸபூதூதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், இவற்றி
னுடைய லாபபூலாபங்களே பேறும் இழவுமாய், புகுவத்
விமுகூராய், புகுவதநுபுவத்தை இழந்து கிடக்கிறபடியை
அருளிச்செய்கிறார், (அயர்வறும்) என்று தொடங்கி.

a திருவிருத்தம் 95. b திருவாய் 1-3-8. c திருவாய்மொழி 2-3-10.
d இரண்டாம் திருவந்தாதி 2. e திருவாய் 4-2-11. f திருவாய் 1-2-10.
g திருவாய்மொழி 1-1-1. h திருவாய்மொழி 8-3-10.

அறிவுக்குச் சேர்ந்த பேராகும் அடிமையும் பெற்று a 'பெருமக்களுள்ளவர்' என்னும்படியுளராகிருப்போலே b 'மறந்தேனுனை', c 'யானேயென்னையறியகிலாது' என்னும்படி இரண்டுதலையையும் மறந்து. d மறந்தமதியுமின்றிக்கே அஹங்கார மமகாரங்களும். ராகுத்துவேஷங்களும். புண்யபாபங்களும். தேஹஸம்பந்தமும். ப்ரஹ்மஸங்கமும். விஷயப்ராவண்யமும். அர்த்தார்ஜுமும். தேஹபோஷணமும். ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்ரத்தையும். தேஹதாந்தர ப்ரஹ்மமும். ஸமயாந்தர ரூபமும். ஸாத்நாந்தர நிஷ்டையுமாய் ஸ்வர்க்குரக க்ரஃபங்களிலே வளையவளையவந்து eவழிதிகைத்து f நின்றிட்டு g அனத்தக்கடலுளமுந்தி h 'நானிலாதமுன்னெலாம்'. i 'பொருளல்லாத' என்னும்படி உருவழிந்த j மாரிலத்தயிர்களான ஸம்ஸாரிகளும், எம்பெருமான் ஸேஷியாய் தாங்கள் அடியராயிருக்கிற k ஒழிக்கவொழியாத உறவையுணர்ந்து l ஆம்பரிசான அநுபவமும். அடிமையும் பெற்றாலிறே m 'அடியேனைப்பொருளாக்கி', n 'யானுமுளனாவன்' என்கிறபடியே ஸத்தை பெற்றார்களாவது.

(இரண்டுதலை) ஜீவபர்கள். "மறந்தேன்" என்கிற இது, பரமாத்ம ஸ்வரூப அஃஞ்ஞாநத்திலும், "யானே" என்கிற இது, ஜீவாத்ம ஸ்வரூப அஃஞ்ஞாநத்திலும் ப்ரமாணமாக உத்யாஹ்ருதம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸ்வரூப நாஸ ஹேதுக்களான படுகுழிவரிசைகளை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்கார) என்று தொடங்கி. ஸச்சுப்துக்ஷவாச்ச்யனான ஆத்மாவுக்கு ஆம்பரிசான புகுவதநுபுவ கைங்கர்யங்கள் இல்லாதபோது "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்ப்ராயத்வமே என்ற வ்யதிரேகார்த்துத்தை அந்வய முகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநுபவமும்) என்று தொடங்கி.

a திருவாய்மொழி 3-7-5. b பெரியதிருமொழி 6-6-2. c திருவாய்மொழி 2-9-9. d பெரியதிருமொழி 6-2-2. e திருவாய் 3-2-9. f திருவாய் 4-7-7. g பெரியாழ்வார்திருமொழி 5-3-7. h திருச்சந்தவிறுத்தம் 65. i திருவாய்மொழி 5-7-3. j திருமலை 13. k திருப்பாவை 28. l திருமலை 38. m திருவாய் 10-8-9. n பெரியதிருவ 76.

புகுவத்க்ருஷீ

இந்த a மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்துகிற இவர்களுக்குத் b தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குகிற ஞானத்தையறிவிக்கைக்கு c நீர்மையினாலருள்செய்த d சரணமாகிய வேதுஸாஸ்த்ரங்கள் e 'நூற்கடல்' என்னும்படி பரந்து f மன்னாவிம்மனிசப்பிறவியுள் g மதியிலாமானிடங்களான இவர்களுக்குக் கரைகாணவொண்ணமையாலே h ஓத்தின் பொருள் முடிவை ஓத்தின் சுருக்காயிருப்பதொன்றாலே அறிவிக்கவேண்டுமென்று i தெய்வவண்டாய் j அன்னமாய்

காருணிகனான ஸர்வேஸ்வரன் நீர்மையினால் ஸத்வாரகமாகவும். அத்வாரகமாகவும் வெளியிட்டருளின ப்ரமாணங்கள் பலடல; அவற்றில் முனிவரை இடுக்கி வெளியிட்டருளினவை வேதுவேதூர்தங்களும். ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களும். திவ்யப்ரபுந்தங்களும் ஆகும். முந்நீர்வண்ணனாய் வெளியிட்ட ஸாஸ்த்ரம் ரஹஸ்யத்ரயம் ஆகும். ஸம்ஸாரிகளுக்கு தத்வஹித புருஷார்த்தயாதூதம்யப்ரதிபாதகமாக வெளியிடப்பட்ட ஸாஸ்த்ரங்களில் வேதுங்களின் தத்வஜ்ஞாந அப்ரயோஜகத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார் (வேதுஸாஸ்த்ரங்கள்) என்று தொடங்கி. (ஓத்தின் பொருள் முடிவை ஓத்தின் சுருக்காய் இருப்பதொன்றாலே) என்றது, “ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே, மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு” என்கிறபடியே வேதூர்த சாத்பர்யமாய். “ருசோ யஜுமீஷிஸாமாநி ததேவாதூர்வணரிசு ஸர்வமஷ்டாக்ஷராத்ஸத்தம்” என்கிறபடியே, ஸகல வேதுஸங்க்யுரஹமான திருமந்திரத்தாலே என்றபடி. (தெய்வவண்டாய்) இத்யாதிகு—வேது

a திருவாய்மொழி 3-2-7. b முதல் திருவந்தாதி 67. c பெரிய திருமொழி. 2-8-5. d திருவாய்மொழி 8-3-2 e மூன்றாம் திருவந்தாதி 32 f பெரிய திருமொழி 1-10-6 g திருமால் 9 h இரண்டாம் திருவந்தாதி 39 i திருவாய்மொழி 9-9-4 j பெரிய திருமொழி 5-7-3

a அமுதங்கொண்ட b மைத்தசோதியெம்பெருமான் வேது
ஸாகைகளிலும் c ஓதம்போல்கிளர் d நால்வேதக்கடலிலும்,
e தேனும் பாலும் அமுதுமாகச் சேர்த்துப் பிரித்தெடுத்து
f அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்' என்னும்படி நரநாராயண

ஸாரமாய். “தேனும் பாலும் அமுதுமாய திருமால் திரு
நாமம்” என்னும்படி இருக்கிற இத்தை வேதத்தில் நின்றும்
அவன் க்ரஹிக்கிறபோது—க்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ர
காரமாக வர்ணித்தருளிச்செய்கிறார். அதாவது, * தூவியம்
புள்ளடைத் தெய்வவண்டாகையாலே, ஷட் பத்யமானது
ஸாக்ஷா ஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவை எடுக்குமாபோலே
ஸாரபூத ஸமஸ்தார்த்த்ய பேராத்யகதயா ஸர்வரஸமான
தேன்போலே இருக்கிற இத்தை வேதுஸாகைகளிலே
க்ரஹித்தபடியும், “அன்னமாய் அன்று அங்கு
அருமறை பயந்தான்” என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியான
வனாகையாலே, அன்னமானது நீரிலே கலந்து கிடக்கிற
பாலே விவேகித்து எடுக்குமாபோலே ‘நானும் சொன்னேன் நம
ரும் உரையின்’ என்னும்படி இருக்கையாலே ஸர்வாதிகார
மான பால்போலே இருக்கிற இத்தை ‘ஓதம் போல்கிளர்
வேதநீரில் நின்றும் க்ரஹித்தபடியும், “அமுதம் கொண்ட
பெருமான்” என்கிறபடியே அஸுரபுயபீதராய், அமரத்வ
ஸாபேக்ஷரான தேவர்களுடைய ரக்ஷணூர்த்த்யமாகக் க்ஷீராப்
தியை மதித்து அம்ருதத்தை வாங்கிடுப்போலே, ஸம்ஸார
பீதராய் அம்ருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணூர்த்த்ய
மாக—விலக்ஷண பேராக்யமாய் விநாஸஹரமாகையாலே
அம்ருதம்போலே இருக்கிற இத்தை, நால்வேதக் கடலிலே
க்ரஹித்தபடியும் சொல்லுகிறது. (அறநூல் சிங்காமைவிரித்
தவன் என்னும்படி) இத்யாதிக—ஆக, இப்படி வேதுஸாரமான

a பெரியதிருமொழி 6-10-3 b பெரியதிருமொழி 1-3-6 c திருவாய்
1-8-10 d பெரியாழ்திரு 4-3-11 e பெரியதிருமொழி 6-10-6
f பெரியதிருமொழி 10-6-1

ருபத்தைக்கொண்டு ஸிஷ்யாசார்யக்ரமம் முன்னாகப் a பெரு விசும்பருளும் பேரருளாலே பெரிய திரு b மந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

இத்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து, “அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளான் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கு பேராக்யமாய். பரமாகாஸ ஸப்த்வாச்ய மான பரமபத்யத்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே “நரநாரணனாய் உலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்” என்கிறபடியே பூரீபுகுகரிகாஸ்ரமத்திலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்து, தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப ஸாஸ்த்ரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதேஸ அநுஷ்டேயநங்களாலே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினான்— என்கை.

“அவிதித்வா ருஷிம் சூந்தே:” என்கிற ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி பாபாதிசுள் ஒன்றும் வாராமைக்குத் திருமந்த்ரத்தினுடைய ருஷிச்சூந்தேயா தேவதா பீஜ ஸக்தி வர்ண விநியோக ஸ்தூந ந்யாஸாதிசுள் அவ்வோ கல்ப ஸம்ப்ரத்யாங்களுக்கு ஈடாகக் கண்டுகொள்ளவேணும். திருமந்த்ரந்தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு, ப்ரதிபாத்யமான வஸ்துவோபாதி. ருஷிச் சூந்தேயா தேவதைகளும், பீஜஸக்திகளும், ஸோஷண தூஹநாதிசுளும் ஆகிய இவையெல்லாம் அநுஸந்தேயமாகக் கடவது. அது வேண்டுவான் என்னென்னில்; “நமோ நாராயணய வென்று பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்று, இம்மந்த்ரநுஸந்தூநம் பண்ணுவார் நித்யஸூரிகளாய், அவர்களுடைய யாத்ரையாயிற்று இது. அத்தையிறே குணத்ரயாத்மிகையான ப்ரக்ருதிவஸ்யனை இவன் அநுஸந்திக்கப் பார்க்கிறது. ஆகையாலே ஒரு பூவனையாலே

a பெரியதிருமொழி 1-4-4 b திருநெடு 4

அ—2

மூலமந்த்ரத்தின் ருஷிச்சந்தேரதேவதைகள்-பெருமை

இதுதனக்கு. அந்தர்யாமியான நாராயணன் ருஷி, தேவீ க்ஷாயத்ரீ சந்தேஸ்ஸு, பரமாத்மாவான நாராயணன் தேவதை. ப்ரணவம் பீஜம். ஆய ஸக்தி. ஸுக்ல வர்ணம். மோக்ஷத்திலே விரியோகும். 1a 'சிந்தை பிரியாத,' 'பரமாத்மா' என்கிறபடியே அந்தர்யாமியும் பரமாத்மாவுமான தானே இதுக்கு ருஷியும் தேவதையுமாய் b 'வைப்பும் நங்கள் வாழ்வு மானுள்' என்னும்படி c பிரமகுருவாய் ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுத்து, உபாயமாய், d தனிமாத்தெய்வமாய் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து ப்ராப்யனுமாயிருக்கையாலும், 2 நாராயணபரங்களான வேதங் களும், அதுக்குப் பொருள் சொல்லக்கடவ மந்த்ரைக ஸரண ரான ருஷிகளும், e 'நாவாயிலுண்டே' என்றும் f 'நாத்தழும்பெழ' g 'நள்ளிருளளவும் பகலும்' h 'ஓவாதே நமோநாரண' என்றும் i நாரணன்தமரான ஆழ்வார்களும். வைதிக விதிகளும், தங் க ள் நினைவைப் பின்செல்லும்படியான ஆழ்வார்க்கையடியொற்றி த்ராவிட வேதத்துக்குக் கருத் தறிவிக்கும் நம்மாசார்யர்களும் இத் தை யே ஒருமிடருக

அவர்களோபாதிபாகத் தன்னுடைய ஸரீ ர த் தை யு ம் பூவித்து அநுஸந்திக்கக்காக ஸோஷணாதிகள் வேண்டு கிறது. இனி, ருஷிச் சந்தேரா தேவதைகளை அநுஸந் திக்கிறது—இம்மந்த்ரத்தில் உண்டான ஆகாராதிரூபத் தாலே; பீஜஸக்திகளை அநுஸந்திக்கிறது—மோக்ஷப்ரதும் என்று அவ்வழியாலே இவனுக்கு இதில் விஸ்வாஸம் பிறக்கக்காக. இவையித்தனையும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார் (இதுதனக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணன் ருஷி) என்று தொடங்கி. திருமந்த்ரத்துக்குண்டான பரிக்ரஹாதிரூபத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நாராயண பரங்களான வேதங்களும்) என்று தொடங்கி. திரு

a பெரியாழ்திரு 2-3-2 b பெரியதிரு 1-3-7 c பெரியாழ்திரு 5-2-8 d திருவாய் 8-10-7 e முதல்திருவ 95 f பெரு-திரு 2-4 g பெரியதிரு 1-7-5 h பெரியாழ்திரு 5-1-3 i திருவாய் 10-9-1

விரும்புகையாலும், 3 a 'நம்பிநாமம்' என்னும்படி அர்த்தப் பூர்த்தியையுடைத்தாகையாலும், முமுகூக் களுக்குக் கழிப்ப னான கூுத்ரமந்த்ரங்களிலும் ஒக்கவோதாநிற்க b ஓடித் திரியும் யோகிகளாலே விரும்பப்பட்டு அர்த்தப்பூர்த்தியை

மந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தப்பூர்த்தியையும் மந்த்ரந்த்ரங் களின் அர்த்தப் பூர்த்தியாகியும் அருளிச்செய்கிறார். (நம்பி நாமம் என்னும்படி) என்று தொடங்கி. (கூுத்ர மந்த்ரங்களிலும்) புகுவந்த்ரங்களை “ கூுத்ர மந்த்ரங்கள் ” என்கிறது பூலத்வாரா. அர்த்தப் காம புத்ர வித்யாதி கூுத்ரபூலங்களைக் கொடுக்கிற வழி யாலேயென்கை. (ஒக்க ஓதாநிற்க) விஷ்ணு க்யாத்ரியில், “ நாராயண வித்யமேஹ ” என்று தொடங்கி, விஷ்ணு வாஸுதேவ ஸப்துங்கள் நாராயண ஸப்துத்தோடு ஒக்க ஓதப்படாநின்றதிடே. (ஓடித் திரியும் யோகிகள்) நிர்விஸேஷ சிந்மாத்ர வஸ்துவாதிக்களான குத்ருஷ்டிகள். நாராயண ஸப்தும்போலே, ஸ்வரூபரூபகுணாதிக்கையெல்லாம் ப்ரதி பாதி்யாதே, ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே விஷ்ணு ஸப்தும் குத்ருஷ்டிகளாலே ஆகரிக்கப்படுகிறது. (அர்த்தப் பூர்த்தியை உடைத்தல்லாத) வாஸுதேவ மந்த்ரம் வ்யாப்ய அத்த்யாஹாராதி, ஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியுடையது. ஷட்கூரி—வ்யாப்ய பதார்த்தங்களை யும், வ்யாபநப்ரகாரத்தையும், வ்யாப்தி பூலத்தையும், வ்யாபகனுடைய குணங்களையும், சொல்லாதே வ்யாப்தி மாத்ர ப்ரகாஸகமாகையாலே அபூர்ணம். வ்யாபந ப்ர காரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்கு வாசகஸப்தும் இல்லாமையாலும், “ ஸர்வம் வஸதி ” என்று அர்த்தப்பூலத்தாலே “ ஸர்வ ” ஸப்தும் புகுந்தாலும், அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும், இனி குணஸித்தித்திக்காக புகுவச்சப்துத்தைக் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டுகையாலும், வ்யாப்திபூலத்தைச் சொல்

உடைத்தல்லாத மற்ற மந்த்ரங்களிலும் ஏற்றத்தையுடைத்தாய், a 'குலந்தரும்' என்கிறபடியே, த₄ர்மம் அர்த்தம் இஹலோக பரலோக பே₄ாகும் ஆத்ம பரமாத்ம ப₄ாகுவதாநுப₄வங்கள் என்கிற புருஷார்த்தங்கனையும் ஸாதி₄த்துக்கொடுக்கக் கடவதாய், b 'எட்டினாயபேதமோடு' c 'ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று' என்கிறபடியே அல்லாத உபாயங்களுக்கும் துணைசெய்யக் கடவதாய், ஸித்துதே₄பாயத்திலிழிவார்க்கு d 'அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே' என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கும் e 'தொழிலெனக்கு' என்கிறபடியே பொழுதுபோக்குக்கும் f 'மந்திரத்தால் மறவாது' என்கிறபடியே இங்குற்றையநுப₄வத்துக்கும் பரிகரமாய், g பெற்றதாயினுமாயின செய்யுமதானபடியாலே, இடறினவன் 'அம்மே' என்னுமபோலே h 'நானும் சொன்னேன்' என்னும்படி ஸர்வாதி₄காரமாய், i 'ஓவாதுரைக்கு முரை' என்னும்படி சொல்லியினைப்பாறலாய் j 'வாயினால் நமோநாரண' என்கிறபடியே k துஞ்சும் போதைக்கு மோர்க்குழம்புபோலே இளைப்பாறலாய் l செல்கதிக்கு நற்றுணையாக' என்கிறபடியே அர்ச்சிராதி₃கதிக்குப் பொதிசோராய் m 'நமோ நாராயண' என்கிறபடியே n தெளிவிசும்பில் பே₄ாகுத்தையும்

லாமையாலும், திருத்வாத₃ஸாக்ஷரியும் அபூர்ணம். (மற்ற மந்த்ரங்களிலும் ஏற்றம்) என்றது—இம்மந்த்ரம் அவை போலன்றியிலே, வ்யாப்யபத₃ார்த்தங்கனோடு வ்யாபநப்ரகாரத்தோடு, வ்யாப்தி பூலத்தோடு, வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியற ஸாப்த₃மாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு அர்த்த₃பௌஷ்கல்ய நிபந்த₃நமான ஆதி₃க்யமுண்டு—என்றபடி. திருமந்த்ரத்தினுடையவைப₄வத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்கிறார். (குலந்தரும் என்கிறபடியே) இத்யாதி₃. மந்த்ர மந்த்ரார்த்த₃ங்

a பெரியதிரு 1-1-9 b திருச்சந்த 77 c திருச்சந்த 78 d திருவாய் 2-3-6 e நான்திருவ 85 f திருநெடு 4 g பெரியதிரு 1-1-9 h பெரியதிரு 6-10-6 i முதல்திருவ 95 j பெரியாழ்த்திரு 4-5-2 k பெரியதிரு 1-1-10 l பெரியதிரு 1-1-8 m திருப்பல் 11 n திருவாய் 9-7-5

வளர்க்கக்கடவதாய் a தேனாகிப் பாலாம் திருமாலானவனுள் ளீடுபோலே b தேனும் பாலுமுமுதாமாய்த் திருமால் திருநாம மாய் c எப்பொழுதும் தித்திக்கக்கடவதாய் d மற்றெல்லாம் பேசிலும்' என்கிறபடியே அறியவேண்டுமவையெல்லாவற்றையு முடைத்தாய் e 'எம்பெருமான்' f 'தெய்வத்துக்கரசு' என்னும் படி g கழிபெரும் தெய்வமாயிருக்கிறப்போலே 'மந்த்ராணாம் மந்த்ரராஜ:' என்கிறபடியே எல்லா மந்த்ரங்களிலும் மேலாய்ப் h பெருந்தேவன் பேரான பெருமையையுமுடைத்தாயிருக்கும்.

பொருளில்லாத கடலோசையில் பசுதிகள்சொல் மேலாய், அதில் நாட்டுவழக்குச் சொல் மேலாய். அதில் தொண்டரைப் பாடும்சொல் மேலாய். அதில் இஷ்டதேவதைகளையேத்துமது மேலாய். அதில் வேதார்த்தம் சொல்லுமது மேலாய். அதில் வேதம் மேலாய், அதில் வேதார்த்தம் மேலாய். அதில் நாராயணநுவாகம் மேலாய். அதில் புகவந்த்ரங் கள் மேலாய். அதில் மற்றையிரண்டும் கடலோசையோ பாதியாம்படி மேலாயிருக்கும் i வளங்கொள் பேரின்பமான பெரியதிருமந்த்ரம் j 'தனிமாப்புகழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படி' களின் ராஜத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமான் தெய்வத்துக்கரசு) இத்யாதி.

ஸப்ஃதஃ ஸாமான்யத்தில் திருமந்த்ரத்தின் சீர்மையை விவரித்து அருளிச்செய்கிறார் (பொருளில்லாத) இத்யாதி. வதரியாச்சிரமத்துள்ளான் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி னாலும். அதனை நாம் பெறுவது ஓர் ஆசார்யன் மூலமாக விதே. அது பெருமல் விலகிப்போருகிற நம்மை ஸர்வேஸ் வரன் நல்வழிப்படுத்தி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை உண்டாக் கும் ஸோபாந க்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தனிமாப் புகழே) என்று கொடங்கி. இவ்விடத்திலே, 'ஸ்வரஸ்ய

a முதல்திருவ 92 b பெரியதிரு 6-10-6 c பெரியதிரு 7-4-5 d பெரிய திரு8-10-3 e பெரியதிரு2-2-2 f பெரியதிரு7-7-1 g திருவிருத்தம்20 h திருவாய்4-6-4 i பெரியதிரு 4-3-9 j திருவாய் 8-10-7

என்கிறபடியே தானறிந்தவுறவாலே எல்லார் பக்கலிலும் நடக்கிற ஸௌஹார்த்தத்தாலே ஊ பொருளென்று ஸரீரங்களைக் கொடுத்து. b ஒழிவற நிறைந்து அந்தர்யாமியாய் ஸத்தையை நோக்கிச் c சன்மம் பலபல செய்து. d கண்காணவந்து e ஆள்பார்த்து அவதரித்து. f அருள்புரிந்த சிந்தையடியார் மேல் வைத்து முகம் மாறுகிற சேதனரைச் சேரவிட்டுக் கொள்ளுகைக்கு இடம் பார்க்கிற எம்பெருமானுடைய g உய்வதோர் பொருளான h அருளாலே யாரேனுமொருவர்க்குப் i பொய்நின்றஞானத்துக்கு அடியான j முக்குணத்திரண்டவையகன்று. k உய்யும் வகையுணரும் j ஒன்றினி லொன்றி. l உணர்வெனும் பெரும்பதம் நாடி m அறியாதன வறிவிக்கும் n ஞானத்துறையான ஆசார்யனைக் கிட்டினால் o அவன் செயல் நன்றாகத்திருத்திப் p 'பிறர் கேட்பதன்முன்' என்று தனியிடத்தே கொண்டிருந்து q உளங்கொளன் பினோடினன்னருள்சுரந்து r 'பாடி நீரும்மின்' என்றருளிச்செய்யும்.

இத்திருமந்தரத்தினுடைய ஏற்றத்தையறிந்து பேணி, அதுக்குள்ளீடான s அந்தணர் மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்திலே

ச ஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சுர ஸுக்ருதம் ததூா | விஷ்ணோ: கடாஷமத்வேஷமாபி, முக்யம் ச ஸாத்தவிகை: || ஸம்பூர ஷணம் ஷடேதூநி ஹயாசார்ய ப்ராப்தி ஹைதவ: ||" என்கிற வசநம் அநுஸந்தேயம். "மந்த்ரே தத்ருதேவதாயாம் ச ததூா மந்த்ரப்ரதேய குரௌ" என்கிற வசநத்தையும். "மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதேயான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கணக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது" [முமுக்ஷுப்படி 4] என்கிற சூர்ணையையும் அடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இத்திரு மந்த்ரத்தினுடைய ஏற்றத்தை) என்று தொடங்கி.

a திருவாய் 2-10-11 b திருவாய் 3-2-7 c திருவாய் 3-10-1 d திருவாய் 4-7-2 e நான்திருவ60 f இர-திருவ59 g பெரியதிரு 1-1-1 h இர-திருவ 41 i திருவிரு 1 j திருவெழு k திருவாய் 5-2-5 l பெரியதிரு 1-11-11 m திருவாய் 2-3-2 n திருவிருத்தம் 93 o கண்ணினுண் 10 p பெரிய திரு 2-4-9 q பெரியதிரு 5-8-9 r பெரியதிரு 1-1-7 s திருநெடு 4

புக்தியைப்பண்ணி இத்தையுபகரித்தவன் பக்கலிலே a . நீ செய்தன்' என்று க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருமவனுக்கு உஜ்ஜீவந முண்டாகக்கடவது.

திருமந்தரத்தில் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதநம்

எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்குண்டான உறவையறிய வொட்டாத விரோதியை ஒருவழியாலே கழித்துப் பெறும் பேற்றை இது வெளியிடுகையாலே முமுக்ஷுவுக்கறியவேண்டு மஞ்சர்த்தமும் இதுக்குள்ளேயுண்டு.

அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதநப்ரகாரம்

இதில்—ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது ப்ரணவம்; விரோதியையும் அது கழிக்கைக்கு உபாயத்தையும் சொல்லுகிறது நமஸ்ஸு; பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது நாராயணபதும்; புருஷார்த்தம் சொல்லுகிறது சதுர்த்தி. ப்ராப்யமும் விரோதியும் உபாயமும் பூலமும் ஆத்மாவுக்காகையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லுகையிலே இதுக்கு நோக்கு.

“மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே. அறிய வேண்டும் அர்த்தங்கடெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு என்கிறார் (எம்பெருமானோடு) என்று தொடங்கி. “எம்பெருமானோடு” என்று பரஸ்வரூபமும், “இவ்வாத்மாவுக்கு” என்று ஸ்வஸ்வரூபமும், “உண்டான உறவை அறிய” என்று அநாத்விஸித்தி, ஸம்பந்தத்தைப்பற்றின ஜ்ஞாநமாகிற உபாயமும். “அறிய வொட்டாத விரோதி” என்று விரோதி, ஸ்வரூபமும், “கழித்துப் பெறும் பேற்றை” என்று அரிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்ட ப்ராப்திரூப புருஷார்த்தஸ்வரூபமும் ப்ரதிபாதிதம்.

திருமந்தரத்தினுடைய ஜ்ஞாதவ்யபஞ்சக ப்ரதிபாதநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி. திருமந்தரத்துக்கு அர்த்தபஞ்சகத்தில் இன்னதிலே நோக்கு என்கிறார் (ப்ராப்யமும்) என்று தொடங்கி.

திருமந்தரத்தின் வாக்யார்த்தம்

ஸேஷத்வம்போலே அவனே உபாயமும் உபேயமுமென்றிருக்கை ஸ்வரூபமாகையாலும். அந்யஸேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் குலைகை கைங்கர்யம்போலே பேரூகையாலும். ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிப் புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தம்.

திருமந்தரத்தின் அக்ஷரபத்யஸங்க்யைகள்

a 'பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்' என்கிறபடியே இது எட்டுத்திருவெழுத்தாய் 'ஓம்' என்றும். 'நம:' என்றும். 'நாராயணாய' என்றும் மூன்று பத்யமாயிருக்கும்.

திருமந்தரத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷத்வம்) என்று தொடங்கி. இங்கே "இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம், ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்". [முமுகுஷுப்படி 26] என்கிற உலகார்யன் திருவாக்கும். "இம்மந்தரத்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம், இவ்வாத்மாவினுடைய ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்" என்கிற மாமுனிகள் திருவாக்கும் அநுஸந்தேயங்கள். ப்ராப்யத்தின் ஸ்வரூபாநுரூபத்வமாவது, ஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கை. அதாவது—ஸ்வப்ரயோஜனத்வ ஸ்வகர்த்தருத்வ ப்ரதிபத்திகூந்த₄ ரஹிதமாயிருக்கை. அதாவது—அவன் முகமலர்த்திக்குறுப்பாக அவன் நியமித்தபடி பண்ணுகை. "ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி ஸேஷத்வபூலம். பராதீ₄ ந ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகத்வம் பாரதந்தர்யம்" என்றிறே பூர்வர்கள் அருளிச்செய்தது.

திருமந்தரத்தினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும் பத்யஸங்க்யையையும் ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (பேசுமின்) என்று தொடங்கி.

ப்ரணவார்த்தம்

இதில் முதல் பதமான ப்ரணவம் 'அ' என்றும். 'உ' என்றும், 'ம்' என்றும் மூன்று திருவெழுத்தாய் a 'நால் வேதக் கடலமுது' என்னும்படி வேதுஸாரமாய் b 'மூன்றெழுத்தாக்கி' என்கிறபடியே மூன்று பதமாய் மூன்று பொருளை வெளியிடக் கடவதாய் c மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தாய், ஒரு பதமாய், ஒரு பொருளைக் காட்டக்கடவதாயிருக்கும். ஸப், தூர்த்தங்களிர்ண்டாலும் ஜீவபரப்ரதூர்நயம் கொள்ளக்கடவதிறே. ஓங்காரரதும். d பார்த்தன் செல்வத்

இனி ப்ரணவத்திற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதினுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் முதல் பதமான) என்று தொடங்கி. இப்ரணவம்தான் அஸம்ஹிதா காரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய், மூன்று பதமாய், மூன்றர்த்தப்ப்ரகாஸகமாய். ஸம்ஹிதா காரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், ஏகார்த்தப்ரதிபாதுகமாயிறே இருப்பது. ப்ரணவத்தினுடைய ஜீவபர உபயப்ரதூர்நயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸப், தூர்த்தங்கள்) என்று தொடங்கி. இவர் தாமே "உபயப்ரதூர்நமான ப்ரணவம்" (161) என்றிறே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் அருளிச்செய்தது. "ஓமித்யாத்மநம் யஞ்ஜீத" என்றும், "ஓங்காரோ புகுவான் விஷ்ணு:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸப், தூர்த்தங்களினுடைய ப்ரதூர்நயத்தாலே ஜீவேஸ்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ரதூர்நயம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே—என்றபடி. அர்ஜுநரதம்போலே ப்ரணவம் ஸேஷ ப்ரதூர்நமாகையாலும், ராஸமண்டூலம் போலே நாராயணஸப், தூர்நயம் ஸேஷிப்ரதூர்நமாகையாலும், புருக்தியில்லை. "கோனூரை அடியேன்" (திருவாய்மொழி 5-9-1)

a பெரியாழ்த்திரு 4-3-11 b பெரியாழ்த்திரு 4-7-10 c பெரியாழ்த்திரு 4-5-4
d பெரியதிரு 2-10-8

தேர் போலேயிறே இருப்பது. a 'அடியேனடியாவியடைக்கலம்' என்கிறபடியே ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கு ம ந த் ர மாய், சூந்தூஸ்ஸு வேதூங்களில் ப்ரணவம் நானென்ற b மூன்றெழுத் தாய முதல்வனோடே c வேறுசெய்யாமல் ஒருபேரிலே இருப் பாக்குகையாலே இரண்டு பங்குக்கு ஒரு மூலப்ரமாணம் போலேயாய். வேதூத்துக்குக் கீழும் மேலும் செப்பும் மூடியும் போலே d செஞ்சொல் மறைப்பொருளை இது சேமித்துக் கொண்டிருக்கும்.

என்றிறே ஆம்வார் அருளிச்செய்தது. நாராயணஸப்தூத் திலும் ப்ரணவத்திலும் போலே இந்த நி ர் தே தூ ஸம். அவனைச் சொல்லும்போது தம்மையிட்டல்லது சொல்லப் போகாது. தம்மைச் சொல்லும்போதும் அவனையிட்டல்லது சொல்லவொண்ணாது. "கோனாரை" என்றவிடம் நாராயண ஸப்தூர்த்தும். "அடியேன்" என்றவிடம் ப்ரணவார்த்தும். ப்ரணவம் ஜீவப்ரதூநம். நாராயணஸப்தூம் ஈஸ்வரப்ர தூநம். ப்ரணவந்தன்னுள் ஸாப்தூப்ரதூந்யம் ஜீவனுக் கானாலும் ரக்ஷகனான ஸேஷிக்கே ஆர்த்தூப்ரதூந்யம்.

ப்ரணவத்துக்கு ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் அர்த்தூமாகை யாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அடியேனடியாவி) என்று தொடங்கி. ப்ரதூமாக்ஷரத்தில் சதூர்த்தூ ஸம்ப்ரதூநத்திலே யாய் "ப்ரஹ்மணே த்வா மஹேஸ—ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத்" "அடியேனடியாவி அடைக்கலமே" என்கிறபடியே, விரோதி பூயத்தாலே கலங்கின தூஸையிலே செய்யப்படும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்றபடி. ப்ரணவத்தின் ஸகல வேதூ ஸங்கூரஹத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சூந்தூஸ்) என்று தொடங்கி. (கீழும் மேலும் செப்பும் மூடியும் போலே) என்றது "ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத் ஆதூவந்தே ச ஸர்வதூர | ஸர்வதி அநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச

அகாரார்த்தம்

a 'ஓரெழுத்தோருரு' என்னும்படி இதுக்கு ப்ரக்ருதியாய், முதலெழுத்தாய் எல்லாவற்றிலும் ஏறி, சொல் நிரப்பத்தையுண்டாக்குகிற b துளக்கமில் விளக்கான அகாரம்— c நான்மறையின் சொற்பொருளுக்கடியாய் d அவையவைதோறு e நிறைந்து நின்ற 'அக்ஷரங்களில் அகாரம் நான்' என்ற f மேலிருந்த விளக்கான எம்பெருமானைக் காட்டுகிறது. இது 'அவ-ரக்ஷணே' என்கிற தூதுவிலே பத்யமாகையாலே இந்த ரக்ஷணமாகிற தொழில். g காக்குமியல்வினனான ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவிலே கிடக்கையாலே h 'மூவாத்தனி

விஸீர்யதே ||' என்று வேதும் கீழ் ஒழுகிப் போகாமைக்காகவும், மேல் சிதறிப் போகாமைக்காகவும், கீழும் மேலும் செப்புப்போலே மூடிக்கொண்டு கிடக்கத்தக்கதாய், ஸகல மந்த்ரங்களுக்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உந்மேஷகரமாய் இருக்கும் என்றபடி.

இவ்வக்ஷரத்ரயத்துக்கும் அடையே அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத்யமம் அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ஓரெழுத்து) என்று தொடங்கி. "அக்ஷராணம் அகாரோஸ்மி" என்றத்தையும் "வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" என்றத்தையும்பற்றி (அக்ஷரங்களில் அகாரம் நான்) இத்யாதி. இவ்வகாரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வமும், தூதவர்த்தமான ரக்ஷகத்வமுமிறே சொல்லப்படுகிறது. இதனை அருளிச் செய்கிறார் (இது அவ-ரக்ஷணே) என்று தொடங்கி. இந்த ரக்ஷகத்வம் அவச்சேத்யுகமில்லாமையாலே " அநுபாதி,க நிர்தேத்யோ ஹி அஸங்கோசோ மரீஷினம் |

a பெரியதிரு6-1-5 b திருக்குறு-18 c நாத்திரு11-6 d திருவிருத்தம்96
e திருவாய்3-2-7 f பெரியாழ்திரு 4-3-11 g திருவாய் 2-2-9
h திருவாய் 2-8-5

முதலாய் மூவுலகும் காவலோன்' என்கிறபடியே காரண வஸ்துவே ரக்ஷகமுமென்று தோன்றும். தேயுசகாலாவஸ்துா ப்ரகாராதி, காரிகளையிட்டு ரக்ஷணத்தைச் சுருக்காமையாலே a 'துளிக்கின்றவானிந்நிலம்', b 'வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய்', c 'ஞாலத்தூடே நடந்து நின்றும், கிடந்திருந்தும்', d 'மன்னுயிர்க்கெல்லாம் அரணுய' என்கிறபடியே எல்லா தேயுசத்திலும் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவளவிலும் எல்லா வழியாலும் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கும்படியைக் காட்டுகிறது. e 'அருளாலளிப்பாரார்', f 'உவந்தெம்மைக் காப்பாய்' என்கிறபடியே அருளையும் உகப்பையும் பரிகரமாகக்கொண்டு ஐமலரகதிரின் சுடருடம்பாலும், ஐவருந்தாத ஞானத்தாலும், h எழுவார்க்கு உடம்பைப் பூண்கட்டியும், h விடைகொள்வார்க்குச் i செடியாராக்கையைக் கழித்தும், h வழுவாவகை நினைந்தார்க்குத் j தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்தியையுண்டாக்கியும். k சேர்ந்தார்க்கையென்றும் மகிழ்ப்பண்ணியும், பிரிந்து கூடாதார் பணியும் பண்பும் தாமேயாயும் பண்ணும் ரக்ஷணம் சேதநர் நின்ற நின்றவளவுக்கீடாயிருக்கும்.

கத்யதே'' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வவிஷயம். இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார் (தேயுசகால) என்று தொடங்கி. ரக்ஷாப்ரகாரங்கள் விஷயங்கள்தோறும் ப்ரமாணங்கள் காட்டினபடியிலே விசித்ரங்களாய் இருக்கும்; இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அருளால்) என்று தொடங்கி. *எழுவார்—ஐஸ்வர்யார்த்ததிகள். *விடைகொள்வார்—கைவல்யார்த்ததிகள். *வழுவா வகை நினைந்திருப்பார்—புகழ்ச்சரணார்த்ததிகள். *சேர்ந்தார்—முக்தர். *பிரிந்து கூடாதார்—ரித்யஸூரிகள். இங்கே '' இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கீடாயிருக்கும்'' [முமுகுஷுப்படி-37] என்ற உலகார்யன் திருவாக்கு அநுஸந்தேயம்.

a திருவாய் 2-3-10

b திருவாய் 3-1-5

c திருவாய் 6-9-3

d முதல்திருவாய் 60

e திருவாய் 2-2-2

f நான்திருவாய் 19

g திருவாய் 3-1-5

h முதல்திருவாய் 26

i திருவாய் 1-5-7

j திருவாய் 7-5-10

k திருவாய் 2-3-6

l திருவாய் 8-3-6

அகாரார்த்தம் ஸ்ரீய:பதீயே

a 'திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்' b 'திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்' என்று அவனுக்கு நிரூபகமாகையாலும், த்யுமணியையும் மாணிக்கத்தையும் பூவையும் விடாத ப்ரபையும் ஒளியும் மணமும் போலே மணியையணியுருவில்' d 'திருமலை' என்னும்படியே e தன்னோடும் பிரிவிலாத திருமகளாகையாலும்' f 'ஊழி யூழி தலையளிக்கும் திருமால்' என்னும்படி ரக்ஷணதூர்மத் துக்கு இவள் தூர்மபத்நியாகையாலும், g 'திருமலை நானு முனக்கு' h 'திருமார்பா உனக்காகித் தொண்டுபட்ட' என்னும் ஆத்மாவுக்கு மிதுநஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலும், ஸ்வரூப ரூப விபூவங்களைப்போலே ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய தூதுக்

இனி இப்பகுத்தில் அர்த்தபூலத்தாலே அநுஸந்தித் கப்படும் ஸ்ரீய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருவுக்கும்) என்று தொடங்கி. "அநந்யாஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபூயதூா" "அநந்யா ராக்யவேணஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபூயதூா" என்று இருவர் வாக்காலும் இருவர்க்கும் ப்ருதூக் ஸ்தித்தியில்லை என்னுமிடம் ஸித்தூம். பிராட்டிக்குண்டான அநந்யத்வம் உபயஸம்மதமிதே. இந்த அப்ருதூக்ஸித்தூயை த்ருஷ்டாந்தத்ரயத்தாலே நிரூபிக்கிறார் (த்யுமணி) என்று தொடங்கி. "பூஸ்கரேண ப்ரபூயதூா" என்கிற ஸ்ரீராமா யண வசநங்களை அடியொற்றி த்யுமணி த்ருஷ்டாந்தம். "ப்ரஸூநம் புஷ்யந்திம்" "ஸ்வயா தீப்த்தயா ரத்நம்" என்ற பூட்டர் திருவாக்கை அடியொற்றி மாணிக்க புஷ்ப த்ருஷ்டாந்தம். இத்தால் பிராட்டிக்கு பூகூவத் ஸ்வரூப நிரூபகத்வமும், பூகூவதூப்ருதூக்ஸித்தூயும், பூகூவத் பத்ரீத்வமும், ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தூத்வமும் ப்ரகடிதம். பிராட்டியினுடைய ப்ரமேயத்ரயஸம்பந்தூம்போலேயுள்ள ப்ரமாணத்ரய ஸம்பந்தூத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப)

aபெரியதிரு7-7-1bதிருவாய்10-6-9cபெரியதிரு8-9-2dபெரியதிரு5-6-7 eபெரியதிரு4-5-5 fதிருவாய்10-7-6 gதிருப்பல்11 hபெரியதிரு6-3-9

களையும் விடாமையாலே இதிலே ஸ்ரீ ஸம் பூ ந்தம் அருஸந்திக்கப்படும்.

ஹந்தசதூர்த்த்யர்த்தம்

இதில் ஏறிக்கழிந்த சதூர்த்தி—ரக்ஷிக்கப்படுகிற வஸ்துக் களடைய அவனுக்கு சேஷமென்று உ' கண்டவாற்றால் தனதே

என்று தொடங்கி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால் ராவண ஸூர்ப்பணகைகளுக்குப் போலே அநர்த்தமே பூலிக்குமித்தனை. இருவரையும் பற்றினாலே ஸ்ரீவிபீஷணம் வாளைப் போலே வாழலாவது. ஸ்ரீவிபீஷணம்வானுக்கு ஸ்ரீரங்க விமான லாபுத்துக்கு மேற்பட வாழ்ச்சியில்லையே.

இனிமேல் இதில் விபூக்திதன்னை நிர்ஜேயித்து. விபூக்த்யர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இதிலே ஏறிக் கழிந்த சதூர்த்தி) இத்த்யாதியால். இவ்விடத்தில் சதூர்த்தி விபூக்தி கொள்ள ப்ராப்தம். ப்ரதம் த்ருதீயாக்ஷரங்களை ஸமாநாதிக்கரணங்களாகக் கொண்டு ஜீவபரமாத்மாக்க ளுடைய ஸ்வரூப ஐக்யம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது என்னும் குத்ருஷ்டிபக்ஷத்திற்கு பூ ஹு ப்ர மா ண விரோதமும் ஸம்பிவ்யாஹ்ருத நமஸ்ஸப்த நாராயண ஸப்த வ்யக்தசதூர்த்திகளுடைய ஸ்வரஸார்த்த விரோத மும் வரும். அதாவது—“சதூர்த்த்யந்தமாகாதே ப்ரதமாந்த மாய், ‘தத்த்வமஸி’ போலே ஆத்ம பரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யபரமாகிறது” என்னும் அர்த்தம் சதூர்த்த்யந்தமான “நாராயண” என்னும் விவரணத்தோடே விரோதிக்கும். அதுக்கு மேலே, நாராயண பத்யத்தில் சொல்லுகிற ஸாராத்ம பூரவத்தோடும் விரோதிக்கும். “அஹமபி நமம, பூகூவத ஏவ அஹமஸ்யி” என்று ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி பூர்வசமாக, பூகூவதேக பாரதந்தர்யத்தைச்

யுலகு' என்னும்படி ரக்ஷிக்கைக்கடியான உறவையறிவிக்கிறது. ரக்ஷிக்கிறவன் ஸ்வாமியாய், ரக்ஷிக்கப்படுகிறவர்கள் தூஸ பூதராயிருக்கையிறே இரண்டு தலைக்கும் நிலைநின்ற ஸ்வ ரூபம். ௩ அடியேனென்றிசையாதவனை ஆத்மாவையில்லை செய்த உள்ளனாகவிறே சொல்லுவது.

உகாரரர்த்தம்

'உகாரம்' அறுதிப்பாட்டைக் காட்டுகையாலே எம்பெரு மானுக்கே ஸேஷமென்று பிறர்க்கான நிலையைக்கழிக்கிறது.

சொல்லுகிற, நமஸுபூத்யுத்தோடும் விரோதிக்கும். "பதிம் விஸ்வஸ்ய" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்யுவௌ அஜ்ஞௌ ஈஸீஸௌ" "க்ஷிராத்மாநௌ ஈஸுதே தேவ ஏக:" "யஸ்யாஸ்யமி" "பரவாநஸ்யமி" "தூஸபூதா: ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:" "ஆத்ம தூஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்" "தூஸோ ஹம் வாஸுதேவஸ்ய" "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" என்று ஈஸ்வரனுடைய ஸேஷித்வத்தையும், சேதந னுடைய ஸேஷத்வத்தையும் சொல்லுகிற ஸ்ருதிஸம்ருதி களோடும் விரோதிக்கும். ஆக, அகார விவரணமான நாராயணபத்யம் சதுர்த்த்யந்தமாகையாலே ஸங்க்ரஹமான இதுவும் சதுர்த்த்யந்தமாகவேண்டும் என்றபடி. விபுத்த யர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (உறவை) என்று. ஸ்வ விஷயக பூக்யவச்சேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாதபோது ஆத்மா பஹாரரூபமான ஸ்வாதந்தர்ய புத்த்யி நடக்கையாலே ஸ்வ ரூபம் அழிந்துவிடும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அடியேன்) என்று தொடங்கி. ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வர னுடைய காரணத்வமும், தூத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தபூலத்தால் வந்த ஸீய:பதித்வமும், ப்ரத்யயஸித்த்யு மான சேதந ஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பூந்தியான ஸேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்ததை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்திற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (உகாரம்) என்று தொடங்கி. அதாவது -
a திருவாய் 8-8-2

ஒருவனுக்கடிமையான க்ருஹக்ஷேத்ரம் முதலானவை
பிறர்க்குமாக்கலாம்படி வந்தேறியாய் நிலைநில்லாதே கழிகிறுப்
போலன்றிறே ஆத்மாவினுடைய சேஷத்வம். ஊசாயைபோல'
b நிழலுமடிதாறும்'என்னும்படி சிழில்போல்வனரான நாய்ச்சிமா
ருடைய சேஷத்வம்போலே அநந்யார்ஹமுமாயிருக்கும்.
d பிறர்க்கடைந்து தொண்டுபடுகை ஆத்மநாஸமாய். e புறந்
தொழாதொழிகை தேட்டமாகையாலே f மற்றுரானுமல்லனே'
என்று தேறும்படி g 'அவன்முகத்தன்றி விழியேன்'
என்றிருக்கையாயிற்று ஸ்வரூபம். h என்னேமுற்றுமுயிருண்டு'
என்னும்படி எம்பெருமானுக்கு வாய்புகு சோருன
ஆத்மாவைப் பிறர்க்காக்குகையாவது i மறையவர் வேள்வி
யில் புரோடூஸத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே இருப்பதொன்றிறே.

அவதூரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால், கீழ் ஈஸ்வர
சேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து அந்யருக்கு
சேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை.
சதுர்த்தியாலே ஈஸ்வர சேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்
செய்தே, அந்யசேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோவென்னில்
லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர
தூஸாதிசுக், வேறேயும் சிலர்க்கு சேஷமாயிருக்கக்
காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்ய சேஷத்வம் இந்த
ஸ்துலத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு ஸங்கை உதிக்குமிதே.
ஆகையாலே தாக்ருஸமான அந்யசேஷத்வம் இங்கில்லை
என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம். “வானிடை
வாழும் அவ்வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த
அவி” இத்யாதியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்
(மறையவர்) என்று தொடங்கி. அதாவது—ஆராத்யரான
இந்த்ராதி, தேவர்களுக்கு பேராக்யதயா சேஷமாகக்
கல்பிதமான புரோடூஸத்தை தூர்ஸந ஸ்பர்ஸநாதிசுக்ளுக்கு

a பெரியாழ்திரு 5-4-11 b பெரியதிருவ 31 c திருவிருத்தம் 2 d பெரிய
திரு 2-5-2 e நான்திருவ 68 f சிறியதிருமடல் 54 g நாச்-திரு 12-4
h திருவாய் 10-7-3 i நாத்திரு 1-5

மகாரார்த்தம்

· மகாரம் —ககாரம் முதலான இருபத்துநாலெழுத்தும்—
a பாருநீரெரி காற்றினோடாகாசமும். b துன்னுகரசரணம்
முதலாகவெல்லாவுதுப்தும். c செவி வாய் கண் மூக்கு உடல்.

அநர்ஹமம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமார்போலே இருப்பதொன்று, ப்ராப்த சோஷியான ஈஸ்வரனுக்கு சோஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சோஷமாக்குகை—என்கை. ஈஸ்வரனுக்கு இவ்வாத்மவஸ்து சோஷமாயிருக்குமிடத்தில், கேஷத்ராதிசுக்ளைப்போலன்றியிலே க்ரயவிக்ரயநர்ஹமாயிருக்கும். புத்ராதிசுக்ளைப்போலே ஸர்வஸாதாரணமன்றியிலே அநந்யஸாதாரணமாயிருக்கும். பூர்வையையப்போலே ஓளபாதிசுக்ஸம்பூந்தாமன்றியிலே ஸ்வாபூரவிக ஸம்பூந்தத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். தேஹத்தோபாதி பிறர்க்காக்கலாயிருக்கையன்றியிலே ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பூந்தத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். குணங்கள் போலன்றியிலே குணியாய் அநந்யார்ஹசோஷமாயிருக்கும். க்ருஹகேஷத்ராதிசுகள் ப்ருதக்ஸ்தித்யோக்யமான த்ரவ்யமாகையாலே க்ரயவிக்ரயாதிசுகளாலே அநந்யார்ஹமாகைக்கு யோக்யதையுண்டு. இங்கு ப்ருதக்ஸ்தித்யோக்யத்ரவ்யமாகையாலே, அநந்யார்ஹமாகைக்கு யோக்யதையில்லை. ஆக. அகாரத்திலும், சதுர்த்தியிலும், உகாரத்திலும். ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வமும், சேதநனுடைய ரக்ஷயத்வமும், ஈஸ்வரனுடைய சோஷித்வமும், சேதநனுடைய சோஷத்வமும், சோஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, உகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத்தினர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மகாரம்) என்று தொடங்கி. ககாராதி,

a பெரியதிரு 1-8-7 b திருவாய் 7-8-9 c முதல்திருவ 12

a உன்னுசுவையொளியூறெலி நாற்றம். b பிரகிருதி மாணங் காரமனங்கள் என்கிற இருபத்துநாலு தத்த்வத்தையும் காட்டி. தான் இருபத்தைவரான ஆத்மாவைக் காட்டக் கடவதாகையாலும். 'மந-ஜ்ஞாநே' என்கிற தூது ஜ்ஞாநத் துக்கிருப்பிடமான ஆத்மாவைக் காட்டுகையாலும். c 'சென்று சென்று பரம்பரமாய்' என்னும்படி d முன்னுருவில் பின் னுருவாய். 'விஜ்ஞாநம்' என்னும்படி அறிவால் மிக்கு. ஜ்ஞாந மாத்ரமன்றிக்கே e 'உணர்ந்துணர்ந்து' என்னும்படி நிலைநின்ற ஜ்ஞாதாவாய். f 'தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித் தித்து' என்னும்படி ஆநந்த்ரூபமான ஆத்மவஸ்துவைப் பிறர்க் குரித்தல்லாதபடி ஸேஷமாகச் சொல்லப்பட்டதென்கிறது.

g *கண்கள் சிவந்திற்படியே ஜ்ஞாநாநந்த்யாதிகளுக்கு முன்னே ஸேஷத்வம் சொல்லிற்று—மணத்தையும் ஒளியை யுங்கொண்டு விரும்பப்படும் பூவும் மாணிக்கமும்போலே

மகாராந்தமான அக்ஷரங்களில் மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாகையாலே தத்வங்களில் இருபத்தைந்தாம் தத்வ மான ஆத்மாவைக் காட்டும்; முதல் இருபத்துநாலு அக்ஷரங் களும் இருபத்துநாலு அசேதந தத்துவங்களைக்காட்டும் இவ் விடத்திலே, "பூதாநிச் சுவர்கேண சுவர்கேண இந்த்ரியாணி ச | டவர்கேண தவர்கேண ஜ்ஞாந க்ஷந்த்யாத்யஸ்தத்யா || மந: பகாரேணேவோக்தம் புகாரேண த்வஹங்க்ருதி: | புகா ரேண புகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே || ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||" என்கிற பாது மோத்தர புராண வசநம் அநுஸந்தேயம்.

ஜீவாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபமான ஜ்ஞாந்ருத்வ ஸேஷத்வங்களில் ஸேஷத்வமே ப்ரத்யாநம்; ஆகையிதே ஆழ்வார் ஆத்மஸ்வரூபத்தை "அடியேன்" (8-8-2) என்று நிர்ந்தேயித்தார். இங்கே. "அஹம் ப்ரத்யயவேத்யத்வாத்

a திருவாய் 7-8-9 b திருவாய் 10-7-10 c திருவாய் 8-8-5 d திரு நெடு 1 e திருவாய் 1-3-6 f திருவாய் 8-8-4 g திருவாய் 8-8

அவனுக்கானபோது விரும்பப்பட்டு, பிறர்க்கானபோது a. ஏறாளியிறையோனிற்படியே கைவிடப்படும் ஆத்மாவென்று தோற்றுகைக்காக. b அடியோமென்றெழுத்துப்பட்டவன்று சேஷத்வம் எல்லார்க்கும் பொதுவாகையாலே. ஆத்மாக்கள் திரளையும். c 'என்னுடைமையையும்' என்னும்படி ஆத்மாவுக்கு சேஷமான அசித்தையும் இம்மகாரந்தான் காட்டக்கடவது.

மந்த்ரே ப்ரத்யுமீரணத் | பூஷ்யகாரஸ்ய வசநாத்'' இத்யாதி பூர்வர்கள் வசநம் அநுஸந்தேயம். ஜீவாத்ம ஸ்வரூபரமான நான்கு திருவாய்மொழிகளில் ஒன்றான *ஏற னாம் இறையோனில் ஆழ்வார். "ஏறுதிருவுடைய ஈசனாகப் புக்கு வேறுபடில் என்னுடைமை மிக்க வுயிர் தேறுங்கால் என் தனக்கும் வேண்டா'' [திருவாய்மொழி நூற் 48] என்றருளிச் செய்கிறார். "சேஷத்வ பூஷிர் பூதம் அஸஹ்யம்" என்றிறே எதிகட்கிறவன் யமுனைத்துறைவன் ஸ்தோத்தரரத்ந நிஷ்கர்ஷம். இவற்றையருளிச் செய்கிறார் (கண்கள் சிவந்திற் படியே) என்று தொடங்கி. சேஷத்வம் ஸர்வாத்மஸாதாரண மாகையாலே மகாரம் ஆத்மஸாமான்யபரம் என்கிறார் (அடியோம்) என்று தொடங்கி. "ததுபகரணம் - வைஷ்ணவ மித்யம்" [அஷ்டஸலோகி-1] என்ற பூட்டர்ஸ்ரீஸுத்தியை அடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அசித்தையும் காட்டக்கடவது) என்று. அதாவது ப்ரத்யுந்நான சேதநரைச் சொன்ன போதே அவர்களுக்கு பேபாக்ய பேபாகேபாகரண பேபாக்ய ஸ்த்யுந்நபேண சேஷமான அசித்துவர்க்குமும் புகுவச்சேஷ தயா இப்பத்யத்தில் அநுஸந்தேயம்-என்றபடி. சேதநத்வாதா அசித்தை உபலக்ஷிக்கவேண்டும்படி சேதநவாசியான பத்யத்தையெடுக்கிறது — அந்த அசித்திற்காட்டில் சேதந னுடைய ப்ராத்யான்யம் தோற்றுகைக்காக. ஆக, பத்யத்ர யாத்மகமான ப்ரணவத்தில் ப்ரத்யும சரம பத்யங்கள் ஸம் பூந்தித்யவய விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று. மத்யமப்பத்யம் அவற்றினுடைய ஸம்பூந்தி விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று.

a திருவாய் 4.8 b திருப்பல் 10 c பெரியாழ்திரு 5-4-1

நம: ஸப்₃த₃ர்த்த₂ம்

ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்ரீய:பதிக்கு அநந்யார்ஹஸேஷமாகையாகிற நிலைநின்றவுறவை ஆத்மாவை அறியவொட்டாத விரோதியை—‘நம:’ என்று கழிக்கிறது. நமஸ்ஸு ‘ந’ என்றும், ‘ம:’ என்றும் இரண்டு பத்யமாயிருக்கும். ‘ம:’ என்று எனக்கென்கிறவித்தை ‘ந’ என்று கழித்து-a வீடுமின்முற்றத்திற்போலே கழித்துக்கொண்டு கழிக்கப்படுமத்தைக் காட்டுகிறது. அவன் உடையவனாய் தானுடைமையானமை நிலை நிற்பது—தனக்குத்தான் கடவனாகவும், தன்னதல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை ‘என்னது’ என்றும் நினைக்கிற அஹங்கார மமகாரங்களை b வேர்முதல் மாய்த்தாலாகையாலே, உகாரத்

இனி. திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபத்யமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வ) என்று தொடங்கி. அதில் அவாந்தரபத்ய பே₄த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நமஸ்ஸு) என்று தொடங்கி. “வீடுமின் முற்றவும்” [திருவாய் 1-2-1] என்னுமபோலே “நம:” என்று நிவேத்ய பூர்வகமாக நிவேத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இதில் மகாரம் “மந ஐஞானே” என்கிற தூதுவிலே ஷஷ்ட்யந்தமாய், ‘எனக்கு நான் உரியேன்’ என்கிறது. நகாரம் இத்தை நிவேத்யித்து, “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்கிறபடியே, தன்னுடைய மமதாநிவ்ருத்தியையும், மமதைக்கு ஊற்றான அஹங்கார நிவ்ருத்தியையும் அநுஸந்திக்குகிறது. கீழே சதூர்த்தியில் சொல்லுகிற பாரதந்த்ரயத்தாலே ஸ்வாதந்த்ரயம் கழியுண்டிருக்க இங்கு நிவ்ருத்தமாகிற அஹங்கார மமகாரமாகிறது என்னென்னில்.—அங்கு ப₄த்யவத் பாரதந்த்ரய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயத்தைக் கழிக்கிறது. இங்கு ஸ்வரக்ஷணத்திலே தான் இழிகையிறே அதுக்கு விரோதியாய் அறுவது. அதாகிறது—ஸ்வரக்ஷணமாக ஸாதூநாநுஷ்டூநம் பண்ணுகை. அது ஸ்வரூபஹாரியாயிறே

திலே கழியுண்ட பிறரிலே சொருகின தன்னை 'நம:' என்றுவெளியாகக் கழிக்கிறது. ஸம்ஸாரத்துக்கு விதையாய். காட்டுத்தீயும் மருத்யுவும்போலே ஸ்வரூபத்தைச்சுட்டு உருவழிக்கிற 'நான்' 'எனது' என்கிறவை கழிந்தாலிறே ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது.

தனக்கும் பிறர்க்குமல்லனனால் அவனுக்கு மவனுடையார்க்குமாக வேண்டுகையாலே. புகுவச்சேஷத்வம் பிராட்டியளவும் சென்றாப்போலே மிதுநஸேஷத்வமும் a திரு

யிருப்பது. பூர்த்தாவுக்கு ரேஷமான ஸரீரத்தை அவகூதாதி, வ்யாபாரங்களாலே பதிவ்ரதை ரக்ஷிக்கையாகிறது—பூர்த்தாவுக்கு ஸ்வரூபஹாரியாய். தனக்கும் ஸ்வரூப ஹாரியாயிறே இருப்பது. ஆகையாலே, நவத்வாரபுரமான லங்காபுரத்திலே நிருத்தையான பிராட்டி "தத்தஸ்ய ஸத்ருநாம் பூவேத்" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபுரையாய் இருந்தாப்போலே இருக்கை இவனுக்கு ஸ்வரூபம். ஆக, இத்தால் ஸ்வரக்ஷணத்திலே இழிகை ஸ்வரூபஹாரியாம்படி ஈஸ்வரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரம் இந்த ஆத்மவஸ்து என்றதாயிற்று. ஸ்வரக்ஷணக்ஷமனான பூர்த்தா இருக்க, ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் பதிவ்ரதை கைவாங்கினால் பூர்த்தாவே ரக்ஷகனாயறுமோபாதி இவனும் அத்யந்த பரதந்த்ரனயற்றால் ஈஸ்வரனையிறே ரக்ஷகனாயறுவான். ஆகையாலே ஈஸ்வரனுடைய உபாயபூவமும் ஆர்த்தமாசச் சொல்லிற்றாயிற்று.

"நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன் அடியார்க்கடிமை" என்று திருமங்கையாழ்வார் அநுஸந்தித்தருளிநாப்போலே, இப்பகுத்திலே பாரதந்த்ரய காஷ்டையான சதீய ஸேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம் என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கும் பிறர்க்கும்) என்று தொடங்கி. ஈஸ்வரனுக்கு இவன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாவது—அவனுக்கு இஷ்டவிரியோகூர் ஹனுகிலிறே.

a திருவாய் 6-9-11

மாலுக்கு உரிய தொண்டர் தொண்டரளவுமோடி
 a மெய்யடியார்கள்தம் எல்லையிலடிமையையும் இது காட்டக்
 கடவது. ஒருவன் தனக்கென்று எழுதிக்கொண்ட அடிமையும்
 காணியும், பூர்யாபுத்ராதிட்களுக்கும் விற்று விலைசெல்லும்
 படியாக்கினால். அவனுக்கு நிலைநின்றதாமாபோலே b அற
 விலை செய்த c அடிமையறக்கொண்ட ஆத்மாத்மியங்களை d எந்
 தம்மை விற்கவும் பெறுவார்கள். e ஈதெல்லாமுனதேயாக'
 என்னும்படி f அடியார்க்காட்படுத்தாலிறே அவன் g நிலையா
 ளாக வுகந்தானாவது.

அவனுக்கு இஷ்டராகிறார் "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ" என்கிற
 ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிறே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிறார்--"ஜங்கும
 ஸ்ரீவிமாநாநி" என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுக்கு திவ்ய மங்கள
 விக்ரஹத்தோபாதி ஸரீரபூகராயறுகையாலே, பூர்த்து ஸரீ
 ரத்திலே மேல் விழுகிற ஸ்த்ரீக்கு பாதிவரத்ய பூங்கும் இல்
 லாதவோபாதி அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு பூங்கும்வாராது.

அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தினுடைய அப்ரச்யுதிக்கு
 ஸரீரத்வம் ப்ரயோஜகமாகில். சேதநாசேதந விபூகும்ப
 ஸர்வமும் ஸரீரமாயன்றே இருப்பது. ஆனால் எர்வர்க்கும்
 ஸேஷபூதனாக வேண்டி வந்ததீ! என்னில்; அவனுக்கு
 ப்ரஸாத் பாத்ரரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸேஷமா
 யிருக்குமிருப்பு ஸரீரத்வஸாமான்யத்தாலே வ்யபிசரியாது.
 பூர்த்தாவோடு பூர்யைக்கு அவ்யவதூநேந ஸம்பந்தும்
 உண்டாகாநிற்கச் செய்தேயும், ஆர்த்தவாதித் தோஷ
 தூஷிதையர்னவன்று. பூர்த்தாவோடு ப்ரஜைகளோடு வாசி
 யற எல்லார்க்கும் அஸ்ப்ருஸ்யையாய், குளித்தவாறே ஸம்
 ஸ்லேஷிக்கலாம்படியிருக்கிறப்போலே, அஹங்காரமமகாராதி
 கள் உண்டானவன்று த்யாஜ்யமாய். அவை போனவன்று
 இவைதானே உபாதேயமாகக் கடவது. ஆக. ப்ரயோஜக

a பெருமாள் திரு 2-10 b திருவாய் 8-1-10 c திருவாய் 4-9-6 d பெரியாழ்திரு
 4-4-10 e திருநெடு 27 f திருப்பள்ளி 10 g பெரியதிரு 3-6-9

எல்லாரும் தாஸ்பூதராயிருக்க a . அவர்கட்கங்
கருளில்லா' என்னும்படி சிலரை த்விஷத்துக்களென்று
b அழலவிழித்துச் சிலர் பக்கலிலே c என்றும் அருள்
நடந்து d 'என்தமர்' e என்னடியார்', 'என்னுடைய ப்ராணன்
கள்', 'என்னுடைய ஆத்மா', 'இரண்டாமந்தராத்மா' என்று
அவன் விரும்புகையாலே f அவனை உள்ளத்து g எண்ணுதே
யிருப்பாரோடுறவறவும். h எண்ணும் நெஞ்சுடையார்க்கு அடி
மைப்படுகையும் ஸ்வரூபமென்னுமிடத்தை உகாரமும்
நம்ஸஸும் அறிவிக்கிறதென்றிறே i திருவெட்டெழுத்தும்
கற்ற ஆழ்வார் 'மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்
பாரோடுற்றிலேன் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை' என்றுது.

ஆத்மாவினுடைய சேஷத்வம் இவ்வளவும் சென்று
நிலைநின்றபுபோலே. அவனுடைய ரக்ஷகத்வமும் நிலைநிற்பது
ஸ்வரக்ஷணத்திலே தான் அந்வயியாதொழிந்தாலாகையாலே,
இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தையறுத்து அவனை உபாயமென்னு

மாயற்றது. — ஸ்வரனுக்கு ப்ரஸாதூபாத்ரமான ஸரீரம்
உத்யுதேயஸ்யமாகக் கடவது. நிக்ரஹபாத்ரமான ஸரீரம்
த்யாஜ்யமாகக் கடவது; இத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(எல்லாரும்) என்று தொடங்கி.

நமஸஸ்பூக்யத்தாலே ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டாப்
போலே உபாயமும் சொல்லப்படுகிறது. இது தன்னை அருளிச்
செய்கிறார் (ஆத்மாவினுடைய) என்று தொடங்கி. 'கூச்சூத்
வம் ஏநம் ஸரணம் ஸரண்யம் புருஷர்ஷபூதா:' என்று 'ஸரணம்
புகுருங்கோள்' என்று உபதேசிக்க. 'த்வரோபத்யுபா
ஸஹிதா: ஸர்வே நமஸ்சக்ரு: ஐநார்துநம்' என்று அநுஷ்
டூந வேளையிலே 'நமஸ்காரத்தைப் பண்ணினார்கள்' என்
கிற ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே. நமஸஸ்பூக்யம் ஸாபூக்ய
மாகவே உபாயவாசகமாகக் கடவது. இத்தை அருளிச்

a பெரியதிரு 5-6-8

b பெரியாழ்திரு 1-8-5

c பெரியதிரு 3-10-1

d பெரியதிரு 10-6-5

e பெரியாழ் 4-9-2

f பெரியதிரு 11-6-7

g பெரியதிரு 2-6-1

h பெரியதிரு 2-6-2

i பெரியதிரு 8-10-3

மிடத்தையும் வெளியிடுகிறது நமஸ்ஸு. ஸரணம் புகச் சொல்ல நமஸ்ஸைப் பண்ணினார்கள்' என்கிற வழியாலே உபாயத்தைக் காட்டுகிறதாகவும் சொல்லுவார்கள்.

நடுவே கிடந்து ஸ்வரூபத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் களையறுத்து a 'நல்வகையால்', b 'வேங்கடத்துறைவார்க்கு', c 'மேலேத்தொண்டுகளித்து' என்று ஸ்வரூபமும் உபாயமும் ப்ராப்யமும் தானாய். d உற்றெண்ணில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கும் தானுரியனல்லாத பாரதந்தர்யத்தின் மிகுதியை e 'எனதாவியுமுனதே', f 'என்னுடைமையும் நீயே' என்கிறபடியே காட்டி ஸ்வரூபத்தையோடவைக்கையாலே இத்தை ஆந்தராளிக வைஷ்ணவ பத்யமென்று பூர்வாசார்யர்கள் விரும்புவார்கள்.

செய்கிறார் (ஸரணம்) என்று தொடங்கி. ஆக, ப்ரணவத்தாலும் நமஸ்ஸுப்தத்தாலும் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

“மந்த்ர ப்ரஹ்மணி” என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியையடி யொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நடுவே கிடந்து) என்று தொடங்கி. காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே, நமஸ்ஸு கீழும் மேலும், ஸ்வ ஸ்தாராதத்திலும் அந்வயித்து ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங் களை ஸிக்ஷிக்கிறது என்றிறே பட்டர் அருளிச்செய்தது. இத் தால் ப்ரத்யுபபத்யத்தில் சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியு மும், நம:பத்யத்தில் ஆர்த்த்யமாக ஸித்த்யுக்கிற உபாயத் துக்கு விரோதியும், உத்தர பத்யத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியும் கழிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது என்றபடி. “ஆக்மாத்மீயங்கள் இரண்டும் அத் தலைக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷம்” என்றும், “த்யு:க்கூத்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய், வேறொரு ரக்ஷக வஸ்துவை உடையேனல்லேன்” என்றும், “உன் உகப்

நாராயண பதூர்த்தம்

‘நாராயண’ பதம்— தன்னை அடியாளுக உணர்ந்தவன்
ஸேஷிபக்கல் அடிமையை இரக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.
நாராயணன் என்றது அகாரத்தில் சொன்ன ஸேஷியை

புக்குப் புறம்பான எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு”
என்றும் நமஸ்ஸுப்துத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று—
என்றபடி. ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும்
விரோதி அஹங்காரமமகாரங்களாகையாலே, தந்நிவ்ருத்தி
யைச் சொல்லுகிறது நமஸ்ஸுப்தும் என்றதாயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பதூர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(நாராயண பதம்) என்று தொடங்கி. அகார நாராயண பதங்
களுக்கு உண்டான ஸங்க்ரஹவிஸ்தரபூவத்தையருளிச்
செய்கிறார் (நாராயணன் என்றது) என்று தொடங்கி.
அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம். சுருங்கச்
சொன்ன அர்த்தந் தன்னையே அஜ்ஞாந ஸம்ஸய விபர்யயங்கள்
கழியும்படி முகூரந்தரத்தாலே தெளிவிக்கை விவரணம்.
இஸ்ஸங்க்ரஹ விவரணபூவம் ப்ரத்யுமாக்ஷரம் முதலாக
யத்யாஸம்பூவம் கண்டுகொள்வது. “உகாரத்தை விவரிக்கி
றது நமஸ்ஸு. அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண
பதம். மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி. நாரபதம்
என்றும் சொல்லுவார்கள்” என்றபடி. ரக்ஷ்யாம்ஸமும் ரக்ஷண
ப்ரகாரமுமிதே அகாரத்தில் விவரணீயமான அம்ஸம்.
அதில் நாரஸுப்துத்தாலே ரக்ஷ்யாம்ஸத்தை விவரிக்கிறது.
நாராயணன் என்கிற ஸமஸ்த பத்யுத்தாலே ரக்ஷணப்ர
காரத்தை விவரிக்கிறது. அதில் ரக்ஷ்ய விவரணம் பண்ணு
கிறது நாரபதம். “ரிங்-க்ஷயே” என்கிற த்யாதுவிலே,
“ர” என்று பத்யுமாய். க்ஷயிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி.
நகாரம் அத்தை நிஷேதித்து, “நர” என்று க்ஷயயில்லாத
நித்யவஸ்துவைக் காட்டி ஸமுஹார்த்தத்திலே அண்
ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய். “நார” என்று நித்ய
வஸ்து ஸமுஹத்தைச் சொல்லி. ‘நாரா:’ என்று பூஹு
அ—5

வெளியிடுகிறது. 'நர:', 'நார:', 'நாரா:'— என்று(ம்) அழியாத
 ஸேஷவஸ்துக்களினுடைய திரளைக் காட்டுகிறது. நரனென்று
 சொல்லப்படுகிறவன் பக்கல் நின்றும் பிறந்தவற்றையும்,
 தத்வங்களிலே முற்பட்ட ப்ரத்யாக்ஷமான அப்புக்களையும்
 நாரங்களென்னக்கடவது. என்றமுண்டாய், ஒருபடிப்பட்டு,
 ஆவதழிவதாகாநிற்க ஸ்வரூப நாஸமின்றிக்கேயிருக்கிற
 இரண்டு விபூதியிலுள்ளவற்றையெல்லாம் சொன்னபடி.

வசநமாகையாலே ஸமூஹபூஹுள்யத்தைச் சொல்லு
 கிறது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நர: நார: நாரா:)
 என்று தொடங்கி. இங்கு சொல்லப்படும் நித்யத்வம்
 ஸ்வரூபேண நித்யத்வம், ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யத்வம்
 என்று த்விவிதம். ஸ்வரூபேண நித்யதையாவது—ஸத்
 தான பத்யார்த்தத்தினுடைய உத்பத்தி விநாஸாத்யந்தா
 பூாவம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யதையாவது — உத்பத்தி
 விநாஸயோகியாகாநிற்கச்செய்தேயும். பூர்வகாலத்தி
 லுண்டான நாமரூபலிங்கரூபிகளுடைய அநந்யகூடபூாவம்.
 ஆக " நாரா: " என்று நித்யபத்யார்த்தங்களின் ஸமூஹங்
 களைச் சொல்லுகிறது. " ஸ்ருஷ்ட்வா நாரம் " என்கிற
 வராஹபுராணவசநத்தையும். " ஆபோ நாரா: " என்கிற
 மநுவசநத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நரன்
 என்று) என்று தொடங்கி. அப்புக்களையெடுத்தது
 ததவாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமிடம் "நராஜ்
 ஜாதாநி" [பூார-ஆறு 186-7] இத்யாதிகளாலே ளித்தும்.
 இந்த பூஹுவரீஹிஸமாஸமான நிர்வசநத்தில் நாராயண
 னுடைய ஸர்வவிதகாரணத்வமும், அயநஸப்யத்தில் "ஈயத
 இத்யயநம்" என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலே இவற்றை
 வ்யாப்யமாகவுடையவனுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வமும்,
 அதுக்கு உபயுக்தமான நிரத்யஸைக்ஷமத்வமும் சொல்
 லிற்றாய்த்து. இப்பொருள்கள், "ஈயதே அஸமிந்" என்கிற
 அதிகரணவ்யுத்பத்தியிலும் வரும். ஆகாஸம் கூடாதிக்
 களிலே வ்யாபிக்குமாபோலே தன் ஸ்வரூபைகதேதூங்

a 'உணர் முழு நலம்' என்கிற ஜ்ஞாநாநந்த்யாதிகளும். b 'மழுங்
காத்' c 'உயர்வற உயரும்' என்கிற ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகளும்.
d ஆசறுசீலாதிகளும். இவற்றை வெளியிடுகிற e மணியுரு
வில் பூதமைந்தான f நீலச் சுடர்விடு மேனியும் g 'வெறி
கொள்சோதி'. h 'மலர்புரையும்' என்கிற ஸௌக்யந்த்ய
ஸௌகுமார்யாதிகளும். i 'முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ' என்
னும்படியாயிருக்கிற j சென்னி நீண்முடியாதியாய பூஷணங்
களும். k 'அந்தாம வாள் முடி சங்காழி நூலாரம்' என்கிற
ஆபரணங்களோடொருகேவையான ஆயுதங்களும். l 'பார்
மகள் பூமங்கையோடு சுடராழி சங்கிருபால்' என்னும்படி
ஆழ்வார்களோடொக்க அநுபூவிக்கிற நாயச்சிமார்களும்.
m 'திருமகள் பூமி' என்கிற சேர்த்தியிலே n ஏவிறுச் செய்கிற
நித்யஸூரிகளும். o 'அடியரோடிருந்தமை' என்னும்படி இவர்
களோடு ஸாம்யம் பெற்ற முக்தரும். p 'சென்றால் குடையாம்'
என்று அவர்கள் உபகரணரூபமாகக் கொண்ட சூத்ரசாமராதிக்
களும். q தேவர்குழாத்துக்கிருப்பிடமான திருமாமணி
மண்டபமும். அதைச் சூழ்ந்த r கொடியணி நெடுமதிள்

களாலே வ்யாபிக்கையன்றிக்கே, ஜாதி. வ்யக்திதோறும்
வ்யாபிக்குமோபாதி ஸமாப்ய ஆத்மதயா வ்யாபித்து
தூரிக்கும் என்கிறது நாராயணபதும். இந்த அந்தர்
வ்யாப்தியையும் பூஹிர்வ்யாப்தியையும் நினைத்திறே ஸ்ருதி
"அனோரணீயார் மஹதோ மஹீயார்" என்றது.

நித்யவஸ்துக்களை ஸத்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்
(உணர்முழுநலம்) என்று தொடங்கி. பிராட்டியினுடைய
நாரகோடிகூடிதவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பார்மகள்)
என்று தொடங்கி. உடையவரும் க்யூயத்திலே இங்ஙனே

a திருவாய் 1-1-2 b திருவாய் 3-1-9 c திருவாய் 2-7-11 d திருவாய்
5-3-1 e திருநெடு 1 f திருவிருத்தம் 14 g திருவாய் 6-9-8 h திரு
நெடு 5; i திருவாய் 3-1-1 j திருவாய் 5-5-9 k திருவாய் 2-5-1
l பெரியதிரு 2-10-9 m திருவாய் 8-1-1 n பெரியாழ்திரு 4-2-6 o திருவாய்
10-9-11 p முதல்திருவாய் 53 q திருவாய் 5-5-10 r திருவாய் 10-9-8

கோபுரமும். அதில் a வாசலில் வானவரும். b வைகுந்த மாநகரும். c கோயில்கொள் தெய்வங்களினுடைய திவ்ய விமானங்களும். d 'மாடமானிகை' என்னும்படி e நல் வேதியர் பதிகளைச் f சூழ்ந்த ஆராமங்களும். g அந்தப் பூவியல் பொழிலை வளர்க்கிற h ஓதநெடுத்தடங்களும், அவற்றுக்கடியான விரஜையும். i வைகுந்தவானும். j சூழ் பொன் விசும்பான பரமாகாசமும். k சுரரறிவருநிலையான மூலப்ரக்ருதியும். l மங்கியவருவான பத்தூதர்களும், m காலசக்கரமும் n மானாங்காரம் முதலான தத்வங்களும். அவற்றாலே சமைந்த o பத்தினுன்றிசைக்கணின்ற புற p விமையோர் வாழ்தனி முட்டைக் கோட்டையும். q மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமான பதார்த்தங்களும். r எண் மீதியன்ற புறவண்டங்களுமாகச் சொல்லப்படுகிற இவை நாரங்களாகிறன. s 'நலந்திகழ் நாரணன்' t 'வண்புகழ் நாரணன்' u 'வாழ் புகழ் நாரணன்' v நன்மேனியினன் நாராயணன்' w 'பல்கலன்நடையாவுடைத் திருநாரணன்' x 'தெய்வநாயகன் நாரணன்' y 'நாராயணனுக்கு' z 'ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி' என்று தொடங்கி z 'நடுக்கடலுள் துயின்ற நாராயணன்' / 'தானுமைவுடை நாரணன்' * 'நாரணனெம்மான் பாரணங்காளன்' § 'நாராயணன் நங்கள் பிரான்' || 'நீரார் பேரான்' என்று பலவிடங்

யிதே அருளிச்செய்தது. இத்தால் நாராயண பதூத்தில் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி, ஒருமிதூநம் என்றதாயிற்று.

a திருவாய் 10-9-5 b திருவாய் 4-10-11 c திருவாய் 8-6-5 d நாத்திரு 4-5 e திருவாய் 10-9-10 f சிறியதிருமடல் 71 g திருவாய் 6-7-5 h திருவாய் 5-9-7 i பெரியதிருவ 68 j திருவாய் 10-8-11 k திருவாய் 1-1-8 l திருவாய் 8-1-6 m திருவாய் 4-3-5 n திருவாய் 10-7-11 o திருச்சந்த 79 p திருவாய் 4-9-8 q திருவாய் 3-6-1 r திருவாய் 6-9-5 s பெரு திரு 1-11 t திருவாய் 1-2-10 u திருவாய் 10-9-1 v திருவாய் 9-3-1 w திருவாய் 3-7-4 x திருவாய் 5-7-11 y பெரியாழ்திரு 3-7-11 z திருவாய் 4-3-3 / திருவாய் 1-3-3 * திருவாய் 10-5-2 § திருவாய் 9-3-1 || பெரியதிரு 2-4-6

களிலும் நாரங்களாகத் தோற்றுகிறவற்றை உபொங்கு புணரிக்கடல் சூழாடை என்கிற பாட்டிலே திரளவருளிச் செய்தருளினார்.

அயநஸப்தார்த்தம்

‘அயநம்’ என்று இருப்பிடமாய், நாரங்களுக்கு இருப்பிடமென்றும், நாரங்களையிருப்பிடமாகவுடையவனென்றும் சொல்லக்கடவது.

b ‘நானுன்னையன்றியிலேன்—நீ என்னையன்றியிலே என்று ஒன்றையொன்று குலையில் இரண்டுதலையும் இல்லையாம்படி

தத்புருஷ பூஹுவரீஹிஸமாஸ்த்வயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அயநம்) என்று தொடங்கி. தன் குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குணவிசேஷ்டனாயே வ்யாபிக்கவேணும். நிர்குணமாய் வஸ்து இராமையாலே. அப்போது வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபகங்களாய், வ்யாபக குணங்களே வ்யாப்யங்களாய் றுகையாலே, ஆத்மாஸ்ரமயதோஷமுண்டாம். அதுக்கு மேலே தன் குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்கவேணுமென்று புக்கால் ததூஸ்ரமமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேண்டும். அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேண்டும். ஆகையாலே அநவஸ்தூதுஸ்த்தம். ஆகையால், ‘‘நாரங்களுக்கு ஆஸ்ரயம்’’ என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றேயாகிலும், ‘‘நாரங்களை ஆஸ்ரயமாகவுடையவன்’’ என்கிறவிடத்தில், குணங்களை யொழியச் சொல்லவேணும்—என்றதாயிற்று. ஆக ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகத்வம். உபயவிபூதி நாதத்தவம், ஸர்வஸ்மாத்தபரத்வம், ஸர்வஸாரீரித்வம் உள்ளிட்டவை உக்தமாய் நின்றது.

ஸமாஸத்வயத்தாலும் பூவித்த அம்ஸத்தை அருளிச் செய்கிறார் (நான் உன்னை) என்று தொடங்கி. ‘‘அந்தரத்

யிருக்கையாலே a தன்னுள்ளைத்துலகும் நிற்க நெறிமையால் தானுமவற்றுள் நிற்கும்' என்கிற மேன்மையையும். நீர்மையையும் சொல்லிற்றாயிற்று. எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாய். அந்தராத்மாவாய். அவற்றின் தோஷம் தட்டாமே நின்று. ரியமித்து. தானொளியையுடையனாய். ஸ்வாமியாய். எல்லா உறவுமாய். உபாயமுமாய், உபேயமுமாயிருக்குமதெல்லாம் இதிலே தோற்றும்.

தில்....அந்தணை" "யாவையும் யவரும் தானாய் அவரவர் சமயத்தோறும் தோய்விலன்" "ஸர்வபூதாந்தராத்மா, அபஹகபாப்மா" இத்யாதீ ப்ரமாணங்களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அந்தராத்மாவாய் அவற்றின் தோஷம் தட்டாமே நின்று) என்று. அதாவது — வ்யாப்யகூத தோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட ஸ்வபூவன் என்றபடி. "எம்பிரானெந்தை", "சேலேய் கண்ணியரும்" "புராதா பூர்த்தா ச" "மாதா பிதா" என்றத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா உறவுமாய்) என்று. "இண்—கூதெள" என்கிற தூதுவிலேயாதல் "அய—கூதெள" என்கிற தூதுவிலேயாதல் ஸித்திகுமான அயநபத்துத்தில், கரணேவ்யுத்தத்தியாலும் கர்மணீவ்யுத்தத்தியாலும் ப்ரகாஸிதமான உபாயத்வ உபேயத்வங்களை அருளிச்செய்கிறார் (உபாயமுமாய் உபேயமுமாய்) என்று. பஹுவீஷி யோஜனை கொள்ளுகிறவிடத்தில் யோக்யதாநுகுணமாக நாரஸ்பூகூத்தை குணங்களையொழிந்த வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக்கொண்டாப்போலே, தத்புருஷயோஜனையிலும் அயநஸ்பூகூத்தை உபாயஉபேயவாசியாகக்கொள்ளுமளவில், யோக்யதாநுகுணமாக நாரஸ்பூகூத்தை அசேதநங்களை யொழிந்த சேதநவஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக் கடவது. "நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமுஹ: பரிகத்து யதே | குகிராலம்புநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||" என்றும். "நாரஸ்பூதேந ஜீவானாம் ஸமுஹ: ப்ரோச்யதே

வ்யக்தசதுர்த்த்யர்த்தம்

‘ஆய’ என்று மகாரத்தில் சொன்ன ஆத்மாவுக்கு அகாரத்தில் சொன்ன ஸேஷத்வம் நிலைநிற்பது கைங்கர்யத்திலே தான் அந்வயித்தாலாகையாலே அடிமையில் இரப்பைக் காட்டுகிறது. a ‘தொடர்ந்து குற்றேவல்’ b ‘ஆட்செய் எக்காலத்தும்’ c ‘சென்றாவிருந்தால் நின்றால்’ d ஊரும் புட்கொடியுமஃதே’ என்கிறபடியே எல்லா தேஃஸங்களிலும் திரைக்குள்ளோடு புறம்போடு வாசியற எல்லா அடிமைகளையும் e முகப்பே கூவிப் பணி கொண்டருளவேணுமென்கிற இரப்பை f ஒழிவில் காலத்திற்படியே காட்டக்கடவது.

மூலமந்த்ரார்த்த ஸங்க்யஹம்

ஆக. இத்திருமந்த்ரம் ஸர்வரக்ஷகனுன ஸ்ரீய:பதிக்கு அந்யார்ஹ ஸேஷபூதனாய் ஸரீரேந்த்ரியாதி:களில் வேறுபு:தை: | தேஷாம் அயந்பூ:தத்வாத் நாராயண இஹோச்யதே ||’ என்றும் இத்த்யாதி:களிலே இவ்வர்த்தம் சொல்லப்படாநின்றதிதே.

இனி. இதில் விபுத்த்யம்ஸுத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி:க்கிறபடியை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆய) என்று தொடங்கி. ‘நாகிஞ்சித்குர்வத: ஸேஷத்வம்’ என்றத்தைபுட்கொண்டு (ஸேஷத்வம்) இத்த்யாதி: அருளிச்செய்கிறார். ஆக. லுப்தவ்யக்தசதுர்த்த்யர்த்தங்களின் நிரூபநிரூபகபூரவம் நிரூபிதம்.

இனி இம்மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதி:க்கப்பட்ட அர்த்தங் களை ஸங்க்யஹித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆக) என்று தொடங்கி. அதாவது—சேதநனுடைய ப்ரக்ருதே:பரத்வமும், ப்ரக்ருதே:பரனுடைய ஸேஷத்வமும், ஸேஷத்வத்தினுடைய அந்யார்ஹதையும், அந்யார்ஹஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி:யையும், அந்யார்ஹஸேஷபூ:தனுடைய அஹங்கார மமகார

பட்டு ஜ்ஞாநாநந்தம்மயனாய், ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே ஸர்வ ப்ரகார பரதந்த்ரனான நான் உபயுவிபூதிநாயகனான நாராயணனுக்கு ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களிலும் அந்வயிக்கப் பெறுவேனாக வேணுமென்றிருக்கை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது.

திருமந்த்ரத்தின் ஆபந்திவர்த்தந ப்ரகாரம்

எம்பெருமான்யொழிந்த பிறரை ரக்ஷகரென்றிருத்தல். தேஹாத்மாபிமாநம், அந்யஸேஷத்வம், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், மமகாரம் நடத்தல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸஜாதீயரென்றிருத்தல், தன் பேற்றுக்குத் தான் யத்நித்தல், புகுவத்பூதிபூதியில் சிலரோடே வெறுப்பு நடத்தல், ஸம்ஸாரிகளை உறவென்றிருத்தல், க்ஷுத்ரபேடாகுங்களில் நெஞ்சு கிடத்தல் செய்யில் திருமந்த்ரத்தில் அந்வயமில்லையாகக்கடவது.

நிவ்ருத்தியையும், தந்நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தையும், பாரதந்தர்ய காஷ்டையான ததீயஸேஷத்வத்தையும், பரதந்த்ரனுக்கு அநுரூபமான உபாயத்தையும், உபாயபலமான கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் சொல்லுகிறது— என்றபடி. ஆக, திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வம் சொல்லி, நமஸ்புகுத்தாலே தத்விரோதியான ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தி சொல்லி, நாராயண பதத்தாலே அந்த ஸேஷத்வத்தை ஸரீராத்மபூவ ஸம்பந்தமுடேந் த்ருடிகரிக்கையாலே திருமந்த்ரம் ஸ்வரூப யாத்ராத்மயபரமாயிருக்கும்.

“தேஹாஸக்தாத்ம புகுத்தி:” என்கிற பட்டர் திரு வாக்குப்படி, ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஆபத்துக்களையும் திருமந்த்ரத்துக்குண்டான தந்நிவர்த்தகத்வத்தையும் வ்யதிரேகமுசுத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானே) என்று தொடங்கி.

மூலமந்த்ரார்த்த நிக்மநம்

a 'மூன்றெழுத்து' b 'விடையேழன்றாத்து' c 'யானே
என்னை' d 'எண்பெருக்கந்நலம்' e 'எம்பிரானெந்தை' f 'ஒழி
வில் காலம்' g 'வேங்கடங்கள்' h 'நாட்டினாயென்னை' என்கிற
பாட்டுக்களைத் திருமந்த்ரார்த்தமாகப் பூர்வர்கள்
அநுஸந்திப்பார்கள்.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் திருமந்த்ரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருமந்த்ரார்த்தப் ப்ரதிபாதுகமான பாசுரங்களைக்
காட்டி நிக்மிக்கிரூர் (மூன்றெழுத்து) என்று தொடங்கி.
இத்திருமந்தரத்தில் "தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்",
என்கிறபடியே பூரஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களால் கலக்க
வொண்ணாத தெளிவும் நிஷ்டையும் உடையவனை ஆதூரிக்
கும் தேசுத்திலுங்கூட—(யத்ர அஷ்டாசுர ஸம்ஸித்தத:
மஹாபாடேகா மஹீயதே | ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி,
தூர்பிஷுதஸ்கரா: ||) என்கிறபடியே, த்ருதீயபதூர்த்த
விரோதியான விஷயந்தரருசிஸூபவ்யாதியும், மத்யம
பதூர்த்த விருத்தியான ஸ்வரக்ஷண ஸ்வாந்வயஸூப
தூர்பிஷுதமும், ப்ரதமபதூர்த்த விருத்தியான ஆத்மா
பஹாரஹேது அஹங்காராதிஸூப மஹாதஸ்கரனும் ஆகிற
தேசுஷங்கள் நடையாடா என்றதாயிற்று. ஆக 'அந்தணர்
மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்
றும் வாழுதியேல் வாழலாம்' என்றதாயிற்று.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணத்தில்

திருமந்த்ரப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

a பெரியாழ்திரு 4-7-10 b பெரியதிரு 8-9-3 c திருவாய் 2-9-9
d திருவாய் 1-2-10 e பெரியதிரு 1-1-6 f திருவாய் 3-3-1 g திரு
வாய் 3-3-6 h பெரியதிரு 8-10-9

ஸ்ரீ:

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணம்

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

அவதாரிகை

சரமஸ்லோகம் முன்னக த்வயமும், த்வயம் முன்னக சரமஸ்லோகமும் ஆகிற இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச் செய்யலாயிருக்கும். ஆச்சான்பிள்ளை, ஜீயர் முதலானார் த்வயம் முன்னக சரமஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார்கள். இப்ரபுந் துத்தில் நாயனார் சரமஸ்லோகம் முன்னக த்வயார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிறார். பிள்ளையுலகாரியன் இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்துள்ளார். இவ்விரண்டு ப்ரகாரங்களுக்கும் கருத்து என்? என்னில்; சரமஸ்லோகம் முன்னக த்வயத்தைச் சொல்லுகிறது— வித்யநுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்குயிவ்விரண்டில், விதி முன்னக அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய், சரமஸ்லோகம் ப்ராபகபரமாய், த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்டாந ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலும், த்வயம் முன்னகச் சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது— திருமந்த்ரத்தில் மத்யமத்ருதீயபதங்களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய், அதுதனக்கு சரமஸ்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே. ஆன பின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை. ஸர்வேஸ்வரன் தானே “வ்ரஜ” என்று விதிக்கையாலே உபாயவரணம் தத்பிமதம் என்னுமத்தையும், வரணங்குமான ஸாத்நாந்தர பரித்யாகத்தையும், வரணத்தில் ஸாத்நத்வபுத்திராஹித்யத்தையும் ஸாப்யத்யமா கப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கிறது: கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபூவியான ப்ராப்திப்ரதிபுந்தக ஸகலபாபவிமோசனத்தை உத்தரார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கிறது. பஞ்சமவேத ஸாரபூககீதோபநிஷத் தாத்பர்யமாய், சரம ரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமஸ்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்ஸய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார் நாயனார் இப்ரகரணத்தில்.

இதில் அர்த்தம் கேட்கைக்காகவிதே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பிதாமும் இதிலர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், இதுக்கதி,காரிகள் இல்லாமையும் பார்த்திதே இவருடைய ஆஸ்திக்ய ஆதூர பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி குளுறவு கொண்டு மாஸோப வாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று, நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டனாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய் அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், புகுவத்யவைபுவம் ஸ்ருதமானாஸ் அது உபபந்நம் என்னும் படியான விஸ்ரம்பபூரஹுஸ்யமுடையனாய், ஆஸ்திகாக்யரே ஸரனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஸ்லோகார்த்தஸ்ரவணாநுஷ்டானத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி தூர்லபதவத்தாலும், அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்கூதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார். அப்படி உபதேஸித்துவிடுகிற மாத்ரமின்றிக்கே இவ்வர்த்தத்தை எல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிதே இவ்வர்த்தத் தை ஸ்தீரபூலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்கிறார் நாயனார் இப்ரபந்தத்திலே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ப்ரதூம ரஹஸ்யமான திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தவநந்தரம், சரமஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதூமம் திருமந்தரசரமஸ்லோகங்களின் பெளர்வாபர்ய ஹேதுவை அவதாரரஹஸ்ய கதூநபூர்வகமாக அருளிச்

ஸ்ரீ:
அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்
அருளிச்செய்த
அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்
சரமஸ்லோக ப்ரகரணம்
அவதாரிகை

மூலமந்த்ர சரமஸ்லோக பெளர்வாபர்யம்

திருமந்த்ரத்தை நரனுக்கு உபதேசித்து a நாமமாயிர
 மேத்த நின்ற நாராயணன் b பாரோர்புகழும் வதரியில்
 நின்றும் b வடமதுரையேறவந்து க்ருஷ்ணனான நிலையிலே நர
 னுடைய அம்ஸமாய், c நம்பிசரணென்று ஸிஷ்யனான
 அர்ஜுனனைக் குறித்துத் திருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர

செய்கிறார் (திருமந்த்ரத்தை) என்று தொடங்கி. ஸ்வரூப
 புருஷார்த்தப்ரம்—திருமந்த்ரம். தத்யுருகுண ஸாத்யநபரம்
 சரமஸ்லோகம் என்னும் இவ்வர்த்துத்தை “ இவற்றுக்கு
 மந்த்ர வித்யநுஸந்தூந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி;
 அளிப்பான் அடியேன் அடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானும்
 அமுந்தார் என்று ஸ்வரூப விரோதி நிவ்ருத்திகளையும்,
 தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழிய என்று
 ப்ராப்யபுலங்களையும். நெறி காட்டி மனத்துக்கொண்டு
 கண்ணனாலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகில் என்று உபா
 யத்தையும் சொன்னவை மந்த்ர ஸ்லோகங்களோடே
 சேரும்” என்று இவர் தாமே ஆசார்யஹ்ருத்யத்தில்
 அருளிச்செய்தாரிதே.

நம்மாழ்வார் ப்ரபுந்தங்கள் நாலுக்கும்—ஸகலஸூஸ்த்ர
 தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸம்ஸய விபர்யமற
 ப்ரதிபாதிக்குமதான — “ஸர்வமஷ்டாக்ஷராரந்தஸஸ்த்யும்”
 என்னும்படி ஸகலஸூஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும்,
 ஸித்தேதூபாயவரணத்தை ஸாங்க்யமாக விதிக்கிற சரம

அறுதியிட்ட புருஷார்த்தத்துக்குத் தகுதியான ஸாத்யநத்தை சரமஸ்லோக முக்யத்தாலே வெளியிட்டருளினான்.

பரமப்ராப்ய ப்ராபக திர்ணயம்

ஆத்ம பரமாத்ம ஸம்புந்த்யத்தை உணராதே, உடம்பையே தானாக நினைத்து. அத்தைப்பற்றி வருகிற

ஸ்லோகமும், உபாய உபேய வரண ப்ரார்த்த்யநைகளை ஸக்ரமமாக ப்ரகாஸிப்பியாநின்றுகொண்டு காலக்ஷேபத் துக்கும் பேடாகுத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸத்யாநு ஸந்த்யாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்யக்ரயத் தோடே சேர்த்தி என்றபடி. ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷமாய், ஜ்ஞாநாநந்த்யலக்ஷண மாய், ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத் தையும் ஸம்ஸாரஹேது ப்ரகாவித்யாதிசுக்ளான விரோதி சுருடைய நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம் ப்ரத்யம மத்யம பத்யங்கள் இரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கை யாலும், ப்ராப்யப்யலங்கள் இரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவாசிரியம் ப்ரக்ருதிப்ரத்யபயாஸ்ஸங்களாலே தத்யுபய ப்ரதிபாதுகமான த்ருதீயபத்யத்தோடே சேர்ந்திருக்கை யாலும் இரண்டு ப்ரப்யந்த்யமும் திருமந்த்ரத்தோடே சேரும். உபாயப்ரதிபாதுகமாயிருக்கிற திருவந்தாதி சரமஸ்லோகத் தோடே சேரும்—என்றபடி. ஆக, ஸ்வரூபமும், ஸ்வ ரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் மூலமந்த்ர ப்ரதிபாத்யம் என்றும், ஸ்வரூப ப்ராப்ய உபயாநுசூண உபாயம் சரமஸ்லோகப்ரதிபாத்யம் என்றும் திருமந்த்ர சரமஸ்லோ கங்களுக்குண்டான பெளர்வாபர்யஹேது நிரூபிதமாயிற்று.

திருமந்த்ரத்தில் அறுதியிடப்பட்ட ப்ராப்யத்தின் பரமத்வத்தையும், சரமஸ்லோகத்தில் அறுதியிடப்படுகிற ப்ராபகத்தின் பரமத்வத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம பரமாத்ம) இத்யாதீநா. அதாவது:—இந்த ஸ்லோகத்துக்குக்

புந்துக்களுக்கு ஸ்நேஹித்து அவர்கள் ஸ்நேஹம் பொறுக்க மாட்டாதே தன்னுடைய தூர்மத்தைப் பாபமென்று கலங்கின

கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாயவிசேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாதூநமாக விஸ்தரேண உபதேசுமித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேஸ ரூபமாகையாலும், இந்தூரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாதூநமாகச் (ஸாவதூநமாகச்) சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அசூக்யங்களென்றும், ஸ்வஸூரீரத்வகதூநாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் புதுத்திபண்ணி. “ ‘ இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற’ என்பதொன்றில்லை; இனி இழந்தே போயித்தனையாகாதே ” என்கிற ஸோகத்தாலே ஆவ்ஷ்டானை அர்ஜுநனைக்குறித்து அவனுடைய அந்த ஸோகம் போகைக்காக— ‘ ஸூகத்வத்தாலும், ஸ்வரூப நுரூபதையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை’ என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை இந்த ஸ்லோகத்தாலே வெளியிடுகிறான்— என்றபடி.

புக்தியிலும் ப்ரபத்திக்கு நெடுவாசி உண்டு. ஆசார்யருசி பரிக்ரஹம். ஸர்வாதிசாரம். தேஹாவஸாநத்திலே பூலம். அந்திம ஸ்ம்ருதி வேண்டா. பரமசேதநம். ஸித்தூஸ்வரூபம். ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷம். அவிலம்ப்ய பூலப்ரகம். ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம். ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம் என்றபடி. ப்ரணவேவாக்த புகுவதூந்யார்ஹ ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநவானாய். (அதாவது.—) அதில் அகாரத்தில் தூத்வர்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கிற புகுவந்நிருபாதிசாரக்ஷகத்வத்தையும், தத்வீஷயமாய் ததேகரக்ஷயமான ஸ்வரூபத்தையும், அதில் விபுக்தியாலே ப்ரதிபாதிக்கிற தகிஷ்டவிநியோகூர்ஹஸேஷத்வத்தையும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமாக நமஸ்ஸபூதேதூக்தமான அத்யந்த பாரதந்த்ரயத்தையும், ஸவிபுக்திக நாராயண பதேதூக்த

அர்ஜுநனை aசெங்கணலவலையா னக்ருஷ்ணன் bஅமலங்களாக விழிக்கிற நோக்காலும் c தூமொழிகளாலும், d உருமகத்தே

மான புகுவதநுபுவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநவிதுர புகுவத்ப்ரயோஜநைக ரஸீகத்வ ரூபமான ததேகபேபாகுத்வத்தையும் யத்யாவாக அநு ஸந்தித்தவனுக்கு, மத்யமபக்யமான நமஸ்ஸில் ப்ரதிபாதிக்கிற பாரதந்தர்யாநுரூபமாக ப்ரதிபாதிக்கிற ஸித்தேத்யாபாயத்தை உபாயமாக வரிக்கிறவனுடைய உபாய வரணத்தை, தத்யங்க்யமான கர்மஜ்ஞாநாதி ஸாத்யநாந்தர த்யாக்யபூர்வகமாக விதித்து, திருமந்த்ரத்தில் சரமபதேகாக்க மான உபேயப்ரார்த்தத்யுனையும் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்த்ய கனுக்கல்லது கூடாமையாலே, 'புகுவத்ப்ராப்தி விரோதி ஸகல பாபங்களையும் நிஸ்ஸேஷமாக நிவர்த்திப்பிக்கிறேன்' என்று சொல்வித் தலைக்கட்டுகையாலும் சரமஸ்ஸோக ப்ரதிபாதித்த சரமோபாயம் ஸ்வரூப ப்ராப்யாநுரூப உபாயம் என்றபடி.

கீதை பதினெட்டு ஒத்துக்களின் அர்த்தத்தையும் ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் (புந்துக்களுக்கு) இத்த்யாதி. இவ்விடத்தில் "அஸ்த்த்யாந ஸ்நேஹ காருண்ய த்யர்மாத்யர்ம த்யாகுலம் | பார்த்த்யம் ப்ரபந்நமுத்யக்யஸ்ய ஸாஸ்த்ராவ தரணம் க்ருதம் ||" என்ற ஆளவந்தார் கீதார்த்தஸங்க்ரஹ ஸ்லோகத்தை அநுஸந்திப்பது. பார்த்த்யம் உத்யக்யஸ்ய- வ்யாஜீக்ருத்ய என்றபடி. "அகல் ஞாலத்தவரறிய" என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீராரணவ நிகேதந: | நாக்யபர்யங்கம் உதஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்யதோ மதுராம் புரீம் ||" என்கிறபடியே ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ் வரன் ஸாதுபரித்ராண துஷ்க்ருத்யுவிநாஸ த்யர்மஸம்ஸத் த்யாபநங்களுக்காக *வண்டுவராபதி மன்னனாய் வந்து அவதரித்தருளி ஸர்வஸுலபனாய், "த்யுரோபத்யா ஸஹிதா:

a பெரியாழ்திரு 2-1-2

b திருவாய் 1-9-9

c திருவாய் 9-9-9

d பெரியாழ்திரு 4-8-3

வீழாமே குருமுகமாய் a அறியாதனவறிவித்து. உடம்பையும் ஆத்மாவையும் பற்றிவருகிற b 'ஐங்கருவி கண்டவிற்பம்—தெரிவரியவளவில்லாச் சிற்றிற்பம்' என்கிற ஐஸ்வர்ய

ஸர்வே நமஸ்சக்ரு: ஐநார்த்தநம்'' என்கிற படியே யுரணாகுதரான பாண்டுவர்களுக்கு *இன்னார் தூதனென நின்று. அர்ஜுநனை ரத்யாக்கி. தான் ஸாரத்யாய் அவனுக்கு விதேயனாய் நின்றவளவிலே, இவ்வர்ஜுநன்—தன்னை நிமித்தமாத்ரமாகக்கொண்டு ஸர்வே ஸ்வரன் தன் ப்ரதிடக்ஷங்களை நிரஸிக்கநின்ற நிலையைக்கண்டு. பூந்துவிநாஸம் ஸித்திக்மென்று நிர்ஸயித்து. அஸ்த்யாநஸ்தேஹத்தாலே பிறந்த ஸோகத்தாலும். அஸ்த்யாநக்ருபையாலும். ஆசார்யாதிகள் யுத்தேத்யாந்முகூரேயாகிலும் அவர்கள் வக்யத்தாலே பாபம் வருகிறதென்கிற படியத் தாலும் கலங்கி. 'எதுஹிதம்' என்று செளரியவேணும் என்று பார்த்து. "யச் ச்ரேய: ஸ்யந் நிர்ஸிதம் ப்ருஹிதந்மே ஸ்ஷ்யஸ்தேஹம் ஸாதி, மாம் த்வாம் ப்ரபநம்'' என்று விண்ணப்பம் செய்ய. அவனுடைய ஸோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக, தேஹாதி வி லக்ஷணமாய் பரஸேஷதைகரஸமான நித்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இஸ்ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தக் லாபத்துக்கு உபாயங்களான கர்மஜ்ஞாநபுக்த்யாதிகளையும் உபதேஸிக்க, தச்ச்ரவண ஐந்த நிரத்யாயஸோகாவிஷ்டானை இவனுக்கு. ஸ்வரூபாநுரூபமான சரமோபாயத்தை உபதேஸிக்கிறான் இச்சரமஸ்தோகத்தாலே—என்றபடி.

அசித்தத்வாநுபவம் ஐஸ்வர்யம். சித்தத்வாநுபவம் கைவல்யம் என்றதைப்பற்ற (உடம்பையும் ஆத்மாவையும்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். "புருஷார்த்தங்களில் அத்யமம் ஐஸ்வர்யம், மத்யமம் கைவல்யம். உத்தமம் புகுவத்யுநுபவ கைங்கர்யம்'' என்ற நஞ்ஜீயர் வார்த்தையை

கைவல்யங்களினுடைய பொல்லாங்கையும், a இன்பக்கதி செய்து, b தொல்லையின்பத்திறுதி காட்டுகிற c தன்னை மேவுகையாகிற மோக்ஷத்தினுடைய நன்மையையும் அறிவித்துப் பெறுகைக்கு வழியாகக் கர்மஜ்ஞாந புக்திகளை அருளிச்செய்யக் கேட்ட அர்ஜுநன், d 'ஊன்வாட' e 'நீடுகெனியுண்டு' f பொருப்பிடையே நின்று g இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி விளக்கினை விதியிற்கண்டு h குறிக்கொள்ளுநங்களால் i ஊழியூழி தோறெலாம் j யோகநீதிநண்ணி k என்பிலென்கி நெஞ்சருகியுள் கனிந்து, ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்

நினைப்பது. (பொல்லாங்கு) இத்யாதி. ஐஸ்வர்யத்துக்குப் பொல்லாங்கு—அஸ்த்திரத்வம். ஸ்த்திரமான கைவல்யத்துக்குப் பொல்லாங்கு—அல்பத்வம். இரண்டுக்கும் பொதுவான தீமை ஸ்வரூபாநுரூபத்வம். இவையிரண்டும் “நாராயணய” பதேதூக்தமான அநந்யப்ரயோஜநத்வரூபமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு விருத்திகூலம். (நன்மை) இதி—ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் நன்மை என்றபடி. அநந்தமாய், ஸ்த்திரமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே புகுவதூபுவம் இருக்கிறபடி. “ஸஹஸ்ரயுக்யபர்யந்தம்” “ஆப்யுஹம் புவநால் லோகா:” “மாமுபேத்ய” இத்யாதி, கீதா வசநங்களிலே ப்ராப்யாந்தரத்தின் பொல்லாங்கும், புகுவதூபுவத்தின் நன்மையும் கூறப்பட்டது அநுஸந்தேயம். ஆக, இவ்வளவால் ப்ராப்யத்தின் பரமத்வம் நிரூபிதம்.

ப்ராபகத்தின் பாரம்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (பெறுகைக்கு) என்று தொடங்கி. “ஸுசௌ தேதுஸே” [கீதை 6-11] “யுக்தாஹாரவிஹாஸ்ய” [கீதை 6-17] இத்யாதி, கீதாஸ்லோகங்களைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்

a திருவாய் 7-5-11 b பெரு-திரு 7-8 c
d பெரியதிரு 3-2-1 e பெரியதிரு 3-2-2 f மூள்-திருவ 76
திருக்குறு 18 h திருவாய் 2-3-8 i திருச்சந்த 75 j திருச்சந்த 63
k திருச்சந்த 76

ரங்களிலே செய்து முடிக்கவேண்டின அந்த உபாயங்களினுடைய அருமையையும். a மெய்குடியேறிக்குமைத்து. b வலித்தெற்றுகிற இந்த்ரியங்களினுடைய கொடுமையையும், c ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே மூட்டப்பட்டு d நின்றவாநில்லா நெஞ்சின் திண்மையையும். e செடியார். f கொடுவினைத் தூற்றுள்ளின்று வழிதிகைத்தலமருகின்ற தன்னால் g அறுக்கலருத பழவினையின் கனத்தையும், h தன்னுள் கலவாததொன்றுமில்லையென்னும்படி. i முற்றுமாய் நின்று ஸர்வபூதங்களையும் மரப்பாவையைப்போலே ஆட்டுகின்றவன் j வேறு வேறு ஞானமாய். உபாயாந்தரங்களுக்குள்ளீடாய் நிற்கிற நிலையையும். k 'என்னருயிர் நீ' என்னும்படி தன்

செய்கிறார் (உபாயங்களினுடைய அருமை) என்று. "யததோ ஹ்யபி" [2-60] "சஞ்சலம் ஹி மந:" [6-34] "அஸம்ஸ்யம் மஹாபுராஹோ" [6-35] 'இத்யாதி, கீதாஸ்ஸலோகங்களைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ரியங்களினுடையகொடுமை, நெஞ்சின் திண்மை) என்று. கர்மங்களின் புராஹுஸ்ய ப்ராபுல்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (செடியார்) என்று தொடங்கி. "பூமிராப:" [7-4] "ஸர்வஸ்ய சாஹம்" [16-15] "ஈஸ்வர: ஸர்வபூதநாமம்" [18-61] இத்யாதி, கீதா வசநங்களைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுள்) இத்யாதி, "யத்யா த்யாருமயீ யோஷித் ந்ருத்யதே குஹகேச்ச்யா | ஏவம் ஈஸ்வரதந்த்ரோத்யம் ஈஹதே ஸுகூத்ய:கூயோ:" [பாகவதம் 10-54-12] என்ற ஸ்ரீபூக்யவத வசநத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (மரப்பாவை) என்று தொடங்கி. அர்ஜுனனுடைய மஹாஸோகதேஹதுநிருபணம் ('என்னருயிர் நீ' என்னும்படி) என்று தொடங்கி. (உனக்கு

a பெரியதிரு 7-7-9 b திருவாய் 7-1-10 c பெரியதிரு 1-1-8
d பெரியதிரு 1-1-4 e திருவாய் 2-3-9 f திருவாய் 3-2-9 g திருவாய் 3-2-4
h திருவாய் 2-5-3 i திருவாய் 7-6-2 j திருச்சந்த 2
k திருவாய் 7-6-3

கார்யத்தில் தானிழியவொண்ணாதபடி உபதேசித்த ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து 'நாம் இவ்வுபாயங்களைக் கொண்டு நம் விரோதிகளைக் கழித்து அவனைக் கிட்டுகை கூடாது; உனக்கு ருசித்ததொன்றைச்செய் என்றபோதே த்மயந்திக்கு அல்வழிகாட்டின நளனைப்போலே இவனும் நம்மை உ நெறிகாட்டி நீக்கினுனத்தனை' என்று வெறுத்து b 'என்னுடைக் கோவலனே — என்னுடை ஆருயிராரெங்ஙனே கொல் வந்தெய்துவர்', c 'என்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால்', d 'என் நான் செய்கேன்' என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய் கையில் வில்லோடே சோர்ந்துவிழ e மண்ணின்பாரம் நீக்கு தற்குத் தான் f இருள்நாள் பிறந்த கார்யம் இவனைக்கொண்டு தலைக்கட்டவும், பரிபுவ காலத்தில் தூரவாஸியான தன்னை நினைத்த g மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிக்கும்படி, h பாரதப்போர் முடித்து த்ரௌபதியினுடைய i அலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்தி நூலிழிப்ப j வென்ற பரஞ் சுடராய்த் தன் ஸ்வரூபம் பெறவுமிருக்கிற க்ருஷ்ணன் 'இவனுக்கிவ்வளவும் பிறக்கப் பெற்றேமே' என்று உகந்து அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'கீழ்ச் சொன்ன உபாயங்களைவிட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்று: நானுன்னை விரோதிகளில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன்; நீ சோகியாதே கொள் என்று ஸ்வரூபா நுரூபமான உபாயத்தை வெளியிடுகிறான்.

ருசித்ததொன்றைச் செய்) என்று—இங்கே "யதேத்சுஸி ததூ குரு" [18-63] என்ற கீதாவசநம் அநுஸந்தேயம். "விஸ்ருஜ்ய ஸாரம் சாபம் ரதேதூபஸ்து உபாவித" [1-47] இத்யாகி; கீதா வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (கண்ணும் கண்ணீருமாய் கையில் வில்லோடே சோர்ந்து விழ) என்று.

a பெரியதிருவ 6	b திருவாய் 7-6-5	c திருவாய் 10-10-5
d திருவாய் 5-8-3	e திருவாய் 9-1-10	f பெரியதிரு 8-8-9
g பெரியாழ்திரு 4-9-6	h இராமா 51	i பெரியதிரு 2-3-6
j பெரியதிரு 1-8-4		

சரமோபாயம்

இதொழிந்தவுபாயங்களிலே பரந்தது இப்பாகம் பிறந்தாலல்லது இவ்வுபாயம் வெளியிடலாகாமையாலே. ௩. முத்திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றி வழிகெட நடக்கிறவர்களுடும் வாத்தஸல்யத்தின் மிகுதியாலே. பித்தனைத்தொடரும் மாதாபிதாக்களைப்போலே மீட்கவிடம் பார்க்கிற ஸாஸ்த்ரம் b கோடிய மனத்தால் சினத்தொழில் புரிகிற நாஸ்திகனுக்கும் ஸத்ருவையழிக்கைக்கு அபி,சாரமாகிற வழியைக் காட்டித் தன்னை விரவஸிப்பித்து, த்ருஷ்டபேடாகுத்துக்கு வழிகளை

(இதொழிந்த) இத்யாதி—“புறம்பு பிற(பர?)ந்தது எல்லாம் இவன் நெஞ்சைச் சோதிக்கைக்காக” என்றிறே உலகாரியன் அருளிச்செய்தது. அகாவது “யச்ச்யேய: ஸ்யாந் நிஸ்சிதம் ப்ருஹி தந்மே ஸிஷ்யஸ் தேஹம் ஸாதி, மாம் த்வாம் ப்ரபநம்” [2-7] என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேஸும் பண்ணத் தொடங்குகிற வளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேஸியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேஸித்தகெல்லாம், அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தேசாஷ தூர்ஸந்தாலே இவ்வுபாயோபதேஸுத்துக்கு அதிகாரியாமோ? என்று இவனுடைய ஹ்ருத்யத்தைச் சோதிக்கைக்காக என்றபடி. (முத்திறத்து) இத்யாதி—“ஆற்றநல்ல வகை காட்டுமம்மான்” [திருவாய்4-5-5] என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. காட்டும் ப்ரகாரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார் “எல்லாப்பொருளும் விரித்தானே” என்று. முதல் வார்த்தையிலே “தூர்மாதூர்மங்கள் இன்னது என்று அறிகிலேன். உனக்கு நான் ஸிஷ்யன்; ப்ரபந்நான எனக்கு நல்லதைச் சொல்லுவாய்” என்ற அர்ஜுநனுக்கு—ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகத்தைப் பிறப்பித்து, கர்மயோகத்தை விதித்து, “அது தன்னை

யிட்டுத் தன்னேடிணக்கி. ஸ்வர்கூாதி, பூலங்களுக்கு வழி காட்டி. தேஹாத்மாபிடிமாநத்தைக் குலைத்து, ஆத்மபோகூத் துக்கு வழிகாட்டி, அந்யஸேஷத்வத்தையறுத்து, பரமாத்ம போகூத்துக்கு வழிகாட்டி, ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் போக்கி, ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தையுணர்த்தி, ஸித்தேத்யாபாயத்திலே மூட்டுமாப்போலே. உ முந்தைத் தாய்தந்தையான இவனும்,

கர்த்ருத்வத்தைப் பொகட்டு பூலாபிடிஸந்திரஹிதமாக அநுஷ்டி” என்று, அநந்தரம் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப் பித்து, அநந்தரம் பூகூவத்ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து அநவரத பூாவநாஸுபமான உபாஸநக்ரமத்தை அறிவித்து, இவ்வளவும் கொண்டுபோந்து இதின் அருமையை இவன் நெஞ்சிலே படுக்கி. இவை அஸக்யம் என்று ஸோகித்த வநந்தரம் “ஆகில் என்னைப்பற்றி நிர்ப்பூரணயிநு” என்று தலைக்கட்டுகிறான் என்றபடி. இவ்விடத்தில் “மஹா க்ரம:” [676] என்ற திருநாமத்தின் வ்யாக்யாநமான “பரம துங்க்யம் ஆத்மாநம் பரமநிந பூவ பாதாளாத் ஜீவாந் ஆரோஹயத: மஹதீ ஆரோஹண ஸோபாநபர்வாநுபூர்வீ அஸ்ய இதி — மஹாக்ரம:| யதூ ஜநநீ ஸ்தநந்த்யம் ஆதேஸ ஸ்தந்யம் தூபயதி. அதூ தூக்ஸூத், அதூ ஆஹாரம். அதூ போகூந் கூமயதி. ஏவமயம் ஸுக்ருதிநம் அதூ வேஷ ஆஸ்திக்ய ஆபிமுக்ய அநுவர்த்தந ஜ்ஞாந பூக்தி விஸர்ம்பூக்ரமேணைவ ப்ராபயதி, அப்யுத்தூநார்த்த்யம் சூந்தூநுவர்த்தநார்த்த்யம் ச” என்ற பட்டர் பூஷ்யத்தை யும், “தத்தகூதி, காரி விஸேஷாபேக்ஷயா புருஷார்த்தகூவம் அஸ்தி....பூக்ஷய விஸேஷை: பூலாநிவ ஸடூந் வஸீகர்த்தும்” என்ற வேதூர்த்தூ ஸங்கூரஹ தாத்பர்யதீபிகா வாக் யத்தையும். “தம: ப்ரகூராணம் ரஜ: ப்ரகூராணம் ஸத்வ ப்ரகூராணம் ச வத்ஸலதரதயைவ ஹிதம் அவபோதூத்யந்தி வேதூ:” என்ற கீகா பூஷ்ய வாக்யத்தையும், “தாம் பூலாத்யர்த்தூந: புத்ரா: பித்ராதிபி: தத்ப்ரகூநாபூவே

a நெறியுள்ளி. b எல்லாப் பொருளும் விரிக்கிறானாகையாலே, பூசலுக்கேறிக் கொலைக்கஞ்சி விற்பொகட்டவனுக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்குத் தானே உபாயமென்கை சேராதென்று புறம்பே பரந்து மோஷாதி, காரியாக்கி உபாயாந்தரங்களைக்கேட்டுக் கலங்கினவளவிலே இவனையுளனுக்குகைக்காகப் பரமரஹஸ் யத்தை வெளியிட்டருளினான்.

சரமஸ்லோகார்த்தம் பரமரஹஸ்யம்

ஐந்தாம் வேதத்துக்கு உபரிஷத்தான ஸ்ரீ கீதையிலே பரக்கச்சொல்லி குஹ்யதமமென்று தலைக்கட்டின புக்தி யோகத்துக்கு மேலாக ஒரு வார்த்தையாகச் சொல்லி.

சௌர்யாதிநா ப்ரணஸ்யந்தி. ததூ அத்ராபி'' என்ற தாத்பர்யசந்த்ரிகா வாக்யத்தையும், "ஸாஸ்த்ரமானது.... வத்ஸலதரமாகையாலே,...அவர்கள் அபதேபுப்ரவ்ருத்தராய் நஸிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே....கொள்கொம்பிலே ஏற்று கைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோரபாதி. இவ்வோ முகங்களாலே தன்னுடைய தாத்பர்யம்ஸுத்திலே ஆரோ பிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறது" என்ற மாமுநிகளின் ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாந திவ்யஸூக்தியையும் கண்டு கொள்வது. "வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌஷத்யமிடுமாபோலே எவ் வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமான இவனும் ருசிக் கிடாக பந்தமும் பந்த மறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே. அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யஸூஷத்வ ஸ்வ ஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்தர்யங்களையுண்டாக்கின வழி" [சூர்ணை 41] என்றிறே இவர் தாழும் ஆசார்ய ஹ்ருத்யத்திலே அருளிச்செய்தது.

சரமஸ்லோகத்தின் பரமரஹஸ்யத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ஐந்தாம் வேதத்துக்கு) என்று தொடங்கி. "கேசாவந்தேதுதி" ஸ்லோகார்த்தத்தை உட்கொண்டருளிச்

ஒருத்தியுடைய ஸரணாக்ஷதி நம்மை நெஞ்சுழித்ததென்கிற துணுக்கத்தோடே இதொருவருக்கும் சொல்லாதே கொள்ளென்று மறைத்தபோதே இது பரமகுஹ்யதமமென்று தோன்றும்.

சரமஸ்லோகார்த்தது வைபவஜ்ஞர்

இதினேற்ற மறிவார் a 'பரமன் பணித்த பணிவகை' b 'திறனுரை', c 'பெருவார்த்தை' d 'கிடக்குமுள்ளத்தெனக்கு' என்றிருக்கும் e வார்த்தையறிபவரினே.

சரமஸ்லோகார்த்ததுகௌரவம்

இதுக்கு அதிகாரிகள் கிடையாமையாலே தேர்த்தட்டினையும் சேரபாண்டியனையும் சீர்தூக்கிச் செய்யவடுப்பதென்னென்று பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி. குழரவுகொண்டு மாஸோபவாஸம்கொண்டு மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்தால் சொல்லுகிறேமென்றும், இவனுக்குச் சொல்லவெளிதுகாணென்றும், நம் முதலிகள் பேணிக்கொண்டு போருவர்கள்.

செய்கிறார் (ஒருத்தி) இத்யாதி—(துணுக்கத்தோடே) என்று—இங்கே, 'மாவென்கோ' (3-4-6) என்கிறவிடத்து ஈடு அருஸந்தேயம், "இதும் தேநாதஸ்காய" [கீதை 18-67] என்றதையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இதொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்) என்று. தே—தவயா என்றபடி. சரமஸ்லோகார்த்ததுவைபவஜ்ஞர் இன்னார் என்பதனை அருளிச்செய்கிறார் (இதின் ஏற்றமறிவார்) இத்யாதி. எம்பெருமானார் முதலியாண்டான்போன்ற மஹாசார்யர்கள் சரிதத்தையடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு) இத்யாதி. (மாஸோபவாஸம்) இத்யாதி—ஆழ்வான் சரித்ரத்திலே மாஸோபவாஸம் கொண்டதும், ஆண்டான் சரித்ரத்திலே மூன்று தத்து இத்யாதியும் ப்ரஸித்தும். (மூன்று தத்து) வித்யாதநாபிஜாத்யமத்யங்கள். இது தனக்கு அதிகாரிகள் இன்னார் என்னுமத்தை

a திருவாய் 10-4-9 b முதல்திருவாய் 41 c நாச்சியார்திருவாய் 11-10 d நான்முகன் திருவாய் 50 e திருவாய் 7-5-10 f திருவாய் 1-5-3 g திருவெழுக்கூற்றி 9

சரமஸ்லோகாதிகாரிகள்

இதில் சொல்லுகிற அர்த்தம் f எவ்வுயிர்க்குமாயிருந்ததேயாகிலும் g முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, பரமஸாத்விகனாய், a மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப ஸம்ஸாரத்தில் அருசியையுடையனாய் b திருவரங்கர்தாம் பணித்ததென்றால் c 'துணியேனினி' என்னும்படி வ்யவஸாயமுடையவனாய் நாஸ்திகனும் ஆஸ்திகநாஸ்திகனுமன்றிக்கே d ஒள்வாளுருவியெறியும்படி ஆஸ்திகாக்ரேஸரனானவன் இதுக்கதிகாரியாம்படியாயிருக்கும்.

சரமஸ்லோகவாக்யார்த்தம்

கீழே உபாயங்களை வெளியிட்டு அவற்றுக்குள்ளீடாய் நின்று கார்யம் செய்கிற தன்னை உபாயமாகச் சொல்லி மேலோருபாயம் சொல்லாமையாலே சரமஸ்லோகமென்று

அருளிச்செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி. " விட்டு சித்தர் கேட்டிருப்பர் " என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர். அதாவது— " செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர் " [நாச்-திரு 11-10] என்று கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய் அதுதன்னை அர்த்தக்கிரியா காரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம். அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த, யதூர்த்தகூழாமாய், சீரியதுமாய் ஸுலபகூழமான " மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ " [கீதை 18-66] என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, தந்நிஷ்டராயிருப்பர் என்கிறபடியே, இவ்வர்த்தகூத்துக்கு அதிகாரிகள், இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள் என்றபடி.

சரமஸ்லோக நாம நிர்தேசுஸேஹதுவை அருளிச்செய்கிறார் (கீழே) என்று தொடங்கி. சரமஸ்லோகத்தின்

a மூன்றாம் அந். 14 b நாச்சியார்திரு 11-10 c பெரியதிரு 11-8-8
b பெரியதிரு 6-2-4

பேரானவிது, இவ்வுபாயத்துக்கிவன் செய்யவேண்டுமவற்றையும், இவ்வுபாயம் இவனுக்குச் செய்யுமவற்றையும் சொல்லுகிறது.

ஸரண்ய ஸரணாகுத க்ருத்யம்

விடுவித்துப் பற்றுவித்து விலக்கடியறுக்கை உபாய க்ருத்யம். விட்டுப்பற்றித் தேறியிருக்கை அதிகாரிக்ருத்யம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

பதஸ்வீபாகம்

பதினொரு பதமான இதில் முதல்பதம் விடப்படுகிற உபாயங்களைச் சொல்லுகிறது.

வாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி. பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தையும் உத்தரார்த்தத்தாலே உபாய க்ருத்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறான் என்றபடி. உத்தரார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யம்ஸுலோசமும் கூறப்படுவதாகப் பரந்தரஹஸ்யம் கூறுகிறது.

ஸரண்ய ஸரணாகுதக்ருத்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (விடுவித்து) என்று தொடங்கி.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

மேலே பதஸ்வங்க்யா நிர்தேஸ பூர்வகமாக ப்ரதம பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். (பதினொரு) இது யாத்ரிநா. பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம். உத்தரார்த்தம் ஐந்துபதம் என்றபடி. இத்தால் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ சரம ஸ்லோக வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றுய்த்து. அங்கு பூர்வார்த்தம் ஐந்துபதம், உத்தரார்த்தம் ஆறுபதம்மிறே. “மாஸுச:” என்பது ஒரே பதம் என்று இவர்கள் திருவுள்ளம். “ஸஹ” [பாணினி 2-1-4] இதியோக்ய விபூக்யாத் “பர்யபூஷயத்” இதிவத் ஸமாஸ: “நாஸ்திதி” ஏகம் பதம் இதி வ்யவஹார தூர்ஸநாத் இதி ததூஸய:— இதுபாதி நிர்வாஹங்களைக் கண்டுகொள்வது.

“ஸர்வதூர்மார் பரித்யஜ்ய” என்கிற ஸ்லோகத்திற் சொல்லுகிற தூர்மபரித்யாகும் ஸாஸ்த்ர விரோதத்தாலும் அநுஷ்ட்யாந விரோதத்தாலும் ப்ரகரண விரோதத்தாலும் அயுத்தம். “யாவஜ்ஜீவம் அக்யூநிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்” “தூர்மேண பாபம்” அபநுத்யதி” “யஜ்ஞோந தூர்நேந தபஸாநாஸுகேந ப்ரஹ்மண விவிதிஷந்தி” “ஸர்வா பேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி ஸ்ருதே: அஸ்வவத்” என்று ஜ்ஞாந ஸாதூநமாகக் கர்மத்தை அவஸ்யாநுஷ்டேயமாக ஒதுகை யாலும், “ப்ரஹ்மவித்யாப்நோதி பரம்” “தமேவம் வித்ய வார் அம்ருத இஹ புவதி” “ப்ரஹ்மவேத்ய ப்ரஹ்மைவ புவதி” “ததூர் வித்யவார் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி” “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத்ய ஸந்தமேநம் ததோ வித்ய:” “வித்யாத்து புருஷம் பரம்” என்று வேத்யநவியோஷத்தை புகுவத் ப்ராப்தி ஸாதூநமாக விதிக்கையாலும், “யமேவ ஏஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” “புக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதா த்மா ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் பரிபஸ்யதிஹ” “ஹ்ருதூர் மரீஷா மநஸாந-பிக்லுப்த:” என்று ப்ராப்தி ஸாதூநமாக புக்தியை விதிக்கையாலும் இவற்றினுடைய த்யாகும் ஸாஸ்த்ர விருத்தம். “ஸுகோ முக்த: வாமதேவோ முக்த:” என்று முக்தராக ஸ்ருதரான ஸுகாதிக்களோடு, “உபமாந மஸேஷாணம் ஸாதூநாம்” என்னப்பிறந்த ப்ரஹ்மாத்யோடு, பூரத ஸௌபயூரி ப்ரப்ருதிகளான அல்லாத முமுகுக் களோடு வாசியற கர்மஜ்ஞாநாதிக்களையே அநுஷ்டித்துப் போருகையாலே, “தூர்மத்யாக்யவிதி அநுஷ்ட்யாநத்தோடும் விரோதிக்கும். “நியதம் குரு கர்ம த்வம்” “கர்ம ஜ்யாயோர் ஹ்யகர்மண:” “கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸிக்ந்தித் ஆஸ்த் திதா ஜநகாத்ய:” “ஸர்வம் கர்மாகூலம் பார்த்து ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே” “ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஸம் பவித்ரமிஹ வித்யதே” “ஜ்ஞாநாக்யூநி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்

குருதேதர்ஜுந” “பேபூக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக மஹேஸ்வரம் | ஸுஹ்ருதும் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சுதி ||” “புக்த்யா மாம் அபிஜாநாதி” “புக்த்யா த்வந்யயா ஸக்ய:” “மத்யபுக்திம் லபயதே பராம்” “மந்நநா புவ மத்யபுக்த:” என்று ஸாதூரமாகவும் ஸவிஸ்தரமாகவும் பதினெட்டோத்தாலும் உபதிஷ்டமான கர்மாதி த்யாக்யம் ப்ரகரணவிருத்த்யும். ஆக ஸாஸ்த்ர விரோதமும் கர்மஜ்ஞாநாநுஷ்ட்யாந விரோதமும் ப்ரகரண விரோதமும் பிறக்கையாலே, இஸ்வலோகத்துக்கு இவற்றோடே சேர்ந்த அர்த்தமும் அர்த்தமாமத்தனை. விருத்த்யமான த்யாக்யம் அர்த்தமாகமாட்டாது என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

ஸாஸ்த்ர விரோதமும் அநுஷ்ட்யாந விரோதமும் ப்ரகரண விரோதமும் பிறவாமையாலே அது அர்த்தமாகாது. “யோ ப்ரஹ்மாணம் விகுத்யாதி பூர்வம் யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹிணேதி தஸ்மை | தம் ஹ தேஷுவம் ஆத்மபுத்தி ப்ரஸாத்யம் முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” “தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரித்த மாஹு:” “ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம(ா)” “தேஷ்வாநாம் குஹ்யம் ய ஏவம் வேத்ய ப்ரஹ்மணே மஹிமாநமாப்நோதி” “தாவத்யூர்த்தி: தத்யா வாஞ்ச்யா தாவந்மோஹ: தத்யா ஸுக்யம் | யாவந் யாதி ஸரணம் த்வாமஸேஷாக்நாஸநம் ||” “ஸரண்யம் ஸரணம் யாத: கேசூவிந்த்யம் நாவஸீக்யதி” “வ்ருதைவ புவதோ யாதா பூயஸீ ஜந்ம ஸந்ததி: | தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஸரணம் வ்ரஜ ||” “தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸம் அதிரித்தம் தப: ஸ்ருதம்” “ஸா தேஷுவேதஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்” என்று ஸர்வதர்ம பரித்யாக்ய பூர்வகமாக அநுஷ்டேயையான ப்ரபத்தியையும் புகுவத் ப்ராப்திக்கு ஸ்வதந்த்ர ஸாதூரமாக ஸாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கையாலே ஸாஸ்த்ர விரோதமில்லை. கர்மஜ்ஞாநாத்ய விதியாக ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் தத்த்யாக்ய பூர்வகமாக அநுஷ்டேயமான ப்ரபத்தியை விதிக்கிற ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும்

விரோதும் சொல்லப்பார்க்கில், ஸ்யேந விதிக்கும் காமநா விதிக்கும் மோக்ஷ விதிக்கும் அந்யோந்யம் விரோதும் பிறக்கையாலும், ப்ரஹ்மசர்யம் க்ரஹஸ்த்யம் வானப்ரஸ்தக்யர்மம் பிக்ஷுத்யர்மம் இவற்றுக்கு அந்யோந்யம் விரோதும் பிறக்கையாலும். “ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி” என்று பூதஹிம்ஸையை நிரேஷதித்து வைத்து பஸுவிஸஸந்தை விதிக்கையாலும், “யாவஜ்ஜீவம் அக்ஷுநி ஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்” என்று அக்ஷுநிஹோத்ர ஹோமத்தை விதித்து வைத்து, தத்த்யாக்யத்தை “ஸந்நயஸேத் ஸர்வ கர்மாணி” என்று விதிக்கையாலும், கர்மத்தை அநுஷ்டேயமாகச் சொல்லிவைத்து தத்த்யாக்ய பூர்வகமாக அநுஷ்டேயமான ஜ்ஞாநயோக்யத்தை விதிக்கையாலும், உபாஸ்யவஸ்துவை “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” என்று ஸகுணமாகச் சொல்லிவைத்து “நிர்குணம்” “நிரஞ்ஜநம்” என்று குணவித்யுரமாகச் சொல்லுகையாலும், ஆக இவ்வோ முக்யங்களாலே ஆபாத்யூடும் பரஸ்பர விருத்யுமாகத் தோற்றுக்கையாலே ஸாஸ்த்ரமாக த்யாஜ்யமாம். இவ் விரோதத்தை, குணபேத்யுத்தாலும், வர்ணபேத்யுத்தாலும், ஆஸ்ரமபேத்யுத்தாலும், பாகபேத்யுத்தாலும், ரூபபேத்யுத்தாலும், அதிகாரிபேத்யுத்தாலும் பிறக்கையாலே பரிஹரிக்கிறவோபாதி இதுவும் அதிகாரி பேத்யுத்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையால் ஸாஸ்த்ர விரோத்யுமில்லை. கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளை அநுஷ்டித்த ஸுகாதிகளோபாதி, கண்டு முசுகுந்த்யுப்ரப்யுருதிகளான முமுக்ஷுக்களோடு, துர்வாஸஸ்யுபாத்யுஷிதரான தேவதைகளோடு வாசியற ப்ரபத்த்யநுஷ்ட்யுநம் பண்ணிப் ப்யுலிக்கக் காண்கையாலே அநுஷ்ட்யுந விரோத்யுமில்லை. கர்மயோக்யாதிகளுக்கு ஸஹாநுஷ்ட்யுநமில்லாமையாலே பாகக்ரமநிபந்த்யுநமான அதிகாரி பேத்யுத்தாலே பரிஹரிக்கிறவோபாதி இதுவும் அதிகாரி பேத்யுத்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையாலே ப்ரகரண விரோத்யுமில்லை.

ஸர்வ தூர்ம ஸப்ஹ்யதார்த்தம்

(ஸர்வதூர்மாம்) — எல்லா தூர்மங்களையும். தூர்மமென்கிறது — ஆசைப்பட்டவை கைபுருகைக்கு நல்வழியாக ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமத்தை. இவ்விடத்தில் தூர்மமென்கிறது—மோக்ஷமாகிற பெரியபேறு பெறுகைக்கு ஸாஸ்த்ரங்களிலும் பதினெட்டோத்திலும் சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநங்களைப் பரிகரமாகவுடைய புக்தியாகிற ஸாத்நத்தை.

ப்ரத்யும பதத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் (ஸர்வதூர்மாம்) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா தூர்மங்களையும்) என்று. அதுதான் தூர்மபத்யுமம் பஹுவசநமும் ஸர்வஸப்ஹ்யதூர்மாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்முன்றுக்கும் அர்த்தமருளிச் செய்வதாக ப்ரத்யுமம் தூர்மலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தூர்மமென்கிறது) என்று தொடங்கி. இங்குள்ள தூர்மஸப்ஹ்யதூர்மஸாமாந்யபரமன்று. தூர்மவிஸேஷபரம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்தில்) இத்த்யாதிநா. பூல ஸாத்ந தூர்மந்தான் “தூர்ம” “ப்ரதூர்ம” “ப்ரமதூர்ம” என்கிற பேதத்துதலாலே முன்று வகைப்பட்டிருக்கும். அதில் அதூர்மவ்யாவ்ருத்தமான ஸ்வர்க்காதி ஸூத்ர புருஷார்த்தஸாத்நம் தூர்மமாகிறது. ப்ரதூர்மமாகிறது—விமோசகமாகையாலே பூந்தூகமானதிற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷஸாத்நம். பரமதூர்மமாகிறது — தூர்மம்போலே ஸூத்ரபுருஷார்த்தத்தையே ஸாதித்தல். ப்ரதூர்மம்போலே சேதந யத்ந ஸாத்யமாதலாகையன்றிக்கே, ஸித்ததூரமாகையாலும் ப்ரமப்ரயோஜந ஸாத்நமாகையாலும், தனக்கவ்வுருகில்லாத புகுவத்துவிஷயம். இந்த தூர்மஸப்ஹ்யத்துக்கு இவை முன்றும் அர்த்தமேயாகிலும் இப்போது ப்ரதூர்மத்திலே நோக்காக்கடவது. இங்ஙன் ஒதுக்கித் தருவார் ஆரென்னில்: அடியிலே முமுக்ஷுவான போதே ஸூத்ர பூல ஸாத்நமான தூர்மம் கழிகையாலும், ப்ரமதூர்மத்தை கேகாபுலீவர்த்ய ந்யாயத்தாலே மேலே

‘தூர்மாந்’ என்கிற பஹுவசனம்— a ‘அறமுயல் ஞானச் சமயிகள் பேசும் வித்யாபேதங்கள், b ‘ஆணைப்பாரி வன்னேரில்லை’ என்கிற புருஷோத்தம வித்யை, c பிறவியஞ் சிறையறுக்கும் d நிலைவரம்பில்லாத அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞானம், e ‘நற்பாலயோத்தி’ தொடக்கமான க்ஷேத்ரவாஸம், f ‘பாடர் அவன் நாமம்’ என்கிற ஸங்கீர்த்தநம், g ‘கடைத்தலை சீய்க்கை, h மாகந்த நீர்கொண்டு தூவிவலம் செய்கை, i பூவிற்புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும்கொண்டு j பூசனை செய்கை தொடக்கமாக ஸாத்யபுத்தியோடே செய்யுமவற்றைக் காட்டுகிறது. k ‘நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த’ என்கையாலே அவையும் தனித்தனியே ஸாத்யமாயிருக்குமிதே. ‘ஸர்வ’ஸப்நம்— யஜ்ஞம். தூநம். தபஸ், தீர்த்தஸேவை முதலானவை. கர்மயோக்யதையுண்டாம்படி ஸுத்தியை விளைக்கும் l ஓதியருவெண்ணும் அந்தி. m ஐந்து வேள்வி தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. தூர்மத்திலே சொருகாமல் இவற்றை ஸர்வஸப்நத்துக்குப் பொருளாகத் தனித்துச் சொல்லுகிறது — ப்ரபத்திக்கு யோக்யதை தேட வேண்டா. இவனையும் இவனுடைய ஸ்திரீயையும்போலே

ஸ்வீகார்யமாக விசேஷிக்கையாலும், த்யாஜ்யதயா பர தூர்மத்தையே உபாதூநம் பண்ணுகிறது.

பஹுவசனார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—(தூர்மாந் என்கிற) இத்யாதூநா. ஸர்வஸப்நார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வ ஸப்நம்) என்று. ப்ரபத்தியின் தேசுர காலாதிகாரி பூல ப்ரகார நியமாபூவ வையிஷ்ட்யத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார்— (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி. (இவன்)—அர்ஜுநன். (இவன் ஸ்திரீ)—த்யுரோபதி.

a திருவிருத்தம் 44

d திருவாய் 1-3-2

g திருவாய் 10-2-7

j திருவாய் 10-2-4

m

b பெரியாழ்திரு 1-1-3

e திருவாய் 7-5-1

h திருவாய் 7-10-2

k திருவாய் 4-8-6

c திருவாய் 1-3-11

f திருவாய் 10-5-5

i திருவாய் 5-2-9

l முதல்திருவ 33

நீசர்நடுவே கேட்கவும் அநுஷ்டிக்கவுமாய், a குலங்களாயவீரி ரண்டில் பிறவாதாரும் இதிலே ஆர்வயிக்கலாமென்று தேறுகைக்காக. முத்து விளக்கி, மூழ்கி, முக்குப் புதைத்து, கிழக்குநோக்கிக் கும்பிட்டு, கீழ்மேலாகப் புறப்படுத்து, நாளெண்ணி. குறுவிழிக்கொண்டு. ஸாதநாந்தரங்களிலே நினைவாய்க் கிடந்ததிறே. இவையொன்றும் செய்யாதே ஸரணாகுதனும் b இக்கரையேறினவன் உபதேஸரிக்கக்கேட்டு ஸரணாகுதரக்ஷணம் பண்ணின குலத்திலே பிறந்து, உறவையுட்படக் கொண்டாடுகிறவர்க்கு ப்ரபத்தி பழுதுபோய் அக்கரைப்படுவொண்ணுதொழிந்தது. நன்மை தீமைகள் தேடவும் பொகடவும் வேண்டா. இவை விலக்கும் பற்றுகமாயிருக்கு மென்றிருக்கையே அதிகாரம்.

இவர்களிருவரும் ப்ரபத்தி ஸ்ரவணாநுஷ்டாநகர்த்தாக்க ளிறே. “ஸுத்திநுக்கு ஸுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ஸுத்திநுக்கு ஸுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா. இருந்த படியே அதிகாரியாமித்தனை” என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்கர்ஷம் நிருபிதமாயிற்று. இவ்விடத்தில், வேல்வெட்டிப் பிள்ளை நம்பிள்ளை ஸம்வாதத்தை அநுஸந்திப்பது. “மன முடையீர்” என்கிற ஸ்ரத்தையே யமைந்த மர்மஸ்பர்ஸிக்கு நானும் நமரும் என்னும்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகள். “போதுவீர்” என்றிறே அதிகாரத்தை ஆண்டாள் அறுதியிட்டது. (நன்மை தீமைகள்) இத்யாதி—நன்மை தேட வேண்டா. அது விலக்கு. தீமை பொகடவேண்டா. அது பற்றுக என்றபடி. தேஷஷத்தையும் குணஹாரியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகையிறே ஸேஷிதும்பதிகளின் ஸாதாரண வைபவம். பாபத்தோடேவரிலும் அமையும் என்றான் சக்ரவர்த்தித் திருமகன். புண்ணியத்தைப் பொகட்டுவா என்றான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன். ஆக, புகுவா னுடைய ஸ்ரபேக்ஷாபாயத்வம் நிருபிக்கப்பட்டதாகிறது.

“பரித்யஜ்ய” பதார்த்தம்

‘பரித்யஜ்ய’ என்று இந்தவுபாயங்களை விடும்படியைச் சொல்லுகிறது. த்யாகுமாவது விடுகை. பரித்யாகுமாவது பற்றறவிடுகை. உபாயமல்லாதவற்றை உபாயமாக நினைத்தோமென்று சிப்பியை வெள்ளியென்றெடுத்தவன் லஜ்ஜித்துப் பொகடுமாபோலே புகுந்துபோனமை தெரியாதபடி விடவேண்டும். பித்தேறினாலும் அவற்றில் நினைவு செல்லாதபடி, விட்டோமென்கிற நினைவையுங்கூட விடச்சொன்னபடி. தூர்மதேவதை பாதகமென்பது, ஆழ்வார் a ‘எய்தக் கூவுதலாவதே’ என்று b புலையறங்களோபாதியாகிற இத்தை, தூர்மமென்று விடச் சொல்லுகிறது—பூசலை அதூர்மமென்றும், இவற்றை தூர்மமென்றும் பூமித்த அர்ஜுநன் நினைவாலே, நிஷித்தும் செய்கை அஸக்தியாலன்றிக்கே, ஆகாதேயென்று

அநந்தரம் த்விதீயபதார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பரித்யஜ்ய) என்று தொடங்கி. இதுவும்—த்யாகுமும் லயப்பும் உபஸர்க்குமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே, அதில் த்யாகுத்தை மூந்துற அருளிச்செய்கிறார் (த்யாகுமாவது) என்று தொடங்கி. உபஸர்க்கூர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பரித்யாகுமாவது) என்று தொடங்கி. த்யாகுவேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உபாயமல்லாத) என்று தொடங்கி. “அது பாதகபீதஸ் த்வம்” என்ற தூர்மதேவதாவசனத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தூர்மதேவதை) இத்யாதி. “தூர்மாதூர்ம தியாகுலம்” என்ற ஆளவந்தார் திருவாக்கைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பூசலை) இத்யாதி. ‘ப்ரபகாந்தர பரித்யாகுத்துக்கு அஜ்ஞாநாஸக்திகளன்று ப்ரதூநஹது’ என்றத்தைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தும்) என்று தொடங்கி. (ஆகாதே

விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபவிருத்திமென்றிறே—தபோதநரான நிஷிகளும், நெருப்பை நீராக்குகிற தேஜஸ்ஸையுடைய பிராட்டியும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் இழியாதே க்யர்ப்புத்திலிருப்பாரைப்போலேயிருந்தது. நாண்தழும்பு வால்

யென்று) என்று. அப்ராப்தம் என்றபடி. இத்தால் “நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஸகங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்திங்கள் என்னவொண்ணாது..... ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாஸகத்வ அஸம்பூரிகத்வ அநர்த்தாவஹத்வங்களில்லாமையாலே ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோதபுரஸங்குயில்லை” என்கிற பக்ஷம் நிரஸ்தம். (அப்ராப்தம்)—புகுவதூத்யந்த பாரதந்த்ரயமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்றபடி; ஸ்வரூபவிரோதம் என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபபூப்யூகம் தூர்மியைக் குறிக்குமதல்ல; அஸாதாரண தூர்மத்தைக் குறிக்கும் என்றபடி. “ஸீதோ புவ” என்ற பிராட்டி “நஷ்டோ புவ” என்னாது அப்ராப்தியைக் கணிசித்திறே. இங்கே, “அர்த்தகூராத்ரியிலே தனிவழி போகாநிற்க, துஷ்டம்ருகங்களாலே மிடைந்ததொரு காட்டிலே முன்னடி தோற்றாதபடி இருண்டு, வர்ஷமும் இடியும் உண்டாய்க் கண்ணுக்குள்ளே கொள்ளியை வீசினுற்போல் மின்னிக்கொண்டு வாராநிற்க. அவ்வவஸ்தையில் திரு நாமோச்சாரணம் பண்ணதொழிகை ப்ரபந்நலக்ஷணம்” என்ற பூட்டர் ஸம்வாதம் (வார்த்தாமாலை 417) அருஸந்தேயம். “கூர்ப்பூதா: தபோதநரா:” என்றத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தபோதநரான) இத்யாதி. “ஸீதோ புவ” என்றத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பை) இத்யாதி. கீதை கேட்ட அர்ஜுனன்கலக்கத்தை உபபாதிக்கிறார் (நாண்) இத்யாதி. சரமஸுலோகத்தில் கழிக்கிற ஸோகம் யதூவஸத்தித ஆத்மோபதேசாதி களாலே கழிந்த பூந்துவதூதிநிமித்தமான பழைய

தீவினையாத விடவாயும் வல்வாயுமேறி, பரலோகங்களிலே சென்று, படைத்துணைசெய்து, அரிய தபஸ்ஸுக்களைச் செய்து, வெருட்டுவார் சபையிலே வில்லிட்டடித்து, ஊர் வசியை முறை கூறுகிறவன் கர்மஜ்ஞாநங்களிலிழியமாட்டாமை யன்றே கலங்குகிறது; ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தைக் கேட்ட படியாலேயிதே. தன்னை ராஜமஹிஷியென்றறிந்தவன்—உதிர் நெல் பொறுக்கவும், கொட்டை நூற்கவும், குடம் சுமக்கவும் லஜ்ஜிக்குமிதே. இவன் தான் சுமப்பேனென்ற(ன) இவனை யெடுத்தினுனித்தனையிதே. இவ்வுபாயத்திலிழியும்போது உபாயாந்தரங்களை அதர்மமென்று விடவேண்டுமென்று ஸாஸ்த்

ஸோகமன்று. ப்ரகரணநுகுணஸோகாந்தரம். எங்ஙனே யென்னில், “தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபுந்த்யாயா ஸூரீ மதா” [கீதை 16-5] என்று பிரித்துச் சொன்னவாதே. “நாம் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகில் செய்வதென்?” என்று ஸோகித்த அர்ஜுநனைப்பற்ற “மாஸூச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோடஸி பாண்டுவ” [கீதை 16-5] என்றாப்போலே, இங்கு கீழ் உக்தங்களான உபாயங்கள் அநுஷ்டிக்கு அஸக்யங்களென்றும், ஸ்வஸூரீரத்வகதூநாதிக் களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத் துக்கு ஸ்வயத்ரூபங்களான இவை விரோதிகள் என்றும் புத்திபண்ணி “இவற்றாலே எம்பெருமானைப்பெற என்ப தொன்றில்லை. இனி இழந்தே போமித்தனையாகாதே” என்கிற ஸோகம். ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்தி காக்குரேஸரனாய் “கேஸுவஸ்ய ஆத்மா” என்று க்ருஷ்ண னுக்கு தூரகனாயிருந்துள்ள அர்ஜுநனுக்கு இப்போது ஸோகம்—“உபாயாந்தரங்கள், புகுவத்யந்த பாரதந்தர்யம் (புகுவச்சூரீரத்வம்) ஆகிற ஸ்வஸ்வரூபத்துக்குச்சேராதவை யாகையாலே, நாம் புகுவத்ய்விஷயத்தையிழந்தோமித்தனை” என்கிற மஹாஸோகம் என்றபடி. உபாயாந்தரநுஷ்டா-நௌபயிக ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகளை அர்ஜுநனுக்கு உபபாதிக்க கிரூர் (நாண்) என்று தொடங்கி. (உத்தமார்மத்தில்) இத்

ரங்கள் பலவும் சொல்லுகையாலும். உத்தமாஸ்ரமத்திலே புகுவனுக்கு முன்பிலாஸ்ரம தூர்மங்களை விடுகை குறையல் லாமையாலும் தூர்மங்களை விடச்சொல்லுகை தப்பல்ல.

த்யாக்யவிதி

‘பரித்யஜ்ய’ என்கிறவிது. விட்டாலல்லது பற்றவொண்ண தென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. குளித்துண்பானென்றால் உண்டு குளிக்கையும் குளியாமே உண்கையும் தப்பிறே. பற்றுக்கைக்கு அங்குமானபோதிறே விடுகையும் நன்மை யாவது. இவைதான் சுமந்தான் விழ, உறங்குவான் கைப் பண்டம் போலே ஆமவையிறே. இவற்றைப் பேற்றுக்கென் னாதே பேறென்னபோது கைங்கர்யத்திலும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத் திலும் ப்ராப்ய ரூசியிலும் சொருகுமிறே.

யாதி—“ஜா த்யாஸ்ரமதீக்ஷைகளில் பேயுதிக்கும் தூர்மங்கள்” [ஆசார்யஹ்ருத்ய 31] இத்தயாதியை நினைப்பது.

இனி “ல்யப்புக்கு” அர்த்துமருளிச்செய்கிறார் (பரித்யஜ்ய) என்று தொடங்கி. “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்றத்தையுட் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (குளித்து)இத்தயாதி. அதாவது, “த்யஜ்ய” என்கிற ல்யப்பாலே. “புத்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத்” என்னுமாபோலன்றிக்கே, “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்கிற விதி—‘புஜிக்குமளவில். ஸ்நாநம் பண்ணியே புஜிக்கவேணும்’ என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, ஸித்தேதூபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில். த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் த்யாக்யாநு வாத்யுபக்ஷம் அநாத்யரணியம் என்றதாயிற்று. (கைங்கர்யத் திலும்) இத்தயாதி. இத்தால். “கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாஸத்திலே புகும். புக்தி ப்ராப்யரூசியிலே புகும். ப்ரபத்தி ஸ்வரூபயாதூர்த்தம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்” என்ற வேதூர்த ஸாரவேத்ய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் நிரூபிதமாயிற்று.

இங்கு த்யாக்ய ஸப்ஸ்துத்தாலே சொல்லுகிறது தூர்ம ஸ்வரூபத்த்யாக்யத்தையோ? தூர்மபுலாதிய த்யாக்யத்தையோ? தூர்மத்தில் உபாயத்வபூத்தி த்யாக்யத்தையோ? என்னில்:- இவ்வதிக்காரிக்கு, யாவச்சூரீரபாதம் காலக்ஷேபத்துக்காக புகுவத் தோஷஹேதுபூதமானவை அநுஷ்டேயமாகையாலே தூர்மஸ்வரூப த்யாக்யமாகமாட்டாது. புலாதிகள் ஸாதகனுக்குங்கூட த்யாஜ்யமாகக் கீழே உக்தமாகையாலே புலாதியத்யாக்யத்தைச் சொல்லுகிறதாகவொண்ணாது. ஆக இங்கு தூர்மங்களினுடைய உபாயத்வபூத்தி த்யாக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த உபாயத்வபூத்தி த்யாக்யமாவது—லாபஹேதுவான புகுவத் ப்ரீதிக்கு ஸாதகநமென்கிற ப்ரதிபத்தியைத் தவிருகை. ஆகையாலே, ஸ்வரூப த்யாக்யத்தால் வந்த குறையும்—புலாதிய த்யாக்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிறத்தால் வரும் புருஷத்தியுமின்றியிலே ஒழியும். அவன் உபாய பூத்தியா அநுஷ்டிக்கும். இவன் பேதாபூத்தியா அநுஷ்டிக்கும். அவன் விதிப்பேரிதனாய் அநுஷ்டிக்கும். இவன் ராக்யப்பேரிதனாய் அநுஷ்டிக்கும். அவனுக்கு வர்ணஸ்ரமதூர்மம் நியமேந அநுஷ்டிக்குவேணும். இவனுக்கு வர்ணஸ்ரம தூர்மாநுஷ்டாரமாகவுமாம். வைஷ்ணவ கிஞ்சித்காரமாகவுமாம். ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியிலே நியமம். ஆநுகூல்யங்களில் ஏதேனுமாம். ஆகையிறே நம்மாசார்யர்கள் இவற்றை அநுஷ்டிப்பாரும் அநுஷ்டியுபாநாருமாய்ப் போருகிறது. ஆகையிறே. “ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்” என்று ஆநுகூல்யஸங்கல்பத்தோபாதி ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியையும் ஸம்பூர்வ ஸ்வபூர்வமாகச் சொல்லுகிறது. ஆக, காமபூர்வத்தோபாதி மோக்ஷஸாதகதூர்மமும் இவனுக்கு த்யாஜ்யமாகையாலே ஸாங்க்யமான அந்த தூர்மத்த்யாக்யத்தை த்யாக்யஸப்ஸ்துத்தாலே சொல்லிற்றாய்த்து.

த்யாக்யவிஸேஷணமான “பரி” ஸப்ஸ்தும் “பரி-ஸாகல்யே” என்கிறபடியே ஸாகல்ய வாசியாய்க் கிடக்

கிறது. ஸாகல்ய ஸப்துவாச்சயம் வாஸநையாய், ஸவாஸந த்யாக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது—லஜ்ஜாபுரஸ்ஸர த்யாக்யம். ஸ்வரக்ஷணர்த்தத்யான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸ்வ ரூபஹாரியென்றறிந்தால். “நெடுநாள் ஸ்வரூபஹாரியான வற்றையாகாதே உபாயமாக நினைத்திருந்தது” என்று லஜ்ஜை பிறக்கக் கடவதிறே. பூர்த்தருபேயாக்யத்தை உதார போஷணத்துக்கு உறுப்பாக்குகையாகிறது—பதிவ்ரதைக்கு ஸ்வரூபஹாரியாமாப்போலேயிறே. பேயாக்யரூபமான ப்ர வ்ருத்தியை ஸாத்யமாக்குகையாகிறது. “த்யஜ்ய” என் கிற “ல்யப்”பாலே—தூர்மத்யாக்யம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கு மானவன்று கர்த்தவ்யம். அல்லாதபோது அயுக்தம் என்னு மிடத்தைக் காட்டுகிறது. தூர்மத்தைவிட்டு ஸ்வீகாரத்தில் இழியாதேயிருக்குமாகில். உபாய ப்ரஷ்டனாகையாலே நான்மே பூலமாயறமே. இத்தைப் பற்றவிதே நஞ்ஜீயர் “ஒன்றில் நாரகிகளுக்கு மூர்த்தகூபிஷித்தனாதல். இவ்வே யாகில் பரமபத்யம் என் சிறுமுறிப்படியே செல்லுதல் செய்யும்படியிறே நான் நிற்கிற நிலை” என்றருளிச்செய்தது. அதாகிறது—தூர்மத்யாக்யபூலமான பாபம் மேவிட்டு நரகம் வஸ்தவ்யபூமியாதல். த்யாக்யபூர்வகமாக ஸ்வீக்ருதமான உபாயம் பூஷித்து பரமபத்யம் வஸ்தவ்ய பூமியாதலாம் இத்தனையிறே என்கை. ஆக. “ல்யப்”பாலே மேல் சொல்லப்போகிற ஸ்வீகாரம் த்யாக்யாங்குக்ம் என்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாத்ய நாந்தரங்களை விடவேண்டிவரும். அவற்றினுடைய ஸ்வ ரூபங்களைப் பார்த்தாலும் ஸாத்யநாந்தரங்கள் த்யாஜ்ய மாயறும், பற்றப்புகுகிற உபாயஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாத்யநாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாயறும். ஸ்வஸ்வ ரூபத்தைப் பார்த்தால் நமஸ்ஸப்த்யுத்தில் சொல்லுகிற படியே. ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரத்திலே இழிகை ஸ்வரூப ஹாரியாம்படி அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கும். அவை தன்னைப் பார்த்தால். பூஹுயத்நஸாத்யமாய்கையால் துஷ்

“ மாம் ” ஸப்ஸ்தூர்த்தம்

‘மாம்’ என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. மாம்—என்னை. a ‘அறமல்லனவும் சொல்லல்ல’ என்னும் கழிப்பனான தூர்மங்கள் போலன்றிக்கே கைக்கொள்ளப்படும் நல்லறத்தைக் காட்டுகிறான். வேதத்தில் இரண்டு கூற்றிலும் அறிவுடையார்க்கும் நல்லறமாகச் சொல்லுவது. b பறைதரும்

க ர மு மாய். “ ஐந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: ” என்று சிரகால ஸாத்யமுமாய். இந்தூரிய ஜயாதிகுள் அபேக்ஷிதமாகையாலும். ஆதிபூரதாதிகுள் பூரஷ்டிராகக் காண்கையாலும் ஸாபாயமுமாய். ப்ராரப்தூ கர்மாவஸாநாபேக்ஷிமாகையாலே விளம்ப்ய பூலப்ரசுமுமாயிருக்கும். உபாயத்தைப் பார்த்தால். நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியும் ஸஹகாரியாக ஸஹியாதபடி சணற்கயிறு கண்ட பூரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே நிர்பேக்ஷமாயிருக்கும். ஆக. தான் அநந்யஸாதூனாகையாலும். அவை துஷ்கரத்வாதிக் தேஜாஷுதூஷிதமாகையாலும். உபாயம் ஸஹகாரி நிர்பேக்ஷமாகையாலும். தூர்மத்யாகும் உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு அங்குமாகக் கடவது. இப்போதிதே ஆகிஞ்சந்ய ரூபாதிகார ஸித்தி உண்டாவது.

அநந்தரம் த்ருதியபதூர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (மாம் என்று) என்று தொடங்கி. ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிருபாதிகதூர்மத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (அறம்) என்று தொடங்கி. இங்கே. “ ராமோ விக்ரஹவாந் தூர்ம: ” “ க்ருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம் ” “ அஷ்டாதோ தூர்ம ஜிஜ்ஞாஸா ” இத்யாதிகுவசநங்களை அநுஸந்திப்பது. “ வேதக வித:—அத்யாத்மவித: ” என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (வேதத்தில் இரண்டு கூற்றிலும்) என்று தொடங்கி. தூர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே பூலிதமானதொரு அர்த்தவிஸேஷத்தை

புண்ணியனான க்ருஷ்ணனையிறே. தூர்மங்களை நிலைநிறுத்தப் பிறந்தவன்தானே தூர்மங்களை விடுவித்து, அவற்றின் நிலை யிலே தன்னை நிறுத்துகையாலே நேரே தூர்மம் தானென்னு மிடத்தை வெளியிட்டானாயிற்று.

அல்லாத தூர்மங்கள் சேதநனாலே செய்யப்பட்டு, பலகூடி ஒன்றாய், நிலைநில்லாதே, அறிவும் மிடுக்குமற்று. இவன் கைபார்த்து, தாழ்த்துப் பூலிக்கக்கடவனவாயிருக்கும். இந்த தூர்மம் a 'அறஞ்சுவராகி நின்ற' என்று படியெடுத்தாப்போலே கோயிலாம்படி ஸித்துதூருபமாய், ஒன்றாய், நிலை நின்று, ஜ்ஞாநஸக்திகளோடே கூடி, ஒன்றால் அபேக்ஷையற்றுத் தாழாமல் பூலிக்குமதாயிருக்கும். 'என்னை' என்று b 'வைகுந்தம் கோயில் கொண்ட' c 'வேலைவாய்க் கண் வளரும்' d 'ஓழிவற நிறைந்து நின்ற' e 'எம்மாண்புமானான்'

அருளிச்செய்கிறார் (தூர்மங்களை நிலைநிறுத்த)இத்யாதிநா. இப் படிச் சொன்னவித்தால் கீழ் விட்ட ஸாதூநங்களிற்காட்டில் இந்த ஸாதூநத்துக்குண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. அது தான் எது என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத) என்று தொடங்கி. அதாவது—ஸித்துதூமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வ ஸக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷ மாயிருக்கும் என்றபடி. “மாம்”என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச் செய்கிறார் (என்னை என்று) என்று தொடங்கி. இத்கால், தேஃஸுவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணாக படியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதூரண விக்ரஹ யுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தரநிஷ்டுர்க்கு உத்யுதேஃஸ்யமாயிருக்கிற அக்ஞீர்த்துராதி தேஃவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதுஎன்கை. அவதாராந்தரங்களின் ஸௌலப், யம் பரத்வம் என்னலாம்படியாகவிதே ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸௌ லப், யம். அத்தைப்பற்ற விபூவாந்தரங்களும் கழியுண்ணு மத்தையருளிச்செய்கிறார் (எம்மாண்புமானான்) என்று.

a திருமலை 6

b திருவாய் 8-6-5

c பெரியதிருவ 85

d திருவாய் 3-2-7

e திருவாய் 1-8-2

என்கிற தன்னுடைய பரத்வாதிசூகளைக் கழித்துக் க்ருஷ்ணனான நிலையைக் காட்டுகிறான். ஆபாலப்பிராயத்தே இவனைக் கைக் கொண்டு, ஒக்கவிளையாடி, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து, ஓராஸந்திலே கால்மேல் காலேறிட்டிருந்து, ஒரு கலத்திலே யுண்டு, காட்டுக்குத் துணையாகக் கார்யவிசாரங்களைப்பண்ணி, ஆபத்துக்களிலேயுதவி, நன்மைகளைச் சிந்தித்து, b மண்ண கலம் கூறிடுவான் ஒலைகட்டித் தூதுசென்று c ஊரொன்று வேண்டிப்பெறுதவுரோடத்தால் பாரதம் கைசெய்து d தேச மறிய ஓர் சாரதியாய். அவர்களுையே யெண்ணும்படியான இவனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கறுத்து நலமான வாத்ஸல்யத்துக் கிரையாக்கி. சீரிய அர்த்தங்களை வெளியிட்டு e 'தேவர் தலைமன்னர் தாமே' என்னும்படியான ஸ்வாமித்வத்தைப் பின் விஸ்வரூபமுகூத்தாலே காட்டி f 'பாங்காக முனைவரோடன்பளவி' என்னும்படி ஸௌஸ்வீல்யம் தோற்றும்

இனி, இப்பத்யத்திலே ஆஸ்ரயணஸௌளகர்யாபாத்யுகங்களான சூணவ்ஸேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார் (பாலப்பிராயத்தே) என்று தொடங்கி. இத்தால், "மாம்" என்று ஆஸ்ரயணீயமான வ்யக்தியைச் சொல்லுகையாலே, ஆஸ்ரயணோபயோகியான "நிகரில் புகழாய் உலகம் மூன்றுடையாய் என்னையாள்வானே திருவேங்கடத்தானே" என்று முதல்வரான ஆழ்வாரும் அநுஷ்டீத அநுஷ்டாந வாக்யத்தில் நாராயண பத்யத்தாலே அநுஸந்தேயங்களான வாத்ஸல்யாதி, சூணசதுஷ்டயமும் அநுஸந்தேயம் என்கை. வாத்ஸல்யமாவது—அன்றின்ற கன்றின் பக்கல் தாய் பண்ணும் வ்யாமோஹம். ஸ்வாமித்வமாவது—ஆஸ்ரிதருடைய பேறிழவுகளில் உண்டான ஸுகூது;க்கூங்கள் அவர்களுக்கன்றிக்கே தனக்கேயாம்படி அவர்களை உடையனாகை. ஸௌஸ்வீல்யமாவது—கூடூத்ரஸம்ஸாரிகளான சேதந்ரோடே கலக்கும்போது, அவன் சிறுமையாதல், தன் பெருமையாதல் நெஞ்சில்படாதபடி

a பெரியாழ்திரு 2-6-6 b பெரியதிரு 11-5-7 c பெரியாழ்திரு 2-6-5
d திருவாய் 7-5-9 e நான்திருவ 16 f பெரியதிரு 2-4-4

படி புரையறக்கலந்து. a 'பக்கமே கண்டாருளர்' என்னும் படி ஸுலப்யுயை b காரொக்கும் மேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கிக்கொண்டு போருகிறவன். ஸௌநாதூளியாலே புழுதிபடைத்த c கொத்தார்கருங்குழலும். குருவேர்ப்பரும்பின d கோளிழை வாண்முகமும். e குருமாமணிப்பூண் குலா வித்திகமும் திரு f மார்வணிந்த வனமாழையும், இடுக்கின g மெச்சுது சங்கமும். h அணிமிகு தாமரைக் கையிலே கோத்த சிறுவாய்க்கயிறும். முடைகோலும். அர்த்தப்ர

புரையறக் கலக்கை. ஸௌலப்யமாவது—அதீந்தூரியனான வன் எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் இலக்காய்க்கொண்டு ஸுலப்யுயிருக்கை. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்யே஽வஸ்த்திதனாய் நிற்கிற ஸௌலப்யாதியுயத்தை தர்ஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் (ஸௌநாதூளி) இத்யாதி. இத்தால். ஸௌநாதூளி தூஸரிதமாய் அலைகிற திருக்குழல் கற்றையும், ஸ்வேத்யுபிந்த்யுஸ்தப்யுகிதமான திருமூக்கும், ஆஸ்ரித விரோதித்யுநத்தால் சீறிச் சிவந்து, ஸீதளமாய்ச் சிதற அலர்ந்த தாமரைத் தடாகம் போலே கண்டவிடமெங்கும் அலையெறிகிற திருக்கண்களும், காளமேக்யுட்போலே இருண்டு குளிர்ந்த திருமேனியும், அதுக்குப் பரபாக்யுமாம்படி சாத்தின திருப்பீதாம்பரமும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின் திருவடிகளும், அதிலே சாற்றின சிறுசதங்கைகளும், தூக்கின உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறுமாய் நிற்கிற நிலையைக் காட்டுகையாலே விலக்ஷண விக்ரஹயோக்யுமும் தோற்றுகிறது. தன் சிறுமை கண்டு இறய்க்கவேண்டா; அவன் ஸுஸீலனாகை

a பெரியாழ்திரு 4- -8 b திருவாய் 9-9-7 c பெரியாழ்திரு 2-1-7
d திருவாய் 7-7-8 e பெரியாழ்திரு 1-2-10 f நாச்.திரு 13-3
g பெரியாழ்திரு 2-1-1 h திருவாய் 10-3-5

அ—10

காசகமான ஜ்ஞாநமுத்ரையும். a கட்டி நன்குடுத்த பீதக வாடையும், b சிலம்பும் செறிகழலும் c வெள்ளித்தளையும் d சதங்கையும் கலந்தார்ப்பத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின e களை கழலுமாய் நிற்கிறநிலையை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

யாலே. துர்லபுனென்று இறயக்கவேண்டா; அவன் ஸுலபுனாகையாலே. தன் தேதூஷம் கண்டு இறயக்க வேண்டா; அவன் வத்ஸலனாகையாலே. அப்ராப்தன் என்று இறயக்கவேண்டா; ஸர்வஸ்வாமியாகையாலே. ஆஸ்ர யிக்கைக்கு ஸுபூஸ்ரயமேதென்று கலங்கவேண்டா; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாகையாலே. இந்த விலக்ஷண விக்ரஹயோக்யத்தைச் சொன்னபோதே, அந்த விக்ர ஹத்துக்கு நிரூபகபூதையாய் "அகலகில்லேனிறையும்" என்று திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பிராட்டியை யும் சொல்லிற்றயறுகையாலே இவனுடைய பூர்வாபரா த்யத்தைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடுகைக்குப் புருஷகார யோகமும் சொல்லிற்றய்த்து என்கை. ஆக "மாம்" என்று— ஸ்ரீமானுமாய், நாராயணனுமாய் இருக்கிற என்னை—என்ற படி. இத்தால் அநுஷ்டாந வாக்யத்தில் 'ஸ்ரீமத்' ஸப் த்யத்தையும் நாராயண ஸப் த்யத்தையும் ஸ்மிரிப்பிக்கிறது. அதுக்கு ஹேது—வித்யநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஏகார்த்த மாகையாலே. ஆகவித்தால் ஸ்ரீமானுன நாராயணனே ஸரண்யன் என்றதாயிற்று. இவ்விஷிஷ்டவேஷத்திலே ஆஸ்ர யி த்தா லா யி ற்று பூல ஸீக்தியுள்ளது. பிரிய ஆஸ்ரயிக்கையாவது — தேவதாந்தரத்தை ஆஸ்ர யித்தவோபாதிபிறே. அநுஸந்தாந ரஹஸ்யத்தில் ஸ்ரீமத் பதும் இருக்கக்காண்கையாலே ஐகார்த்த்யத்தைப் பற்ற இந்த விதி, ரஹஸ்யத்திலும் ஸ்ரீமத்த்வம் அநுஸந்தேய மாகத் தட்டில்லை என்றபடி. இங்கு "மாம்" "அஹம்" என்கிற பதங்களுக்கு—அடைவே அவதார ரஹஸ்யத்திலும்

புருஷோத்தமத்வ ப்ரதிபாத்யந ப்ரகரணத்திலும் சொல்லு
கிறபடியே, ஸௌலப்யத்திலும் ஸ்வாதந்தர்யத்திலும்
ப்ராத்யாந்யேந நோசு. “அவதாரஸ்ய ஸத்யத்வம்
அஜஹத்ஸ்வ ஸ்வபூவதா | ஸூத்யத்யஸ்த்வமயத்வம் ச,
ஸ்வேச்சூமாத்ர நித்யாநதா || த்யம் க்யலாநௌ ஸமுத்ய:,
ஸாத்ய ஸம்ரக்ஷணூர்த்த்யகா | இதி ஐந்ம ரஹஸ்யம் யோ
வேத்தி நாஸ்ய புநர்ப்யவ: ||” இவ்வவதார ரஹஸ்ய ஐஞ்ஞாநம்
ஸத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டுனுக்கு உபாயபூரகம். ஸ்வ
தந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டுனுக்கு ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸௌலப்ய
யத்தைக் காட்டும். இப்ரகரணங்களிரண்டிலும் ஸீத்யத்யமான
ஸௌலப்யமும், ஸ்வாதந்தர்யமும் ஒன்றுக்கொன்று துணை
யாயிருக்கும். “ஸ்வதந்த்ரஸ்யாபி நைவ ஸ்யாத் ஆஸ்ரயோ
த்யூர்லப்யஸ்ய து | அஸ்வதந்த்ராத் ப்யலம் ந ஸ்யாத் ஸுலப்யா
த்யூர்லப்யத்யபி || அஸ்வதந்த்ரே ந கைங்கர்யம் ஸீத்யத்ய
யேத் ஸ்வைர ப்ரஸங்க்யக: | த்யூர்லபேய் ஸாத்யமப்யேதத்
ந ஹ்ருத்யம் லோகநீதித: ||” ஆகையாலே கேவலஸுலப்ய
மான த்ருணாக்ஷைப் போலன்றிக்கே ஸ்லாக்யனுமாய்,
த்யூர்லப்யமான மேருவைப்போலுமன்றிக்கே ஸுலப்யனு
மாய்ப் பரனுமான ஸரண்யன் ஆஸ்ரயணீயனுமாய், ப்ராப்ய
யனுமாகிறான். இவ்விரண்டு பத்யத்திலும் ஸர்வரக்ஷகனான
ஸர்வஸேஷி ரக்ஷணத்துக்கு அவஸரம் பார்த்து நிற்கிற
நிலையும் தோற்றுகிறது. இப்படி அவஸர ப்ரதீக்ஷணான
ஈஸ்வரன் “ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே
“என்றோ இவர்கள் நம்மை அபேக்ஷிப்பது?” என்கிற
அபிப்ப்ராயத்தாலே அபிமுக்யனாய் நிற்கிறநிலை “மாம்”
என்கிற பத்யத்திலே ஸுசிதம். “என்று நாம் இவர்களை
அழுக்குக் கழற்றின ஆபரணத்தைப்போலே அங்கீகரிப்பது”
என்கிற அபிப்ப்ராயத்தாலே ஸத்வரனாய்த் தன்
பேராகப் ப்யலம்கொடுக்க நிற்கிறநிலை “அஹம்” என்கிற
பத்யத்திலே காட்டப்படுகிறது. இங்கு, “மாம்” என்று,
“நீ உனக்கு பேராக்யமான ஸப்பக்யாதி விஷயங்களை
பூஜிக்கையாலே உன்னுடம்பில் புகரைப் பாராய். எனக்கு

பேராக்யமான உன்னையநுபூவிக்கப் பெறுமையாலே என்னுடம்பில் வெருப்பைப்பார் — என்று சட்டையை அவிழ்த்துக் காட்டுகிறான்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வார். “மாம்” என்று தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டுகிறான் என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார். அதாவது:— “வைகுண்டே து பரே லோகே” இத்தாதிசுகளிற்படியே “புக்தை: பூக்யவதை: ஸஹ” என்கிற வைகுந்தத்தமரரும் முனிவருமான அயர்வறுமமரர்களோடும் ஸ்ரீபூமிநீளாகளோடும் எழுந்தருளியிருந்து நிரந்தரபரிபூர்ணநுபூவம் நடக்கச்செய்தேயும், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடைய இழவே திருவுள்ளத்திற்பட்டு “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்று அவ்வநுபூவம் உண்டதுருக்காட்டாதே திருவுள்ளம் புண்பட்டு இவர்களையும் அவ்வநுபூவத்திலே மூட்டலாமோ என்னும் நசையாலே அவதரித்துத் தாழரின்று அவன் கால் தன் தலையிலே படரின்று வ்யாபரித்த தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கை. இத்தால், நீ விமுக்யனான துஸ்யிலும் அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், கரணகளேபூரவிதுரனாய் அசிக்யவிஸேஷிதனானவன்றும் என் பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், பின்பு, “நீ அபிமுக்யனாய், உஜ்ஜீவிக்கக்கூடுமோ” என்று கரணகளேபூர ப்ரத்யாநம் பண்ணியும், பின்பு அவற்றைக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பண்ணுகைக்காக அநுப்ரவேஸித்து, “என்னைப் பெறுகைக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஸேஷம் உண்டாமோ” என்னும் நசையாலே வேத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், அவதரித்தும் திரிகிற தன் வ்யாபாராதிசுகளைக் காட்டுகிறான் என்ற தாயிற்று. ஆக, ஆஸ்ரிதசேதநனுடைய ஸ்வாபராத்யபூய நிவ்ருத்தி ஹேதுபூத புருஷகாரயோக்யமும், ஸ்வதேயாஷாதிசுபூய நிவ்ருத்தி ஹேதுபூத வாத்ஸல்யாதிசுகளும், விலக்ஷண விக்ரஹயோக்யமும் “மாம்” என்று ஆஸ்ரயணிய வஸ்துவின் பக்கலிலே அநுஸந்தித்ததாயிற்று.

“ ஏக ” ஸப்ஞ்சார்த்தம்

புறப்பகையறுத்துக் காட்டின உபாயத்துக்கு ‘ஏகம்’ என்று உட்பகையறுக்கிறது. இந்த உபாயத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே a ‘களைகண் நீயே’ b சரணே சரண்’ என்பதொரு

அநந்தரம் சதூர்த்தம் பதூர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (புறப்பகை) இத்யாதி. அதாவது—உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமாமளவில் பெளநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமாமளவில். “மாய்” என்று அஸாதூரணகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸித்த்யுமாகையாலும், இந்த அவதூரணத்தால் “வ்ரஜ” என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது—என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதூநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே இதன் ஸாதூநத்வம் அவஸ்யம் கழிக்கவேணுமிதே. சிலர் “ஏகம்” என்கிற இதுக்குப் பொருள்—கர்த்தாவான என்னை என்றபடி என்றார்கள். அதாவது “பராத்து தத் ஸ்ருதே:” என்று ஆத்மாவினுடைய கர்த்தருத்வம் புகுவத்யூநமாயிருக்குமென்கை. சிலர், ஏகஸப்ஞ்சம் ஸக்ருத்ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றார்கள். சிலர், உன்னுடைய இச்சையொழிய நானே ரக்ஷகன் என்கிறான் என்றார்கள். சிலர், உபாயோபேயமிரண்டுமொன்று என்கிறது என்றார்கள். சிலர், ஸரணஸப்ஞ்சத்துக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்வீதியமான உபாயம் என்கிறது என்றார்கள். ஏகஸப்ஞ்சம் அவதூரணர்த்த்யமாய் ஒன்றே உபாயம் என்கிறது என்று நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். ஏகஸப்ஞ்சம் அவதூரணர்த்த்யம் என்பது ஸதூந ப்ரமாணத்தாலேயே. அதற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (களைகண்) இத்யாதியால்.

ஈஸ்வரன் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தை உண்டாக்குவதாகப் பூர்வமேவ சிந்தித்து, அவஸரப்ரதீக்ஷண

நிர்ப்பந்தமுண்டாகையாலே என்னையென்று, 'வ்ரஜ' என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூத்தியைத் துடைத்து உபாயத்தை ஓடவைக்கிறது. உ 'அவனே அகல்

யிருக்கையாலே அவனுக்கு ப்ரஸாதஜநகமாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. உண்டென்றிருக்கில், தன் ஸ்வ ரூபாரதந்த்ரயத்தையுமழித்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபாதிக்கமாக்குகிறானித்தனை. ஆனால், 'ப்ரபத்தி உபாயம்' என்று வ்யவஹரிப்பது எப்படி? எனில்: ப்ரபத்தியாவது — "த்வமேவ உபாயபூதோ மே புவ இதி ப்ரார்த்த்யநாமதி: ஸரணாக்ஷி:" என்று சேதநனுடைய ப்ரார்த்த்யநாரூப ஜ்ஞாநமாயிராநின்றது. எம் பெருமானாகிறான் — ப்ரார்த்த்யநையிருப்பானொரு பரம சேதநனாயிராநின்றான். ஆகையாலே இரண்டுக்கும் ந்யாஸஸபூத்யவாச்யத்வமும். உபாயமென்னும் வ்யவஹாரமும் கூடும். எங்ஙனையென்னில்:— பராம்ருஷ்டவிங்கும் அநுமானாயிருக்க, 'விங்குபராமர்ஸம் அநுமானம்' என்று பராமர்ஸ ப்ராத்யாந்யத்தைப்பற்ற ஒளபசாரிகமாகப் பராமர்ஸத்தைச் சொன்னாப்போலேயும், "நீலம் ஜ்ஞாநம் பீதம் ஜ்ஞாநம்" என்று விஷயிப்ராத்யாந்யத்தைப்பற்ற விஷயியான ஜ்ஞாநத்திலே நைல்யபீதிமாதிகளை உபசரிக்குமா போலேயும், ஸ்வீகார ப்ராத்யாந்யத்தைப்பற்ற ஸ்வீகார விஷயமான புகுவதுபாயத்வ வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகாரரூப ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்துச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே விரோதமில்லை. இந்த அவதூரணத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது "வ்ரஜ" என்று விஹிதமான ஸ்வீகாரத்தினுடைய அங்குபூராவம். ஸ்வீகாரத்தையொழிய அவனுடைய உபாயபூராவம் ஜீவியாமையாலே ஸ்வீகாரத்தில் அங்குபூத்தி பிறக்க யோக்யதையுண்டு. யோக்யதையுண்டாகில் அங்குபூராவம் கழிகிறபடியென்னென்னில்: அங்குமாவது அங்கிக்குக் கிஞ்சித்தகார

ஞாலம் படைத்திடந்தான் 'அ' அவனேயருவரையாலாநிரைகள் காத்தான் 'என்னும்படி ஒன்றிலும் ஒரு ஸஹாயம் பொருதே. வேறென்றைக் காணில் சணற்கயிறு கண்ட

மாவதிதே. அந்தக் கிஞ்சித்காரந்தான் ஸ்வரூபோத்பாதகத்வாரத்தாலேயாதல், உத்பந்நமான ஸ்வரூபத்துக்கு வர்த்தகமாயாதல், வர்த்தித்ததுக்கு பூல ப்ரதூநஸக்தி முக்யத்தாலேயாதலாயிருக்கும். அதில், பூக்திக்கு, ஸாத்யமாகையாலே உத்பத்த்யபேகையுண்டு. அஹரஹராதேயாதிஸயமாகையாலே வ்ருத்த்யபேகையுண்டு. தான் சேதநமல்லாமையாலே பூல ப்ரதூந வேளையிலே சேதநாபேகையுண்டு. ஆகையாலே, அதுக்குக் கர்மஜ்ஞாநாத்யங்கங்கள் அபேக்ஷிதமாகக் கடவது. இந்த உபாயம் ஸீத்யகமாகையாலே உத்பத்த்யபேகையிலை. ஏகரூபமாகையாலே வ்ருத்த்யபேகையிலை. பரமசேதநமாகையாலே பூல ப்ரதூநத்தில் அந்யஸாபேக்ஷதையிலை. ஆக, அங்கங்களைக்கொண்டு கொள்வதொரு கார்யம் இவ்வுபாயத்துக்கு இல்லாமையாலே இந்த ஸ்வீகாரம் அங்குமாகமாட்டாது. ஸ்வரூபோத்பத்த்யாதிகளிலே அங்குநிரபேக்ஷமாகில், இவ்வுபாயம் என்றுமொக்க ஜீவிக்கையாகாதொழிகைக்கு ஹேது என்னென்னில்; உபாயத்வமாவது—ஒருவனுடைய அநிஷ்டத்தைக் கழிக்கையும், இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையுமாகையாலே ஒரு அதிகாரி அபேக்ஷிதம். அது பெருமையாலே உபாய(த்வ)ம் ஜீவிக்கையாகாதொழிந்தது. அதிகாரியாகில், அபேக்ஷிதம்—ஸ்வீகாரம் செய்கிற கார்யமென்னென்னில்; ஐஸ்வர்யார்த்தியிலும், கைவல்யார்த்தியிலும், பூக்யவச்சரணார்த்தியாய் ஸாத்யநாநுஷ்ட்யநம் டண்ணுமவனிற்காட்டிலும் இவ்வதிகாரியை வ்யாவ்ருத்தனுக்கு கிறது—பூக்யவல்லாபூர்த்த்யமான இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே, "அருணயா ஏகஹாயந்யா பிங்கூக்ஷயா ஸோமம் க்ரீணதி" என்கிறவிடத்தில் அருணத்வ பிங்கூக்ஷத்வாதிக்

ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நமுவும்படியிறே
உபாயத்தின் சுணையுடைமை. ௨ 'அதுவும்வனதின்னருளே'
என்று இத்தலையில் நினைவுக்கும் அடி அவனாகையாலே
b 'நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்' என்னும்படியான அவ
னுடைய ஸ்வீகாரமொழியத் தன் நினைவாலே பெறவிருக்கை
c 'என் நினைந்திருந்தாய்' என்கிற அதிகாரிக்குக் கொற்றை

கள் ஸோமக்ரயத்துக்குறுப்பான பசவுக்குப் பஸ்வந்தரத்திற்
காட்டில் வ்யாவர்த்தக விசேஷணமானாப்போலே, இதுவும்
அதிகாரிக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாய்க் கிடக்கிறது.
இனி அதிகாரி அங்குமாமன்று, தத்வவிசேஷணமான இந்த
ஸ்வீகாரமும் அங்குமாகக் கடவது.

நறு; "ஸித்த்யுமேவ ஹி ஸர்வத்ர நியோஜ்யஸ்ய
விசேஷணம்" (ஆகும்ப்ராமாண்யம்) என்பதால் அதி
காரிவிசேஷணமாயிருப்பது ஸித்த்யுமாகவேயிருக்கவேணும்
என்று ஏற்படுவதால், "மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ"
என்று விதேயமாகச் செல்லுவது கூடாதேயென்னில்;
அந்த நியமம் ஸாத்த்யோபாய விஷயமாகையால்
ஸித்த்யோபாய விஷயத்தில் விரோதிக்காது. அல்லாமல்
ஸித்த்யோபாய விஷயத்திலும் அதிகாரி விசேஷணம்
ஸித்த்யுமாகவே இருக்கவேணும் என்னில், உபாயமும்
ஸித்த்யுமாய் அதிகாரமும் ஸித்த்யுமாயிருக்கும் பக்ஷத்
தில் ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கும் ஏற்படுமாதலால் அது
கூடாது. ஆக அதிகாரி விசேஷணமான ஸ்வீகாரம்
விதேயமாகத் தட்டில்லை. க்ஷுத்து அந்நத்துக்கு ஸாத்யந
மாமன்றிறே இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாத்யநத்வமுண்டா
வது. ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்குதயா உபாயத்வம் கொள்ளப்
பார்க்கில் "த்வமேவ உபாயபூதோ மே பூவ இதி
ப்ரார்த்த்யநாமதி: ஸரணாகுதி:" என்று "அவனையே நிர
பேகோபாயமாகப் பற்றுக்கை ப்ரபத்தி" என்கிற லக்ஷண

யிறே. விட்டோம். பற்றினோம். விடுவித்துப் பற்றுவிக்கப் பெற்றோமென்கிற நினைவுகளும் உபாயத்துக்கு விலக்கிறே.

“ ஸரண ” ஸப்த்யுர்த்தம்

‘ ஸரணம் ’ என்று பற்றும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஸரணம்—உபாயமாக. இதுக்குப் பல பொருள்களுமுண்டே யாகிலும் இவ்விடத்தில்—விரோதியைக் கழித்துப் புலத் தைத் தரும் உபாயத்தைக் காட்டக்கடவது. ‘ மாமேகம்

வாக்யத்தோடு விரோதிக்கும். ஆகையாலே, ஈஸ்வரன் கார்யம் செய்கைக்கு ஆபிஷ்டக்ய ஸூசகமாய்க் கிடக்கிறது. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க்ய பரிஹாரார்த்தம். புத்தி ஸமாதானார்த்தம். சைதன்ய கார்யம். ராக்யப்ராப்தம். ஸ்வரூபரிஷ்டம். அப்ரதிஷேத்யூத்யோதகம் என்றபடி. “கீழை மேலை வடக்கில் அவை புறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல்” என்று இவர் தாமே ஆசார்ய ஹ்ருத்யத்தில் அருளிச்செய்தாரிறே.

இனி பஞ்சமபத்யுர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸரணம் என்று) இதிலே. ஸரணஸப்த்யும் இந்த ஸ்தூலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே என்றபடி. இப்போது ஸரணஸப்த்யும் உபாயவாசகமாய். “ மாம் ” என்று ஸௌஸ்வயாதி, விஸிஷ்டமாகச் சொன்ன வஸ்துவுக்கு “ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மண விபஸ் சிதா ” “ஸத்யா பஸ்யந்தி” “ஸ்ரியர் ஸார்த்தம் ஆஸ்தே” என்கிறபடியே உபேயபபூவத்திலும் அந்வயமுண்டாகையாலே அதை வ்யாவர்த்தித்து உபாயபபூவத்திலே ஒதுக்கித் தருகிறது. கீழ், “ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற விடத்தில் ப்ரஸதுதமான ஸாதூநாந்தரங்களே இத்தை உபாயபபூவத்திலே ஒதுக்கித் தாராதோ? என்னில்: அர்த்தம் அ—11.

ஸரணம் ' என்கையாலே உபேயமே உபாயமென்னுமிடம் தோற்றும்.

“வ்ரஜ” ஸப்ஃதார்த்தம்

‘வ்ரஜ’ என்று ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘வ்ரஜ’ அடை; புத்தியாலே அத்தியவஸி என்றபடி. a என் மனத்த கத்தே திறம்பாமல் கொண்டேன்’ என்கிறபடியே இவ்வுபாயத் துக்கு இவன் செய்யவேண்டுவது நெஞ்சாலே துணிகையிறே.

பூர்வார்த்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஆக, முற்கூற்றால், b தவம் செய்யவேண்டா’ c ‘சிற திப்பே அமையும்’ என்கிறபடியே உன்தலையால் உள்ளவற்றை உதறி என்னையே தஞ்சமாக நினை. விறகு தலையரைப்போலே அலமாவாதே, மாணிக்கம் பார்ப்பாரைப்போலே உன்கண்ணைக் கூர்க்கவிட்டிரு, பதர்க்கூட்டைவிட்டுப் பர்வதத்தைப் பற்று வாரைப்போலே அசேதநக்ரியாகலாபங்களைவிட்டுத் தேர்முன்

ஸித்தியுமாய் வருகிறதிற்காட்டில், ஸப்ஃதஸித்தியுமாய் வருமது அழகியதாகையாலும். ஆற்றுக்கு அக்கரைப்பட்ட டால் அதுக்கு நிஸ்தரண பரிகரமான தெப்பம் அந பேஷிதமாமாபோலே, “ஸாத்யாபாபுலே மஹாபாஹோ ஸாத்யந: கிம் ப்ரயோஜநம்” என்று ஸாத்யம் ஸித்தித் தால் ஸாத்யநத்தைக்கொண்டு அபேகையிலலாமையாலே ஸாத்யநத்யாகுமும் ப்ராப்யம்ஸுத்தில் அந்விதமாகையாலே யும் உபாயத்வத்தில் ஒதுக்கித்தரமாட்டாது.

இனி ஷஷ்ட்யபதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வ்ரஜ என்று) இதில். பூர்வார்த்தார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (ஆக) என்று தொடங்கி. த்யர்மத்யாகும் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கு மாகக் கடவது. த்யாகுவிஸிஷ்டமான ஸ்வீகாரம் அதிகாரி விஸேஷணமாகக் கடவது. ஸ்வீகாரவிஸிஷ்டமான அதிகாரிக்கு வாத்ஸல்யாதிசூணவிஸிஷ்டவஸ்து உபாயமாகக்

நின்று காக்கிற கருமாணிக்கமாமலையான நம்மைப்பற்று
என்று அதிகாரி தொழிலைச் சொன்னானாயிற்று.

உத்தரார்த்த நியுபணம்

இப்படி தன்னைப் பற்றினவனுக்கு உபாயமான தான்
செய்யுமது சொல்லுகிறான் பிற்கூற்றால்.

அஹம் பதார்த்தம்

‘அஹம்—நான். தனக்கு a ஏவிறுந்துச் செய்கிறது ஸ்வா
தந்தர்யத்தின் மிகுதியாலே. எளிமையாக நினைத்து அஞ்சு

கடவது. ஆக இப்படி பூர்வார்த்தம் அதிகாரியினுடைய
க்ருத்யாம்ஸத்தைச் சொல்லிற்று என்றபடி.

உத்தரார்த்தப்ரமேயத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (இப்படி)
என்று தொடங்கி. உத்தரார்த்தம் உபாயத்தினுடைய
க்ருத்யாம்ஸத்தைச் சொல்லி. அதிகாரியினுடைய க்ருத
யாம்ஸலேஸத்தையும் சொல்லுகிறது என்பர்.

மேலே-உத்தரார்த்தத்தில் ப்ரத்யுமபத்யத்தின் அர்த்தம்
அருளிச்செய்கிறார் (அஹம்) என்று தொடங்கி. இவ்
விடத்தில் “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனாலே
“நான்” என்று தோற்றுகிற. மிகுதியான “அஹம்”
என்கிற பத்யம் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே ஸர்வபரப்
விமோசனத்துக்கு உறுப்பான அக்டிதக்டநாஸக்த்யாதி
களை விவக்ஷித்து ஸப்ரயோஜநமாகிறது. அபராத்யம்
பண்ணினவனை விலங்கிட்டுவைத்த ஸமாதிக த்ரித்யுரண
நான் அப்ரதிஷேதமாத்ரத்தையேகொண்டு அபராத்யத்
தைப் பொறுத்துவிடும்போது விலக்கவல்லாரில்லை.
வேறொருவனாலே இவனை முக்தனாக்கவும் ஒண்ணது —
என்று இங்கு தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தம் “மோக்ஷேத்யா

கிறவன் தேறும்படி a அந்தமிலாதியம்பகவனான தன் நிலையை 'நான்' என்று வெளியிடுகிறான். 'மாம்' என்றால் பற்றுகைக்குறுப்பான வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும் தோன்றுமாபோலே.

புகுவார் வ்ஷ்ணு: " பஸுவ: பாஸிதா: பூர்வம் பரமேணஸ்வலீலயா | தேநைவ மோசநீயாஸ்தே நான்யைர் மோசயிதும் க்ஷமா: || " இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தமும். கீழில் பாரதந்தர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லை நிலம் என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு) என்று தொடங்கி. இப்பத்யத்தில்—"மாம்" என்கிறவிடத்தில் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (எளிமையாக) இத்யாதி. அதாவது—"மாம்" என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது. அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை—"ஸர்வாதிகளுவன் இப்படித் தாழ்நின்றது தன் குணத்தாலேயே" என்று அவனையிட்டுப் பாராதே 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னையிட்டுப் பார்த்து, 'ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு என்னை பற்று என்னுள்ளான். இது என்னாகக் கடவது?' என்று அஞ்சின அச்சம்தீர, ஸ்வாதீநத்ரிவித்யேசதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்தி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கொண்டு நிரங்குஸ்வதந்த்ரையிருக்கிற தன்னுடைய யதூவஸ்திவேஷத்தை "அஹம்" என்று தூர்ஸிப்பிக்கிறுனென்கை. இப்பத்யத்தில் ப்ரகாஸிக்கும் குணங்களை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (மாமென்றால்) என்று தொடங்கி. இதில் "அஹம்" ஸப்யதம்—"வ்ரஜ"வில் ஆர்த்தமாகப் புகுந்த அதிகாரியினுடைய மஹாவிஸ்வாஸத்துக்கு ஊற்றாய், மேல் சொல்லப்புகிற பாபவிமோசனத்துக்குப் பரிகரமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணவிசேஷங்களை. கீழ் "மாம்"

‘அஹம்’ என்றால் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும், க்ருபையும், ப்ராப்தியும் தோன்றும். a ‘நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி’ b ‘ஆற்றல் மிக்கான்’ c ‘அருள்செய்த நெடியோன்’ d ‘இருநிலத்தவித்தவெந்தாய்’ என்று தேர்த்தட்டின் நிலையிலே இந்நாலு குணத்தையும் ஆழ்வார் அநு

என்று ஆஸ்ரயணீயமாக உக்தமான வஸ்துவுக்கு ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது. ஆஸ்ரயிக்கைக்கு வாத்ஸல்யாதிகள் வேணும். கார்யம் செய்கைக்கு ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் வேணும். “நிவர்த்தயாம்ஸம் இன்னது, நிவர்த்தந ப்ரகாரம் இன்னது, நிவர்த்தநாதிகாரி இன்னான்” என்றறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும். ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் மாத்ரம் ப்ரயோஜநமில்லையே—பங்குக்ல்பனாய் அஸக்தனாயிருக்குமாகில். ஆகையாலே, ஜ்ஞாநாநுகுணமாகக் கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வஸக்தியாகவேணும். ஸர்வஸக்தியானாலும் இவனிடும்பச்சைகொண்டு குறைதீரவேண்டும்படி அபூர்ணனாயிருக்குமாகில். அவனுக்கீடாக இவனால் இடலாவதொன்றில்லாமையாலே, அவையிரண்டும் அகிஞ்சித்தகரமிதே. அங்ஙனன்றியிலே யொழியும்போது அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவேணும். ஸர்வஜ்ஞனானாலும் ஸர்வஸக்தனானாலும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனானாலும் இச்சேதநனோடு ஒரு ஸம்பந்த்யில்லாதவன்று அவை மூன்றும் கார்யகரமாகாதே. அதுக்காக ஸர்வஸ்வாமியாகவேணும். இவை நாலும் விபரீத பூலமாகாதே இவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாம்போதைக்கு பரத்யுக்ராஸஹத்வலக்ஷணமான பரமத்யுயை உடையனாகவேணும். இல்லாதவன்று, ஸர்வஜ்ஞத்வம் இச்சேதநன்பண்ணின குற்றங்களைத் தப்பாமல் கணக்கிடுகைக்கு உறுப்பாயறும். ஸர்வஸக்தித்வம் அக்குற்றங்களுக்கீடாக நரகாதிகளில் தள்ளி அறுத்தறுத்துத் தீற்றுகைக்கு உறுப்பாயறும். தீற்றாநின்றால் கண்பார்த்து நெகிழாமைக்கு

ஸந்தித்தருளினார். இவையெல்லாவற்றிலும் இவ்விடத்திலே ஸக்தியிலே நோக்கு. எல்லாப் பொருளும் கருத்தினு

உறுப்பாயறும் — அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வநிபுந்தநமான ரைரபேக்ஷயம். இங்ஙன் செய்யாரின்றால் “கடவதல்ல” என்று நியமிப்பாரில்லாமெக்கு ஹேதுவாமித்தனை—ஸர்வ ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான நிரங்குஸ்வாதந்தர்யம். ஆகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை ரக்ஷணவித்யா விஷயமாக்கு கைக்கும். ஸர்வஸக்தித்வத்தை ரக்ஷணவ்யாபாரத்திலே ஆக்குகைக்கும். அவாப்தஸமஸ்தகாமதையை ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தைத் தன் பேராகக் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் தூயை வேணும். “தேஜாஷா புவே யுரேதே யதி நாம த்யே த்வயா விநா பூகா:” இதே. ஆகையாலே இக்கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பான இவ்வைந்து குணங்களும் “அஹம்” ஸப்தத்திலே அநு ஸந்தேயம். ஆக, ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமாய், ஸர்வஸ்வாமியுமாய், பரம த்யாவானுமான நான் என்றதாயிற்று.

சரமஸ்லோகத்தில் “மாம்” “அஹம்” என்கிற பதங் களால் சொல்லப்படுகிறது உபயவிதகுணமிதே. அதாவது — உச்சாரயித்ருத்வோபலக்ஷித தூர்மாவச்சிந்நவாசியான “அஸ்மத்” பதம், “வ்ரஜ” “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற வ்ரஜநமோக்ஷண ரூப க்ரியாந்வயயோக்யதாவச் சேத்யகங்களான வாத்ஸல்யாதிகளையும் ஜ்ஞாநாதிகளையும் சொல்லும் என்றபடி. இந்த அஹம் பதத்துக்கு எக்குணத்திலே நோக்கு என்பதனை அருளிச்செய்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி. இப்பதத்துக்கு ஸக்தியிலே நோக்கு என்றது, இங்கு ஸக்திவிஸேஷத்திலே நோக்கு என்றபடி. ஸக்த்யந்தரங்களைக்கழித்து ஸக்திவிஸேஷத்தை ஸப்ததூர்த்தமாக அறுதியிடுகிறார் (எல்லாப் பொருளும்) என்று

லுண்டாக்குவதிலும், a எப்பொருட்குமேன்பாலும் சோராமல் நிற்பதிலும் b முழுவதுமகப்படக்கரந்து (ஓர்) ஆலிலைச் சேர்வதிலும் c மறுவின் மூர்த்தியோடொத்தித்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கும் நிலையிலுமரியது—d தானொட்டி. இவனுடைய e நீங்கும் விரதத்தைக் குலைத்து f மேவுந்தன்மையுமா (யனா?) க்கித் g திருத்திப் பணிகொள்ள வல்லனாகையிறே. 'மாம்' என்றால் h கோல்கையில் கொண்டு, தேவாரங்கட்டியவிழக்கிற அர்ஜுனன் காற்பொடி தன்முடியிலே உதிர, ரத்யங்களை விடுவித்துக் கொண்டு, சொலவுக்குச் சேராதபடி நிற்கிற ஸௌலப்யம்

தொடங்கி. அவற்றுக்குத் தன் நினைவே அமையும். இங்கு எதிர்த்தலையை இசைவிக்கவேணும். ஆகையால் அவற்றைக் காட்டிலும் இதுக்கு ஆதிக்கமுண்டு என்றபடி. இந்த ஜ்ஞாநாதிசூக்ஷணங்கள் சேதநனுடைய அநந்யஸாத்யநத்வ வ்யவஸாயத்துக்கு அடியாகவும். ஈஸ்வரனுடைய விரோதிநிரஸநத்துக்குப் பரிகரமாகவுயிருக்கும். "மாம்" என்று தன் ஸௌலப்யத்தைக் காட்டினான். "அஹம்" என்று பரத்வத்தைக் காட்டுகிறான். "மாம்" என்கிற நிலையிலே, "தேர் மன்னர்க்காய் அன்று தேரூர்ந்தான்" என்னும் ஸௌலப்யம் தோற்றும். "அஹம்" என்கிற நிலையிலே, "தார்மன்னர் தங்கள் தலைமேலான்" என்னும் பரத்வம் தோற்றும். "மாம்" என்று—"பற்றலர் வீயக் கோல் கையிற்கொண்டு பார்த்தன் தன் தேர் முன் நின்றான்" என்று. *கொல்லாமாக்கோலான உழவுகோலும் கையுமான நிலையைக் காட்டினான். "அஹம்" என்று—"வெள்ளை விளிசங்கு வெஞ்சுடர் திருச்சக்கரமேந்துகையன்" என்று கையும் திருவாழியுமான வடிவைக் காட்டுகிறான் என்னுயிவ்வர்த்சுத்தையருளிச்செய்கிறார் (மாமென்றால்) என்று தொடங்கி. (தேவாரங்கட்டி அவிழக்கிற)

a திருவாய் 2-8-8

b திருவாசிரியம் 7

c திருவாய் 4-10-10

d திருவாய் 1-7-7

e திருவிரு 95

f திருவாய் 2-7-4

g திருவாய் 3-5-11

h பெரியதிரு 2-3-1

தோன்றும். 'அஹம்' என்றால் a திருச்சக்கரமேந்துகையாய், b தார்மன்னர் தங்கள் தலையிலும் c சிவன்முடியிலும் (ஆன) தன் காலிலுதறிவிழ பாபங்களை அறுக்கிறேன்' என்றுகொண்டு செயலுக்குச் சேரும்படியான பரத்வம் தோன்றும்.

“த்வா” பதார்த்தம்

'த்வா' என்று உபாயத்தைப் பற்றினவனுடைய ஸ்வ ரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வா—உன்னை. d 'அறிவிலே னுக்கருளாய்' e 'அறியோமை யென்செய்வானெண்ணினாய்' f 'என் நான் செய்கேன்' என்று அஜ்ஞாநத்தையும் அடக்கி

சிவபூஜை செய்கிற. இத்தால் பூர்வோத்தரார்த்தங்களில் புகுவத்வாசகங்களான “மாம்” “அஹம்” ஸப்துங் களுக்கு அர்த்தபுகுவம் அருளிச்செய்கருளினாராயிற்று.

“ஸ்ர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம்” என்கையாலே தூர்ம நிவர்த்தகமான வேஷத்தைக் காட்டினான். “அஹம் ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கையாலே அதூர்ம நிவர்த்தகமான வேஷத்தைக் காட்டுகிறான். “மாம்” என்று—“ரணம் என்கிற உக்திமாத்ரத்தையும் ஸஹியாத நிரபேக்ஷமான நிலையாகையாலே உக்திக்கு விபரீதமான நிலையைக் காட்டினான். “அஹம்” என்று—பாபவிமோச கத்வத்தாலே அநுஷ்டாநத்துக்கு விபரீதமான நிலையைக் காட்டுகிறான் என்றபடி. “அஹம் மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கையாலே. “புந்துகனா நானே விமோசகனான வேறு நிவாரகனும் உண்டோ?” என்று தன்னுடைய ஸமாப்யதிக்கராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறான். “அம்ருதத் வாய ஸ ஏவ ஜிஜ்ஞாஸ்ய:” இதே. ஆக. இவ்வளவால் உத்தரார்த்தபுரதூமபதூர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் த்விதீய பதூர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (த்வா என்று) என்று தொடங்கி. “அஹம்” ஸப்துத்தாலே

யையும் அப்ராப்தியையும் அபூர்த்தியையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு என்னேயே உபாயமாகப் பற்றின உன் பற்றை உபாயமென்றிராதே, என்னுடைய ஜ்ஞாநஸக்திகளில் அதி ஸங்கையற்றிருக்கிற உன்னை.

“ஸர்வபாபேப்ய:” ஸப்்யதூர்த்தம்

இவனுக்குத் தான் கழிக்கும் விரோதிகளை ‘ஸர்வ பாபேப்ய:’ என்கிறான். எல்லாப் பாபங்களில் நின்றும். பாப மாவது—இஷ்டத்தைக் குலைத்து, அநிஷ்டத்தைத் தருமது. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ருசிக்கும் உபாயத்துக்கும் விலக்குக் கழிந்தபின்பு, ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவராய்க் கிடக்கு மவற்றைப் பாபமென்கிறது. முமுக்ஷுவுக்குப் ௩ பாவம்

பாபஸத்ருவையும் “த்வா” என்கையாலே பாபாஸ்ரயத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

மேலே த்ருதீய பதூர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்குத் தான்) என்று தொடங்கி. இப்படி பூந்தாமோக்ஷ ஸக்தனான மோக்ஷப்ரத்யனையும், அஸக்தனாய், அவன் பக்க விலே ந்யஸ்தபுரான முமுக்ஷுவையும் சொல்லி மேல் “ஸர்வபாபேப்ய:” என்று பூந்தாமங்களைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. இதுவும், பாபபத்யமும் பூஹுவசநமும் ஸர்வ ஸப்யதூர்த்தமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே இம்முன்றையும் உட்கொண்டு இப்பத்யத்துக்கு அர்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (பாபமாவது) என்று தொடங்கி. பூர்வார்த்தத்தில் தூர்மஸாமான்யவாசகமான தூர்மஸப்யதூர்த்தத்துக்குப் பரதூர்த்த ரூபவிஸேஷத்திலே ஸங்கோசம் சொன்னாப்போலே, உத்தரார்த்தத்தில் பாபஸாமான்ய வாசியான பாபஸப்யதூர்த்தத்துக்கு பாபவிஸேஷத்திலே ஸங்கோசத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்தில்) என்று தொடங்கி. இங்கே பாபஸப்யதூர்த்தம் புண்யத்தையும் சொல்லுகிறது என்கிறார் (முமுக்ஷுவுக்கு)

போலே புண்ணியமும் a துயரமே தருகையாலே b 'இருவல் வினைகள்' என்று புண்யத்தையும் பாபத்தையும் சேரச் சொல்லுகையாலே இவையிரண்டையும் பாபமென்கிறது. பாபங்கள் என்கிற பன்மை. c 'பொய்ந்நின்ற ஞானம்' என்கிற அவித்யையை முதலாக, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தும் முடிவாக நடுவுப்பட்டவையெல்லாவற்றையும் காட்டுகிறது. ஸர்வஸுப்யத்ம்—உபாயத்தைப் பற்றியும் உடம்போடிருக்கைக்கடியானவற்றையும், இருக்கும் நாள் நினைவறப் புகருமவற்றையும், கருத்தறியாதே உத்யேச்ய விஷயங்களில் உபசாரமென்று பண்ணுமவற்றையும், உகப்பாகச் செய்யுமவற்றில் உபாய புத்தியையும், நாட்டுக்குச் செய்யுமவற்றைத் தனக்கென்று இருக்கையையும், வாஸநையாலே விட்டவற்றில் முளுகையையும், அவற்றை உபாயமென்று அஞ்சாதிருக்கையையும், துணிவுகுலைந்து மீளவும் உபாயவரணம் பண்ணுகையையும் சொல்லுகிறது. இப்படி உபாயத்திலும் அதிகாரத்திலும் குறைவற்றயின்பு விரோதிகளில் கிடப்பதொன்றில்லையிறே.

என்று தொடங்கி. அதாவது—இங்கு பாபஸுப்யத்ம் முழுக்ஷுவைப்பற்ற அநிஷ்டபூலங்களான ஸாம்ஸாரிக புண்யங்களையும் சொல்லுகிறது. "ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தூநஸ்ய பரமாத்மந:" என்கையாலே ஸ்வர்க்குராதிகளும் முழுக்ஷுவுக்கு நரகமாகையால் இவனுக்கு ஸ்வர்க்குஹேதுவோடு நரகஹேதுவோடு வாசியில்லை. ஆகையாலேயிறே முழுக்ஷுவுக்குப் பாபங்களை விடச்சொல்லுகிறாப்போலே "த்ரைவர்க்கிகாரந் த்யஜேத் துர்மாத்" என்று விதிக்கிறது. b "இருவல்வினைகளும் சரித்து" என்கிறபடியே ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்கள் இரண்டும் முழுக்ஷுவுக்கு நிராகரணியங்களாகவிறே ஸ்ருதிஸ்மருதிகள் சொல்லுகின்றன என்றபடி. பஹுவசநார்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் (பாபங்கள் என்ற பன்மை) என்று. ஸர்வஸுப்யாத்ம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வ) என்று தொடங்கி. அதாவது—ஸர்வஸுப்யாத்

“ மோக்ஷயிஷ்யாமி ” ஸப்ஹ்யார்த்தம்

‘ மோக்ஷயிஷ்யாமி ’ என்று பாபங்களை விடுவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. மோக்ஷயிஷ்யாமி—முத்தனாக்குகிறேன். a ‘ பண்டை வினையாயின ’ b ‘ சும்மெனாதே கைவிட்டு ’ c ‘ விண்டேயொழிந்த ’ d ‘ கண்டிலமால் ’ என்னும்படி பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு அஞ்சிப் போனவிடம் தெரியாதே போம்படி பண்ணுகிறேன். e ஆயர்குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு பாபங்களைப் போக்கும்போது e ‘ தீயினில் தூசாகும் ’ என்கிறபடியே பிணமுகம் காணவொண்ணாதிறே. f வல்வினை மாள்வித்து ’ g ‘ தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து ’ என்று விரோதிகழிகையும் தன்னைக் கிட்டுகையும் பேரூயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லிற்று மற்றையது தன்னடையே வாராதோ வென்று. மாணிக்கத்தை மாசறுத்தால் ஒளிவரச் சொல்ல வேண்டுமோ? ஸம்பந்தம் தேடுகிறேமன்றே. தடைவிடுகை

தாலே இந்த அதிகாரிக்கு ஈஸ்வரன் விஸேஷித்துக் கழிக்கும் பாபத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

இனி சதூர்த்தபசுரார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (‘ மோக்ஷயிஷ்யாமி ’ என்று) என்று தொடங்கி. இஸ்லோகத்தில் இஷ்டப்ராப்திரூபபூலத்தைச் சொல்லாமையால் வரும் குறையைப் பரிஹரிக்கிறார் (வல்வினை) என்று தொடங்கி. அதாவது-விரோதிக்விருத்தியும். அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பூலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில், ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை. இங்கே ஸேதுபூங்குஸ்ரோத:ப்ரவ்ருத்தி ந்யாயமநுஸந்தேயம். “ மாமேவைஷ்யஸி ” என்று கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பூலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பூலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்

a திருவாய் 9-4-9

b பெரியாழ்த்திரு 5-4-3

c திருவாய் 10-4-9

d பெரியதிருவ 54

e திருப்பாவை 5

f திருவாய் 1-6-8

g திருவாய் 7-5-10

யன்றோ தேட்டம். a வானே தருவானன்றோ a தடுமாற்றவினைகள் தவிர்க்கிறது. b இறந்தால் தங்குமுரண்டமன்றோ. முன்பிலுபாயத்துக்குச் சொன்ன பூலமே இதற்கும் பேருன

றில்லை என்னவுமாம் என்றபடி. ஆனால், விரோதி, நிவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (முன்பில்) என்று தொடங்கி. அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று என்றபடி. ஆகையிறே “ஆவிஸ்யு: மம ஸஹஜைகங்கர்ய வித்ய:” என்று அஷ்டஸ்வோகியில் பட்டர் அருளிச்செய்தது. இத்தால், ஸாத்யநாதரநிஷ்டுனுக்கு—“பேபூகேந து இகரே க்ஷபயித்வா அக்ய ஸம்பத்ய யதே” என்று பூர்வோத்தராக்யங்களையொழிந்த ப்ராரப்யுதமான புண்யபாபங்ளிரண்டையும் பேபூக்யத்தாலே கழித்து, அநந்தரம் ப்ரரப்தியைப்பெறும் என்கையாலே, ப்ரரப்யுத்யகர்மாநுபூவாபேகையுண்டு. அது ப்ரபந்நனுக்கு இல்லையாயிருக்கும் என்று கொண்டு அவனுடைய நிர்ஸேஷ ப்ரதிப்யந்த்யநிவ்ருத்தியினாலே பூலத்தினுடைய அவிளம்பும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆனால் எல்லாப் பாபமும் ஸக்ருத்ப்ரபத்யநாநந்தரத்திலே பூக்யவானுலே நிர்ஸேஷமாகப் போக்கப்படுமாகையாலே, அந்த ப்ரபத்தியநுஷ்ட்யநக்ஷணத்துக்கு அநந்தரத்திலே பூலப்ரப்தி விளம்பியாமல் ஸித்திதிக்கையால் வர்த்தமான ஸரீரஸ்திதி அநுவர்த்திக்கிறபடியெங்ஙனே? அதுவும் ப்ரரப்தி ப்ரதிபூந்த்யுதமாகையாலே ஸோகத்துக்கு நிமித்தமன்றோ. ஆகையால், அது போகாதபோது “மாஸூச:” என்கிற வசநம் ஸங்க்யுதமாகாதீயென்னில்; அப்படிச் சொல்லப் போகாது. இவ்விடத்தில் உபாயவைகல்யத்தாலே விளம்பிக்குற தென்று கொள்ளவொண்ணாது. நிரபாயமான உபாயமானது ஸர்வஸூக்தியுத்தமாகையாலே; இனி உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரியினுடைய அபிஸந்திபேபூக்யத்தாலே விளம்பியும் அவிளம்பியும் ஸம்பந்நமாகிறது.

யின்பு இதற்குத் தன்னேற்றம் விரோதிகழிகையன்றே என்று அவ்வளவைச் சொல்லுகிறான்.

அதாவது—யாவனொருவனுக்கு வர்த்தமான தேஹஸம் பூந்தூந்தானே நெருப்பிலிருந்தாப்போலே அத்யந்தம் அஸஹ்யமாயிருக்கும், அவனுக்கு தத் தேஹஸம்பூந்தூ மும் ஸோகநிமித்தமாகையாலே அப்போதே நிவர்த்திக்கப் படும். யாவனொருவருவனுக்கு அந்த தேஹஸம்பூந்தூ து:க்கம்ன்றியே தேஹாந்தரஸம்பூந்தூ அநிஷ்டமாம். அவனுக்கு தேஹாந்தரஸம்பூந்தூமே ஸோகநிமித்தமாய்க் கொண்டு நிவர்த்தமாகையாலே வர்த்தமான ஸரீரம். அநு வர்த்திக்கிறதென்று விஸேஷம். ஆகையால் “அதிகாரி வைகல்யத்தாலே விளம்புமுண்டாயிற்று. உபாயவைகல் யத்தாலன்று” என்னுமிடம் ஸம்பந்திபந்நம். “ஆர்த்தா நாம் ஆஸூபூலதூ ஸக்ருதேவக்ருதா ஹ்யஸௌ | த்ருப் தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரினீ ||” என்னக் க்டவதிதே. பரமார்த்தரான ஆழ்வாருடைய ஸரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல புகுவதிச்சையிதே. த்ருபதவிஷயத்திலும் புகுவதிச்சையு ப்ராரப்தகர்மமடியாகவுண்டாகையாலே அதை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவல ஸபூதூத்தாலே. ஆக, ப்ராப்தி விரோதி ஸகலபாபங்கள் தானே உன்னைவிட்டுப் போம்படி பண்ணுகிறேன் என்றதாயிற்று. “மோக்ஷ யிஷ்யாமி” என்கிற “ணிச்”சாலே —“நெடுநாள் உன்னைப் பற்றி, விடாதே கிடக்கிற பாபங்கள் தானே நமக்கு ஆஸ்ரயமல்ல” என்று விட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். நெடுநாள் பாபதூர்ஸந்தாலே உனக்குப் பிறந்த பூயம் உன்னைக்கண்டு அதுக்குப் பிறக்கும்படி பண்ணக்கடவேன்” என்னுமிடம் கோற்றுகிறது. “நரகத்தை நகு நெஞ்சே” என்றாரிதே—ஆனீன்ற கன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிர்த் தார் தாள் பணிந்த ஆழ்வார். “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓரர்த்தகவிஸேஷமுண்டு. அதாவது—இனி உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்.

“ மரஸூச : ” ஸப்தர்த்தம்

ஸோகியாமைக்கு வேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி, ‘ மரஸூச : ’ என்று நீ ஸோகியாதே கொள் என்கிறான். இவன் சொன்ன உபாயங்கள் நமக்குச் சேராது. ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த உபாயம் கண்டிலோம். விரோதிகளத்திருந்ததென்றிறே ஸோகித்தாய், சேராத உபாயங்களை விடச்சொன்னோம். நம்மை உபாயமாக நினையென்றோம். நாம் விரோதிகளில் நின்றும் விடுவிக்கிறோமென்றோம். இனி ஸோகிக்கிறதென்?

என்னுடம்பில் அழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ? என்கை. என்னுடம்பில் அழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ? என்றது யத்நபுஷித்வங்கள் இரண்டும் தன்னது என்று தோற்றுகைக்காக. அகமேனியில் அழுக் கறுக்கை அபிமானிக்குத்யமிதே. ஆகையால் உன்னுடைய விரோதியில் கிடப்பதொன்றில்லை என்றபடி.

அநந்தரம் சரமபத்யுமான பஞ்சமபத்யுத்தின் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸோகியாமைக்கு) என்று தொடங்கி. “ த்வா ” என்று நிர்தேயஸித்த அதிகாரியினுடைய க்ருத்யாபஸலேஸத்தைச் சொல்லுகிறது “ மரஸூச : ” என்ற பத்யம் என்றபடி. ஸோகநிவ்ருத்தி ஹேதுக்களை அருளிச் செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி. நிரபாயோபாய பூகனான நான் உன்னுடைய விரோதியிவ்ருத்தி பூர்வகமான அபிமதளித்தியை ஸாதித்துத் தரக்கடவனாக ஏறிட்டுக்கொண்டபின்பு, ஸாபாயமான ஸாத்யநாந்தரங்களினுடைய துஷ்கரத்வாதிகளை அநுஸந்தித்து ஸோகிக்கக் கடவையல்ல. அந்த ஸாத்யந விஸேஷங்களையொழிய நிரபாயோபாயம் இல்லாதவன்றன்றே உனக்கு ஸோகிக்க வேண்டுவது. அவற்றைவிட்டு என்னை ஆஸ்ரயிக்கையாலும் ஸோகிக்கவேண்டா. ஆஸ்ரயணீயனான நான் வத்ஸலனாகையாலே, உன்னுடைய தேயுஷம் கண்டு ஸோகிக்கவேண்டா. ஸுலபனாகையாலே, துர்லபனென்று ஸோகிக்கவேண்டா.

a செயல்தீரச் சிந்தித்து வாழ்கிற உனக்குச் செய்யவேண்டுவ தில்லை. b சன்ம சன்மாந்தரம் காத்துக்கொண்டுபோய் c விசம் பேற வைக்கை நம் பணியாயிருந்தது. d நல்வினையும் தீவினையும் e வினைபற்றறுக்கும் விதி நாமிட்ட வழக்காயிருந்தது. உன்னைப் பார்த்தோ, நம்மைப் பார்த்தோ, விரோதிகளைப் பார்த்தோ, நீ ஏதுக்கு சோகிக்கிருய்?

ப்ரபத்த்யதிகாரி

மற்ற உபாயங்களைக் கேட்டால் சோகிக்குமவன் ஜ்ஞாந வானுமாய், தன்னையுமறிந்து இவ்வுபாயத்தின் நன்மையை

ஸுஸீலனாகையாலே, உன்னுடைய சிறுமைகண்டு சோகிக்க வேண்டா. ஸர்வஸ்வாமியாகையாலே, அப்ராப்தன் என்று சோகிக்கவேண்டா. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே, உன்னுடைய அபூர்த்தி கண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வ ஸக்தியாகையாலே, உன்னுடைய அஸக்தி கண்டு சோகிக்க வேண்டா. நிருபாதிப்யந்துவாகையாலும், பரமத்யா வானாகையாலும் "கார்யம் செய்யுமோ செய்யானோ" என்று சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வபாபவிமோசகனாகையாலும், சோகிக்கவேண்டா. உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா. என்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்க வேண்டா. விரோதியைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா, நீ என் பக்கல் ஸர்வப்யுந்யாஸம் பண்ணுகையாலே உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா. நான் ஸர்வ ஜ்ஞத்வாதிசுக்ஷணவிஸிஷ்டனாகையாலே என்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா. விரோதியாகிறது என்னுடைய நிக்ரஹரூபமாகையாலே, "பொறுத்தோம்" என்னத்திரும். ஆகையாலே விரோதியைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா.

சரமஸ்லோகார்த்தஜ்ஞ ஸ்வரணாநுஷ்ட்யாநாதிசுகாரியை நிர்ஜேத்யஸிக் கிருர் (மற்ற) என்று தொடங்கி.

a நான்முகன் 88
d நான்முகன் 57

b திருவாய் 3-7-7
e பெரியதிரு 11-4-9

c பெரியதிரு 2-1-4

மறிந்து, அவற்றின் குறைகளையும் கண்டு. இவ்வுபாயத்தையும் பெற்று, அவற்றையும் விட்டு இவற்றைப் (இத்தைப்?) பற்று கைக்கு அதிகாரியுமாம்.

ஸோகநிவ்ருத்திவிதி

ஸித்தேத்யுபாயத்தைக் கேட்டால் ஸோகிக்குமவன் அறிவு கேடனுமாய் தன்னையும் அறியாதே, இவ்வுபாயத்தின் நன்மையும் அறியாதே, பேரிழவோடே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியுமன்றிக்கேயொழியும்.

“மாசுச:” என்கிறவிது “விதி” என்று திருவுள்ளம் பற்றியருளிச்செய்கிறார் (ஸித்தேத்யுபாயத்தைக் கேட்டால்) என்று தொடங்கி.

இத்தால். “சிலர்—“மாசுச:” என்கிறவிது விதியாகையாலே ப்ரபந்நானபின்பு ஸோகிக்கை வித்யதிலங்குநமாய். இவனை உபாயபூதனான ஸரண்யன் நெகிழ்ந்து, தன்கர்யத்துக்குத் தானே கடவனாகையாகிற ப்ரத்யவாயம் உண்டாம் என்று சொன்னவிடம் விருத்த்யம்” என்னும் பகும் அநாத்ரணீயம் என்றபடி. ஆக—நீயும் இப்படி என் பக்கவிலே ந்யஸ்தபுரணய் விரோதியும் இப்படி துர்புலமான பின்பு ஸோகம் அநுவர்த்திக்குமாகில், நீயும் எனக்கின்றியிலே, நானும் உனக்கின்றியிலே, உன்னையும் ‘ந நமேயம்’ என்னப்பண்ணி. என்னையும் ‘க்ஷிபாமி’ ‘ந க்ஷமாமி’ என்னப்பண்ணின பாபம் மூர்த்த்யாபிஷித்தமாயிருக்க. ஸோகியாதே அநாத்ரகாலம் ஆனைக்கமுத்திலே இருக்கிறாய்ப்போந்த அஜ்ஞாந்ததோபாதி போரும், கிம்புஹுநா. நான் உன் கர்யத்துக்குக் கடவனாயிருக்க. நீ ஸோகிப்புதியாகில் உன் கர்யத்துக்கு நீயே கடவையாமித்தனை—என்றதாயிற்று. இத்தால் “வ்ரஜ” என்கிற விதியேர்பாதி ஸோகநிஷேத்யவிதியும் கர்த்தவ்யமென்னு

ஆனபின்பு முன்பு ஸோகித்த நீ இனி ஸோகிக்கலாகாது காண். உடைமையின்பேறு உடையவனது. பேறுடையவனுக்கு

மிடத்தைச் சொல்லுகிறது. இனி ஸோகிக்கையர்வது-இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திரூபபூலத்துக்கு ஸ்வேதர் ஸ்கல் ஸஹாயாந்தராஸஹமாய் வாத்ஸல்யாதி, சூணவ்ஸிஷ்ட மாயிருக்கிற வஸ்துவை உபாயமாகப்பற்றி ஸ்வபூரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் பக்கவிலே ஸர்வபூரங்களையும் ந்யஸித்து நிற்கிறநிலைக்கு விருத்த்யமிதே—என்றதாயிற்று.

“மாஸுச:” என்கிறவிடத்தில் நிஷேதவாசகம் முன்னே கிடக்கத் தாத்தர்யமாவது என்னென்னில்:— ப்ரணவத்தில் புகுவதேகரக்ஷ்ய பூதனாகவும் புகுவதூநந்யார்ஹஸேஷ பூதனாகவும் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஐஞ்ஞாத்ருத்வ நிபுந்தநமாக வருகிற ஸ்வரக்ஷகத்வாபிமாநமும், ஸ்வஸேஷகத்வாபிமாநமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமுமான விஜோதிகளை நிஷேதிக்கிறவிடத்திலே (நமஸ்யபூதத்தில்) நிஷேத்யவரசியான மகாரத்துக்கு முன்னே நிஷேதவாசியான நகாரம் முற்பட்டாப்போலேயும், புருஷார்த்தத்தில் ஸ்வகீயத்வாதி நிஷேதம் பண்ணுகிற நமஸ்யபூதம் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாவாசி பதத்துக்கு முற்பட்டாப்போலேயும், ஸர்வதூரம் பரித்யாகம் சொல்லுகிறவிடத்தில் த்யாகத்தினுடைய அத்யந்தாபாவத்திலல்லது ஸ்வரூப பூர்த்தியில்லாமையாலும், ஸ்வீகார்யோபாயத்துக்கு உத்யமில்லாமையாலும், தத்வாசகமான “பரி” ஸபூதம் த்யாகஸபூதத்துக்கு முற்பட்டாப்போலேயும், “வ்ரஜ” என்று விஹிதமான உபாயஸ்வீகாரம் ஸித்தேத்யோபாய விஷயமான ப்ரதிபத்திமாத்ரமாய், தான் உபாயமுமன்றிக்கே ஸஹகாரியுமன்றிக்கேயொழிகையாலே, அதத்வ்யாவர்த்தகமான ஏகபதம் ஸ்வீகாரவிதநாம் பண்ணுகிற “வ்ரஜ” என்கிற பதத்துக்கு முற்பட்டாப்போலேயும், ந்யஸிதபூரண இவனுக்கு உண்டான ஸோகோத்யமும் அ—13

இழவு; உடையவன் இழவுக்கு வெறுக்கவும். பேற்றுக்கு வழி கேட்கவும், பெற்றால் உகக்கவும் கடவன். ஆனபின்பு நான் செய்யுமவை மற்றை நீ செய்யவோ? என்னுடம்பி லழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ? நீ உன்னை அறியாமைகாண் ஸோகித்தாயென்று கண்ணில் நீரைத் துடைக்கிறான்.

ஸ்வபூலார்வயத்தைக் காட்டுகையாலே, ஸோகம் ப்ரஸ்துத மாவதற்கு முன்னே “மாஸுச:” என்று நிஷேதாக்கரம் முற்படுகிறது என்கை. ஆகையிதே இவ்வதிக்காரிக்கு யாவத் பூல ப்ராப்தி நிர்பூரனுமாய் நிர்பூயனுமாயிருக்கையே கர்த்தவ்யம் என்கிறது. அதாவது—தன்னுடைய பாரதந்த்ரயாநுஸந்தூரத்தாலும், உபாயபூதனுடைய நிருபாதிக்கரணத்தவாநுஸந்தூரத்தாலும் நிர்பூரனாயிருக்கையும், தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யாநுஸந்தூரத்தாலும் உபாயபூதனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிசூயனுஸந்தூரத்தாலும் நிர்பூயனாயிருக்கையும். தான் ஸேஷபூதனாகையாலே பூலீதவமில்லை, பரதந்த்ரனாகையாலே உபாயகர்த்தருதவமில்லை. ஆகையாலே பூல(ர?)லாபுநிபுந்தூரமாகவும் ஸோகிக்க ப்ராப்தியில்லை. உபாயாந்தரஸ்ரவணத்தில் ஸோகித்திலனாகில், அவற்றினுடைய துஷ்கரத்வஸ்வரூபாநுரூபத்வாதிதேயாஷங்களையும், அவற்றினுடைய த்யாக்யத்திலல்லது ஸித்தேதூபாயார்வயமுண்டாகாது என்னுமிடமும் அறிந்திலனாகும்; ஆகையாலே உபாயாதிக்காரமில்லை. ஸித்தேதூபாயஸ்ரவணத்தில் ஸோகித்தானாகில், அதினுடைய ஸஹாயாந்தராஸஹத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தகையும் முதலான குணங்களையும், அதில் தனக்குக் கர்த்தவ்யம்மொன்றுமில்லை என்கிற ஆகாரமும் அறிந்திலனாகும்; ஆகையாலே உபாயாதிக்காரமில்லை. ஆகையாலே முன்புற்(ை)ற ஸோகாநுவருத்தி ஸாத்யஸாத்யநயாத்யாத்மயஜ்ஞாநகாரியம். பின்புற்(ை)ற ஸோகநிவ்ருத்தி ஸித்தூஸாத்யநயாத்யாத்மயஜ்ஞாநகாரியம். ஸித்தேதூபாய ஸ்வி

சரமஸ்லோகார்த்த ஸங்க்ரஹம்

விடுமது இன்னது. அவற்றை இன்னபடி விடு; பற்றும்து இன்னது. அவற்றை இன்னபடி பற்று; விடுவித்துப் பற்று வித்த நான் விட்டுப் பற்றினவுன்னை விலக்கடிகளில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன். நீ கலங்காதே கொள் என்று உபாயாந்தரபரித்யாகத்தையும். ஸித்தேதூபாயபரிக்ரஹத்தையும், உபாயநைரபேக்ஷ்யத்தையும், அதிகாரி பூர்த்தியையும், விரோதிநிவ்ருத்தியையும். சுமைபோட்ட சோம்பரிருக்கும்படியையும் சொல்லி. a வருந்தாதிரு நீ' b'வருந்தேலுன் வளைத்திறம்' c 'எத்தினாலிடர்க்கடல்கிடத்தி' என்கிறபடியே அர்ஜுனனேத் தேற்றியருளுகிறான்.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் சரமஸ்லோக ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஸரணம்.

காராநந்தரம் ஸோகமநுவர்த்தித்ததாகில் த்யாக்யஸ்வீ காரங்களில் அந்வயமில்லை. அதுக்கு முன்பு ஸோகித்திலனாகிலும் த்யாக்யஸ்வீகாரங்களில் அந்வயமில்லை.

ஆக. துஷ்கரங்களாய். ஸ்வரூபவிருக்துங்களான ஸாத்நாந்தரங்களினுடைய துர்ஸநமும். ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ஸாத்நாதுர்ஸநமும், தத்ஸாபேக்ஷதையும், வ்யவஹிதத்வமும். அதில் அருமையும். அஸாமர்த்யமும். ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய ஆகிஞ்சந்யமும். விரோதிபூஹுஸ்யமும். தந்நிவ்ருத்தியில் அஸக்தியுமிதே ஸோக காரணம். இவையித்தனையும் இல்லாமையாலே ஸோகிக்க வேண்டா என்கிறது—என்றதாயிற்று.

சரமஸ்லோகார்த்த ஸங்க்ரஹம்பண்ணியருளுகிறார் (விடுமது) என்று தொடங்கி.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணத்தில்

சரமஸ்லோக ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

அழகிய மணவானப் பெருமாள் நாயனார்

அருளிச்செய்த

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்

த்வய ப்ரகரணம்

அவதாரிகை

ப்ரியமும் ப்ரியதரமுமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிற்
காட்டில் ப்ரியதமமாகத் திருமந்தரத்தில் அறுதியிட்ட கைங்
கர்யமாகிற உத்தமபுருஷார்த்தத்திலும், ஹிதமும் ஹிததரமு
மான புக்திப்ரபத்திகளிற்காட்டில் ஹிததமமாகச் சரம
ஸ்லோகத்தில் அறுதியிட்ட ஸித்த்யஸ்வரூபமான சரமோ
பாயத்திலும், ஆசையும் துணிவும் பிறக்கையாலே ப்ர
யோஜநாந்தரபரிலும் ஸாத்யநாந்தரநிஷ்டரிலும் வ்யாவ்ருத்த

ஸ்ரீ :

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணம்

த்வய ப்ரகரணம்

திருமந்தரம்ப்ராப்யபரம். சரமஸ்லோகம் ப்ராபகபரம்.
த்வயம் இரண்டினுடைய வரணப்ரார்த்தநாருப அருஷ்
டநாநபரம். இதில் ப்ரதிபாதிதமான உபாயாநுஷ்டநமும்
உபேய ப்ரார்த்தனையும் ஸாத்யவ்யாவ்ருத்தியையும் ஸாத்ய
நாந்தரநிஷ்ட வ்யாவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்கும்
என்று திருவுள்ளம்பற்றித் த்வயவ்யாக்யநாவதாரிகை
அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரியமும்) என்று தொடங்கி. புருஷார்த
தங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஐஸ்வர்யம் ப்ரியம், கைவல்
யம் ப்ரியதரம், புக்யவத்கைங்கர்யம் ப்ரியதமம். உபாயங்
களில் வைத்துக்கொண்டு, ஹிதம் புக்தி, ஹிததரம்
ப்ரபத்தி, ஹிததமமானவன் ஸித்தீத்யோபாயபூகன புக்ய
வான்—என்றபடி. இவனுக்குண்டான அதிகார்யந்தர
வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தர)

ஞான அதிகாரி உபாயத்தைப் பற்றும் படியையும் கைங்கர்யத்தை இரக்கும் படியையும் அறிவிக்கிறது த்வயம்.

‘த்வய’ நிர்ந்தேஹேது

இரண்டர்த்தத்தையும் இரண்டிடத்திலே ஒதுகிற இரண்டு வாக்யத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்தித்தவாறே த்வயமாயிற்று.

என்று .தொடங்கி. உபாயத்தில் துணிவு (உபாயாத்யவஸாயம்) சரமஸ்ஸோகார்த்தம். உபேயத்தில் ஆகை (ப்ராயத்வரை) திருமந்தரார்த்தம்—என்றபடி. உபாயவரணம் உபேயப்ரார்த்தனை ஆகிற இவையிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது த்வயம் என்றருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்தைப் பற்றும்படி) என்று தொடங்கி. ஐஞ்ஞாநத்துக்குப் பல்வம் தகநுருபமான அநுஷ்டாநமாகையாலே. ரஹஸ்யத்வயத்திலும் ப்ரதிபாதித்தமான உபாயோபேய விஷய ஐஞ்ஞாநம் அநுஷ்டாந ஸோஷமாயிறேயிருப்பது. ஆகையாலே. உபாய விஷய ஐஞ்ஞாநத்தினுடைய ஸாப்யஸ்யேஹேதுபூத்தமான உபாயாநுஷ்டாநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது பூர்வவாக்யம். உபேய விஷய ஐஞ்ஞாநஸாப்யஸ்ய ஹேதுவாயிருக்கிற உபேயநுஷ்டாநத்துக்குப் பூர்வபுரவியாயிருக்கிற உபேய ப்ரார்த்தனத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உத்தரவாக்யம். இதில் ப்ரதிபாதித்தமான உபாயாநுஷ்டாநமும் உபேயப்ரார்த்தனையும் இல்லாதபோது இவ்வதிகாரிக்கு ஸாத்யவ்யவ்ருத்தியும் ஸாத்யாந்தர நிஷ்டாதி வ்யாவ்ருத்தியும் இன்றிக்கே யொழியக் கடவது. ஆகையாலே. ஸ்வரூபாநுருபமான ஸாத்யஸாத்யங்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்ய த்வயமும் அநுஸந்தேயமாயிருக்கும் என்றபடி.

த்வயநிர்ந்தேஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டர்த்தத்தையும்) என்று தொடங்கி. இது, கடவுல்லியிலே பிரிய ஒதிச்சேர்த்து அநுஸந்திக்க விகித்தையாலும்,

ரஹஸ்யத்ரய ஸம்ப்ரத்யாய பெளர்வாபர்ய நிருபணம்

மூன்று ரஹஸ்யமும். உபநிஷத்திலும் கீதோபநிஷத்திலும் கடவுல்லியிலும் ஓதப்பட்டு. மூன்று சிஷ்யர்களுக்கும் எம்

வாக்யத்வயமாகையாலும். “ஸ ப்ராது: சரணௌ க்யாட்யம்” “புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிற ஸ்லோகத்வயத்தில் விவக்ஷிதமான உபாயோபேயரூபமான அர்த்தத்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலும் த்வயம் என்று பேர் பெற்றது. இப்படியிருக்கையால் உபாயாந்தரங்களிலும் உபேயாந்தரங்களிலும் துவக்கற்றவன் இம்மந்த்ரத்துக்குப் பூர்ணதிகாரி. பூர்வவாக்யாநுஸந்த்யாநமில்லாதபோது புகுவதேக ஸாத்யநத்வலாப்யமில்லை. உத்தரவாக்யாநுஸந்த்யாநமில்லாதபோது புகுவதேக ஸாத்யத்வ லாப்யமில்லை. உத்தரவாக்யாநுஸந்த்யாநம் ஸாத்யகனுக்கும் ஸாத்யாரணமாயிருக்கும். பூர்வவாக்யாநுஸந்த்யாநம் ஐஸ்வர்ய கைவல்யபர அதிகாரி த்வய ஸாத்யாரணமாயிருக்கும். ஆகையாலே உப்யாநுஸந்த்யாநமுண்டானுலாய்த்து அதிகாரி த்ரய வ்யா வ்ருத்தியுமுண்டாவது. வாக்யத்வயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸாத்யஸாத்யங்களையொழிந்த இதர ஸாத்யஸாத்யங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் அவிஸிஷ்டமாயிருக்குமாகையாலே. அவை த்யாஜ்யங்களாகக் கடவன. இவை இவனுக்கு ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபங்களாயிருக்கையாலே அத்யந்தமுபாதேயமாகக் கடவது. ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கிற இந்த உபாயோபேயங்களிறே வேத்யதாத்தர்யவிஷயம் என்றபடி.

ரஹஸ்யத்ரய ஸம்ப்ரத்யாயத்தையும் ரஹஸ்யத்ரய பெளர்வாபர்ய க்ரமத்தையுமருளிச்செய்கிறார் (மூன்று) என்று கொடங்கி. த்வயம் முன்னாகச் சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது விவரணவிவரணி பூர்வத்தைப்பற்ற—என்றும். சரமஸ்லோகம் முன்னாக த்வயத்தைச் சொல்லுகிறது வித்யநுஷ்ட்யாநங்களுக்குள்ள பெளர்வாபர்யத்தைப்பற்ற—

பெருமான் தானே வெளியிட்டதாயிருக்கும். ப்ராப்ய ப்ராபக ஜ்ஞாநம் அநுஷ்ட்யாந ஸேஷமாகையாலே. மந்த்ரமும் விதியுமான இரண்டு ரஹஸ்யத்திலும் அநுஷ்ட்யாநரூபமான த்வயம் பிற்பட்டது. உபாயவரணம் ப்ராப்யத்துக்கு முற்படவேண்டுகையாலே ப்ராபகத்திலே நோக்கான மத்யம ரஹஸ்யத்தை வெளியாக்குகிற பூர்வவாக்யம் முற்பட்டு, ப்ராப்யத்திலே நோக்கான ப்ரத்யமரஹஸ்யத்தினுடைய விஸத்யாநுஸந்த்யாநமான உத்தரவாக்யம் பிற்பட்டது.

என்றும் பூர்வமேவ (42 பக்கம்) உக்தம். சேஷ்யத்ரயத்துக்கும் ஸ்த்யாநத்ரயத்திலே ரஹஸ்யத்ரயத்தைத் தனித் தனியாக ஸர்வேஸ்வரன் உபதேயஸித்தகானாயினும். தென்னிடம் வடநாடும் கொழநின்ற திருவரங்கச்செல்வன் இம் மூன்றையும் ஒருசேர ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்க்கு உபதேயஸிக்க ஸ்ரீ விஷ்வகேஸந ஸ்ரீ பராங்குஸ நாத்யாமுந ராமாநுஜரூப ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய முகேந இந்த பரம்பரை ப்ரவஹிக்கது என்கை. மந்த்ர சரமஸ்லோகங்கள் ப்ராப்யப்ராபகபரமாயிருக்க, தத்யநந்தரரஹஸ்யமான த்வயம் ப்ராபக ப்ராப்ய பரமாக மாறாடக்காரணம் என் என்னவருளிச்செய்கிறார் (உபாயவரணம்) என்று தொடங்கி. வ்யுத்பத்தி வேளையிலே ப்ராப்யம் முற்பட்டு. ப்ராபகம் பிற்பட்டிருக்கும். அநுஷ்ட்யாநவேளையில் ப்ராபகம் முற்பட்டு ப்ராப்யம் பிற்பட்டிருக்கும் என்றபடி. ஆகையாலேயே நாச்சியாரும். திருப்பாவை முதற்பாட்டில் வ்யுத்பத்திக்கருகுணமாக “பறை தருவான்” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நிர்தேயஸித்து. முடிவில் அநுஷ்ட்யாநாநுகுணமாக “கறவை” “சிறற்றம்” என்று ப்ராபக ப்ராப்யங்களாக நிர்தேயஸித்தது. அநுஷ்ட்யாநவேளையில் உபாயாத்வயவளாயத்தை “கறவை” என்கிற முன் பாட்டிலும், உபேய ப்ரார்த்தனையை “சிறற்றம்” என்கிற பின் பாட்டிலும் அருளிச்செய்தாளிறே ஆண்டாள்.

த்யவயோபஷ்டம்புகப்ரமாண நிருபணம்

a மேம்பொருளிலே விசத்யமாகிற இரண்டர்த்தத்தையும் b 'புலனைந்து மேயும்' என்று உபதேசிக்கக் கேட்டவர்கள் அநுஷ்டானரூபமான திருப்பாவையிலும், தோயே தந்தையிலும் ஸ்தோத்ர கൃத்யங்களிலும் த்யவயத்திலடைவு காணலாம்.

த்யவயத்தினுடைய வைதீக பரிக்ரஹம்

திருமந்தரத்தை ஸாஸ்த்ரங்களங்கீகரித்தது; சரம ஸ்லோகத்தை ஸாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளீடானவன் ஆதரித்தான்; த்யவயத்தை அவன்தனக்கும் உள்ளீடான ஜ்ஞானிகள் பரிக்ரஹித்தார்கள். ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய அங்கீகாரங்கள் பேசலன்றிறே. ப்ராமாணிகரான ப்ரமர்தாக்களுடைய பரிக்ரஹம்.

த்யவயார்த்த த்யவயபாதக ப்ரமாணங்களைக் காட்டியிருக்கிறார் (மேம்பொருள்) என்று தொடங்கி.

ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ரஹஸ்ய த்யவயாபேக்ஷயா த்யவயத்துக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருமந்தரத்தை) என்று தொடங்கி. இத்தால் ரஹஸ்யத்ரயத்துக்குண்டான வேத்யவேத்ய வைதீக பரிக்ரஹம் நிரூபிதமாயிற்று. 'வேதையுச்ச ஸர்வரஹமேவ வேத்ய:' என்கிற கீதா வசந்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளீடானவன்) என்று. "ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ" (கீதை) "அறிவாருயிர்" (திருவாய்மொழி 9-8) என்றதையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அவன்தனக்கும்) இத்யாதி. வைதீகபரிக்ரஹத்துக்குண்டான ஏற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமாண) இத்யாதி. "இவர் அங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்தர்ஷம்" (ஆசார்யஹ்ருத்யம் 194) என்ன நினைத்திறே. புத்த்யமுநியாயம், கபிலமுநியாயம் சொன்ன பெருள த்யவயாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய ஸாஸ்த்ரமும் அவன் தான்

த்யவயத்தின் பரமகுஹ்யத்வம்

பூர்வாசார்யர்கள் இரண்டு ரஹஸ்யத்திலும் அர்த்தத்தை மறைத்து ஸப்ஸ்துத்தை வெளியிடுவார்கள். இதிலர்த்தத்தைப் போலவே ஸப்ஸ்துத்தையும் மறைப்பார்கள். இப்படிச் செய்கைக்கடி இது அதிசுக்ருதாதிகாரமாகையிறே.

த்யவய வைபவம்

a வளங்கொள் மந்திரமும் b மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையும் அருளிச்செய்த வாயாலே 'த்யவய வக்தா' 'த்யவய மர்த்தா நுஸந்தாநே' என்று இரண்டினேற்றமும் வெளியிடப்பட்டதிறே. கற்றவர்கள் சொல்லக்கேட்டாலும் கற்பித்தவர்கள் c கைகூப்பிக் காலிலே வணங்கும்படியிறே இச்சொல்லிலேற்றம். d செல்வநாரணனென்ற சொல் வழிப்போக்கர்

அருளிச்செய்ததாயிருக்கச்செய்தே வைத்யுக டரிசுரஹமில் லாமையிறே அப்ரமாணமாய்த்து என்றபடி.

த்யவயத்துக்குண்டான குஹ்யநாம் குஹ்யதமத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (பூர்வாசார்ய) என்று தொடங்கி. அதிசுக்ருதாதிகாரம் என்றது பரமகுஹ்யம் என்றபடி.

திருவரங்கச் செல்வனார் விஷயகமான a "துளங்குரீள் முடி" b "செம்மையுடைய" என்கிற பாசுரங்களைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளிச்செய்கிறார் (வளங்கொள்) இத்யாதி. ஸரணாகுதிக்குத்ய ப்ரமேயமான ஸ்ரீரங்குபதியதிபதி ஸம்வாதத்திலே ஸ்ரீரங்குபதி வாக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (த்யவயவக்தா) என்று தொடங்கி. வசநத்யவயோபாதாநம் ஸப்ஸ்துார்த்தத்யோ: வைபவ ப்ரகாஸநாய என்று கண்டுகொள்வது. c "முளைக்கதிரை" என்கிற பாட்டைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளிச்செய்கிறார் (கற்றவர்கள்) இத்யாதி. கற்றவர்—கிளி. கற்பித்தவர்—பரகாலநாயிகை. (செல்வநாரணன்) இத்யாதி—இப்பாசுர வ்யாக்யாநமான aபெரியதிரு5-8-9 bநாச்-திரு11-10 cதிருநெடு14 dதிருவாய்1-10-8 அ—14

சொல்லிலும் அகலாதே உள்ளே புகுரும்படி பண்ணுமதாய், a 'எங்கும் திருவருள்பெற்று' என்னும்படி தோற்கன்றுக் கிரங்கிச் சுரக்கும் ஸுரபியைப்போலே. நம்மைப் பாராதே முன்பு சொன்னவர்களைப் பார்த்து இரங்கும்படி அவன்றன் னையும் பண்ணுமதிறே. நம் முதலிகள் மூன்று ரஹஸ்யத்தையும் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கச் செய்தேயும் b 'ஆறெனக்கு நன்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்' என்றிருக்கிற தம்மோடொக்க விமுகூரையும் c 'திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ' என்னலாம்படி ஸர்வாதிக்கார மாகையாலும் d 'உம்மை யான் கற்பியாவைத்த மாற்றம்' என்னும்படி ஆசார்யருசி பரிக்குறவிதமாகையாலும் e 'மாதவ னென்றென்றேதவல்லீரேல்' என்னும்படி புத்திபூர்வகமான அபசாரத்துக்கும் பரிஹாரமாகையாலும் f 'மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்' என்னும்படி ஸாராவஸாநகாலத்

ஈட்டில் உள்ள வழிப்போக்கன் சரித்ரம் இங்கே அநுஸந்தேயம். "நற்கன்றுக்கு இரங்கும் தேநு தோற்கன்றுக்கும் இரங்குமாபோலே" என்ற பட்டர் திருவாக்கையடியொற்றி (தோற்கன்று) இத்யாதி. வங்கக்கடல் பாட்டில் உள்ள "மாதவன்" "திருமால்" என்ற பதங்களிலே நோக்கு என்று கண்டுகொள்வது. "மெய்க்கன்றுக்கு இரங்கிப் போந்த வாஸனையாலே தோற்கன்றை மடுத்தாலும் ஸுரபியானது இரங்கிப் பால் சுரக்குமாபோலே. மெய்யானவர்களுக்கு இரங்கிப் போந்த வாஸனையாலே, பொய்யான நமக்குமிரங்குவது இஸ்ஸப்குவிஸேஷத்தை (ஸ்ரீமத்பதம்) கேட்டாலாய்த்து. ஆகையாலே இதுவே அநுஸந்தேயம்" என்று பிள்ளைக்கு ஜீயர் அருளிச்செய்த வார்த்தை; ஆகையாலே த்வயமே ஆகூரணியம் என்ற தாய்த்து. த்வயத்துக்குண்டான ஸர்வாதிக்காரதவாதி வைபவங்களை அருளிச்செய்கிறார் (நம் முதலிகள்) என்று

a திருப்பாவை 30

b திருவாய் 5-7-10

c திருவாய் 4-1-1

d திருவாய் 6-8-6

e திருவாய் 10-5-7

f திருவாய் 9-10-5

திலே மோக்ஷமாகையாலும். த்வயத்தையே தஞ்சமாக நினைப்பார்கள். ஸம்வாத்ஸங்கனும் வ்யாக்யாநங்களும் ஆசார்ய

தொடங்கி. (புத்திபூர்வகமான)இதி—தீது—புத்திபூர்வக பூர்வபாபம் என்றபடி. (ஸம்வாத்ஸங்கனும்)இத்யா தி—ஆசார்யன் ப்ரமாதாவென்றும். அர்ச்சாவதாரம் ப்ரமேயமென்றும், த்வயம் ப்ரமாணமென்றும் அருளிச்செய்வர் உய்யக் கொண்டார். “ஸம்ஸாரவிஷதஷ்டனுக்கு த்வயம் ரஸாயநேஸைவையாபிருக்கும்” என்று மணக்கால்நம்பி அருளிச் செய்வர். “அதநனுக்கு மஹாரிதிபோலே” என்று பெரியமுதலியார் அருளிச்செய்வர். “க்ஷுதூர்த்தனுக்கு அம்ருதபாநம்போலே” என்றருளிச்செய்வர் திருமாலையாண்டான். “ஸ்தநந்த்ய ப்ரணைக்கு ஸ்தந்யம்போலே யிருக்கும்” என்றருளிச்செய்வர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி. “ராஜகுமாரனுக்கு முடியும் மாலையும்கோலே ப்ரபந்ந குலத்துக்கு த்வயோச்சாரணம்” என்றருளிச்செய்வர் பூஷ்யகாரர். “ஸம்ஸாரத்திலே இருவிவங்கிட்டவன் தலையிலே முடியை வைத்தாப்போலே” என்று எம்பார் அருளிச் செய்வர். “பெருமிடியன்கையில் சிந்தாமணி புகுந்தாப்போலே”யென்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதூரர். “எலுமிச்சம் பழம் கொடுத்து ராஜ்யம் பெறுவாரைப்போலே” என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். பட்டர்-ஜீயர் மடியிலே கண்வளர, இராமுடியத் துடைமாறுதல் தூங்குதல் செய்யாதே ஸாவதாரநாயிருக்க, ஜீயரைப் பார்த்து. “இப்படி நீர் எனக்குப் பரிவராய் இருக்கைக்கடி. நான் சொன்ன த்வயத்தை விஸ்வஸித்த கனமிதே” என்றருளிச்செய்தார். “வாச்யங்களில் எம்பெருமானுக்கவ்வுருகில்லாதாப்போலே வாசகங்களில் ப்ரபத்தி(த்வயம்)யிற்காட்டில் அவ்வுருகில்லை” என்றருளிச்செய்வர் நஞ்ஜீயர். “ராஜகுமாரனுக்கு கர்ப்பூர நிகரம்போலே இவனுக்குவிடில் நாக்குவற்றும்” என்று நம்பிள்ளையருளிச்செய்வர். பெற்றி ஸ்ரீபாதத்திலே த்வயஸ்ரவணம் பண்ணின கொற்றியம்மைப் பிராட்டியாரும் திருமந்தரத்தை அருளிச்செய்யவேணுமென்ன. “அது

வசநங்களும் ருசிவிஸ்வாஸங்களுக்குறுப்பாக இவ்விடத்திலே அநுஸந்திக்கப்படும்.

த்யவயத்துக்குள்ளேயுண்டு காணும். அதுகொண்டு கொள்ளும் கார்யத்தையும் த்யவயத்தைக்கொண்டு கொள்ளும்" என்றருளிச்செய்தார். பெரியகோயில் நாராயணன் மகன் ஏகாயநரோடேயிருக்கக்கண்டு, பூஷ்யகாரர் அவனை யழைத்து, பெருமாள் திருமுன்பேகொண்டுபுக்கு. "த்யவய மொழியத் தஞ்சமில்லை. அதை விஸ்வஸித்திரும்" என்று ஸ்ரீரூடிகோபனையெடுத்துச் சூழ்த்துக்கொடுத்தார். ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளப் புறவீடு விட்டிருக்கிற த்யஸையிலே. "ஆழ்வானுக்குக் கர்ப்புரநிகரத்தை வாயிலிட்டாப்போலே காணுங்கோள்" என்று அவருக்கு த்யவயத்தை அருளிச்செய்தார். அநந்தாழ்வான் நஞ்ஜீயரைப்பார்த்து "திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்யவயத்திலே வளர்ந்து த்யவயைக நிஷ்டுராவீர்" என்று வாழ்த்தினார். இங்ஙனே இவை முதலான வார்த்தைகள் இதினுடைய ருசி விஸ்வாஸங்களுக்காக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள் என்றபடி. ரகுராஷ்ணஸம்வாதும், நஹுஷ்ப்ருஹஸ்பதி ஸம்வாதும், வ்யாக்யரவாநரஸம்வாதும். மறவன், "குரங்குக்குட்டியை விட்டுப்போந்தேன்" என்ன. அதுகேட்டு பூட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தையும், பூஷ்யகாரர் சரமஸமயத்திலே "த்யவயத்தையெப்போதும் அநுஸந்திக்கை எனக்கு ப்ரியம்" என்றருளிச்செய்த வார்த்தையும், அம்மங்கியம்மாள் திருநாராயணபுரத்திலே காணச்செல்ல, உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையும் தொடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்களும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். திருமந்தரத்திலும் சரமஸ்ஸலாகத்திலும் அர்த்தஜ்ஞாநத்தாலும் துஸ்ஸாத்யமான பூலம் இதில் ஸப்ரதேசாச்சாரணத்தாலே ஸுலப்யமாம். "மாதவன் என்றதேகொண்டு என்னை இனி இப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சேர்கொண்டேன் என்று என்னுள் புகுந்திருந்து தீதவம் கெடுக்குமமுதம்" என்றும், "மாதவன்

ஸாஸ்த்ர ஸாஸ்த்ர ஸார தாத்பர்ய நிபுணம்

ஸாஸ்த்ரங்களும், சரமஸ்ஸோகமும் ஆத்மேஸ்வரர்களுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் காட்டும். திருமந்த்ரமும் த்வய என்றென்று ஓகவல்லீரேல் தீதொன்றும் அடையா ஏதம் சாராவே ' என்றுயிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது.

ஸாஸ்த்ர ஸாஸ்த்ர ஸார தாத்பர்யங்களையருளிச் செய்யும் முக்யத்தாலே த்வய வைபவத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸாஸ்த்ரங்களும்) என்று தொடங்கி. திருமந்த்ரம் ஸாஸ்த்ர ருசிபரிக்கூருணீகம். சரமஸ்ஸோகம் ஸரண்ய ருசிபரிக்கூருணீகம். த்வயம் ஆசார்ய ருசிபரிக்கூருணீகம். இம் மூன்றுக்கும் மூன்றும் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் இப்படிச் சொல்லுகிறது ஊற்றத்தைப்பற்ற. த்வயம் கடவுல்லியிலே அதீதமாகையாலே ஸாஸ்த்ர ருசிபரிக்கூருணீகம். ப்ரஹ்மாதிசுக்ளைக் குறித்து ஸர்வேஸ்வரன் அருளிச்செய்தான் என்னுமிடம் புகுவச்சுாஸ்த்ரஸித்திகூமாகையாலே ஸரண்யருசி பரிக்கூருணீகம். ஆசார்யருசி பரிக்கூருணிதமென்கைக்குக் கீழே ஆசார்யவசனங்கள் சொன்னோம். நிரர்த்தகமான ஸமுத்ரகேசுராஷத்தைக்காட்டில் ஸார்த்தகங்களான கூடபடாதிஸுபுகுங்கள் ஸ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றிற்காட்டில் தேவதாந்தரநாமங்கள் ஸ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றிற்காட்டில் புகுவந்நாமங்கள் ஸ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு மூலமந்த்ரம் ஸ்ரேஷ்டம். மூலமந்த்ரம் ஸமுத்ரகேசுராஷஸ்தூரீயமாம்படி த்வயம் ஸ்ரேஷ்டம். அதுக்கடி மூலமந்த்ரத்தில் ஆர்த்தமான அர்த்தம் த்வயத்திலே வாச்யமாகை. வாச்யங்களில் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே வாசகங்களிலும் இதுக்கவ்வருகில்லை. இதுவே ஸித்திகூரந்தம். திருமந்த்ரம் ஆகம்பாரதந்தர்ய ப்ரதூரநம். சரமஸ்ஸோகம் ப்ராபகப்ரதூரநம். த்வயம் உபயப்ரதூரநம். திருமந்த்ரம் மந்த்ரரூபம். சரமஸ்ஸோகம் விதிருபம். த்வயம் அநுஷ்டூரரூபம்—என்றபடி. (ஆத்மேஸ்வரர்களுடைய) இத்

மும் ஆத்மபரமாத்ம பாரதந்தர்யத்தை வெளியிடும். ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு ஆத்மாவினுடைய தேஹுபாரதந்தர்யத்திலே நோக்கு. திருமந்த்ரத்துக்கு ஆத்மாவினுடைய தேஹுபாரதந்தர்ய ததீய பாரதந்தர்யத்திலே உறைப்பு. சரமஸ்லோகத்துக்குக் கர்மங்களினுடைய ஈஸ்வர பாரதந்தர்யத்திலே நினைவு த்வயத்துக்கு ஈஸ்வரனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்திலே கருத்து.

வாக்யார்த்த நிருபணம்

இதில் முற்கூறு—மறுக்கவொண்ணாத புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றும்படியை அறிவிக்கிறது. பிற்கூறு சேர்வாரோட்டைச் சேர்த்தியிலே அலனுக்குச் செய்யும் அடிமையில் இரப்பை வெளியிடுகிறது.

அவதாரிகை ஸமாப்தை.

யாதி— ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு ஆத்மஸ்வாதந்தர்யத்திலேயும் திருமந்த்ரத்துக்கு ஆத்மபாரதந்தர்யத்திலேயும் நோக்காக அருளிச்செய்தது. ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸேஷத்வங்கள் ஸாஸ்த்ர ஸாஸ்த்ர ஸார விஷயங்கள் என்றத்தைப் பற்ற என்று கண்டுகொள்வது. ஈஸ்வரனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யமாவது — “மணநோக்கமுண்டான்” “அல்லி மலர் மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியார்க்குப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கும் நிலை. இவ்வர்த்தும் “ராமஸ்து” என்கிற ஸ்ரீ ராமாயண ஸ்லோகத்திலே வ்யக்தம். ஆகையிதே நாச்சியார் பார்ஸ்வத்திலே புவ்யனான அழகியமணவாளனை பங்குனி உத்தர நன்னாளிலே எம்பெருமானார் ஸரணம் பற்றிற்று. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹுத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது என்றபடி.

த்வயத்தின் வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இதில் முற்கூறு) என்று தொடங்கி. ஆக, ப்ராப்ய ப்ராபக விஸேஷங்களை ஸம்பூர்ணமாக ப்ரகாஸிப்பிக்கும் இத்த்வயமே ப்ரபக்தி மந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரகாசம் என்றதாயிற்று.

அவதாரிகை ஸமாப்தை.

ப்ரத₂மபத₃ரீத்த₂ம்

ஆறுபத்யமானவிதில் முதல்பத்யத்திலே இரண்டாம்பத்யத்தை

“ப்ரத்யூஷகாம் பஹுதி ஸம்ஸ்ருதி காலராத்திரே: பத்மா ஸஹாய ஸரணாகுதி மந்த்ர ஏஷ:” என்கிற ப்ரபுவமுடைய த்வயத்துக்கு ப்ரதிபத்யம் அர்த்தமருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமத் பத்யார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் (ஆறுபத்யமான) இக்யாதியு. இதின் அர்த்தத்தை ஸ்ருதி ஸம்ஸ்ருதி இதிஹாஸ பராண பக்யவச் சூஸ்த்ராதிசுகளில் ப்ரஸித்யகமானபடியே ஸசூசார்ய ஸம்ப்ரத்யாய க்ரமத்தாலே க்யூத்யத்திலே விவரித்தருளினார். எங்ஙனேயென்னில்:— “பக்யவந் நாராயணபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூப” என்று தொடங்கி ஸ்ரீமச்சூப்யக்யூபிப்ரேதத்தை அருளிச்செய்தார். “அகில ஹேய ப்ரத்யநீக” இக்யாதியாலே ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைப் பரக்க அருளிச்செய்கையாலே நாராயணஸூப்யத்யார்த்தம் வ்யாக்ய யாதமாயிற்று. முற்படப் பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே புருஷகாரத்தவ நிர்வாஹார்த்தமாய் விபூதிமத்யத்தில் நிலை தேற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயண ஸூப்யத்ய வ்யாக்ய யாதத்திலும் அருளிச்செய்தார். “ப்ரபத்யே” என்கிற விடத்தில் உத்தமனாலே விவக்ஷிதமான அதிகாரிவிசேஷம் “அநந்யஸரணேஹம்” என்று விவ்ருதமாயிற்று. “த்வத் பாத்யாரவிந்த்யுக்யளம் ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்கையாலே “சரணௌ” என்கிற ஸூப்யத்யமும் ஸரணஸூப்யத்யமும் க்ரியா பத்யமும் ப்ரத்யர்ஸிதமாயிற்று. மேல் அர்த்தக்ரமத்தாலே— முற்பட நமஸ்ஸாலே ப்ரார்த்திக்குறி அரிஷ்டநிவ்ருத்தியை வ்யாக்யயாதம் பண்ணிப் பின்பு இங்குள்ள ப்ரபத்யத்தையு புருஷார்த்த ஸ்வரூபமாகச் சதுர்த்த்யந்த பத்யங்களில் விபுத்தயபிப்ரேதமான பரம புருஷார்த்த லாபுத்தை வெளியிட்டருளினார். ஆகையாலே க்யூத்யத்தில் அருளிச் செய்தவெல்லாம் த்வயத்திலே விவக்ஷிதம், இது “த்வய மர்த்த்யாநுஸந்த்யானேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்கிற

வெளியிடுகிற மூன்றாம் பத்யத்தில் உபாயத்துக்கு அபேக்ஷிதமான புருஷகார குண விக்ரஹங்கள் மூன்றாம் தோன்றும்.

பாசுரத்தாலும் ஸூசிதம். (ஆறுபத்யமான) இதி. இங்கே, “ஷட்பதேயம் த்யவிசுண்டஃ” என்கிற அஷ்டஸ்ரோகி வசநம் அநுஸந்தேயம். (முதல் பத்யம்)—ஸ்ரீமந் நாராயணசரணௌ என்ற பத்யம். இதிலே புருஷகார குண விக்ரஹங்கள் மூன்றாம் தோன்றும் என்றவயம். “ஸ்ரீமந் நாராயணசரணௌ” என்று ஸமஸ்தமாகவும் யோஜிப்பர்சள். “கமலநயந வாஸுதேவ புவ ஸரணம்” என்கிற ப்ரயோகத்தையும். “த்வமேவ உபாயபூதோ மே புவ” என்கிற வாக்யத்தையும். “அகலகில்லேன்” என்கிற பாட்டையும். “அகிஞ்சந: அநந்யக்யதி: ஸரண்ய” என்கிற வாக்யத்தையும், “ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்வாமிந்” இத்யாதி மந்த்ரார்தரங்களையும் த்வயவிவரணமான க்யூயத்தையும் பார்த்து. “ஸ்ரீமந்! நாராயண!” என்று இரண்டு ஸம்புத்திகளாக்கி. “தவ” என்று ஒரு பத்யத்தை அத்யாஹரித்தும் யோஜிப்பர்கள். இப்படி வ்யஸ்தமானாலும் ஸமஸ்தமானாலும் விசேஷண விசேஷ்யங்கள் நிற்கும் நிலைக்கு வைஷ்ணவமில்லை — என்றநுஸந்தேயம். த்வயம் ஷட்பத்யம் என்கிற நிர்வாஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி (ஆறு பத்யமான) என்றருளிச்செய்கிறார். (இரண்டாம் பத்யத்தை)—ஸரண ஸப்யக்யத்தை. மூன்றாம் பத்யம்—ப்ரபத்யே என்கிற க்ரியாபத்யம். (உபாயத்துக்கபேக்ஷிதம்) என்றது—புருஷகார குணவிக்ரஹ விஸிஷ்டவஸ்துவிலே ஸரணாக்யதி என்றபடி.

பத்யக்ரயாத்மகமான ப்ரத்யமபத்யத்தில் ஸ்ரீ ஸப்யக்யம் புருஷகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தம் மாயிருக்கச் செய்தேயும். வ்யுத்தபத்தி வேணையன்றியிலே அநுஷ்டாநவேணையாய். உபாயாநுஷ்டாநாநந்தரம் உபேயஸித்தியாகையாலே ப்ரத்யமோபாத்தமானவோபாதி. இவ்

ஸ்ரீஸப்ஃத்யார்த்தம்

‘ஸ்ரீ’ என்கிறவிது புருஷகாரமான விஷ்ணுபத்னியினுடைய ஸ்வரூபநிருபகமான முதல் திருநாமம். ஸேவைவையக் காட்டு

வுபாயஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னே வேணுமே சேரவிடும் புருஷகாரமும். ஆகையாலே, ப்ரத்யமத்திலே புருஷகார பூரவத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூரவவிசேஷங்களோடே கூடியிருக்கிற வஸ்துவிசேஷத்தை நிர்தேசிக்கிறது ஸ்ரீஸப்ஃத்யம். இதுகன்னை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீ) என்று தொடங்கி. “ஸ்ரீரிதி ப்ரத்யமம் நாம லக்ஷ்மயா:” என்ற வசநத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (முதல் திருநாமம்) என்று. பஃத்யவத்ஃ வாசகங்களில் அகாரம் ப்ரத்யமமானுப் போலே பிராட்டியின் வாசகங்களில் ஸ்ரீஸப்ஃத்யத்துக்கு ப்ராத்யம்யம் என்றபடி. (தூது) என்று—“ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்” என்று தூது. தூதுவின்மேலே ஸுப் வராத்ஃ. ஆகையாலே கர்மணியாதல் கர்த்தரியாதல் க்யுப் வந்து, க்ருத்யந்தமானதின் மேலே ஸுப்; அத: “ஸ்ரீ:” என்பர் வையாகரணர். ஸ்ரீஸப்ஃத்யம் ஸம்பத்யாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்து போரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (விஷ்ணுபத்னி) என்றது. ஆகையிறே “லக்ஷ்மீ: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீ: ஹரிப்ரியா” என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள் போலன்றிக்கே “ஸ்ரீரிதி ப்ரத்யமம் நாம லக்ஷ்மயா:” என்கிறபடியே இவளுக்கு ப்ரத்யமாபித்யநாமாயிருக்கும். “அ இதி பஃத்யவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத்யமாபித்யநாம்” என்று அகாரம் ஸ்வரனுக்கு ப்ரத்யமாபித்யநமானுற்போலேயாயிற்று இவளுக்கும் இது ப்ரத்யமாபித்யநாமாயிருக்கும்படி. அது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூரவங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு

கிற தூதுவிலேயான இப்பதும்—‘ஸ்ரீயதே’ ‘ஸ்ரயதே’ என்று இரண்டுபடியாக—மூன்று வகைப்பட்ட ஆத்மகோடியாலும்

ஏகாந்தமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்— என்றபடி. இனி, இந்த ஸ்ரீஸ்ப்த்யுத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, ப்ரத்யமம் இதற்குள்ள வ்யுத்தத்தி த்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (‘ ‘ஸ்ரீயதே’ ‘ ‘ஸ்ரயதே’) என்று. அதாவது—‘ ‘ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்’ ’ என்கிற தூது விலே ‘ ‘ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:’ ’ ‘ ‘ஸ்ரயதே இதி ஸ்ரீ:’ ’ என்று ஸித்த்யுமான கர்மணி வ்யுத்தத்தியையும் கர்த்தரி வ்யுத்தத்தி யையும் சொன்னபடி. இவ்யுத்தத்தித்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (மூன்று) இத்யாதிய. அதா வது—இவ்வுபய வ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம், ஸ்ரீயதே என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்கை யாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தன்சுருடைய ஸேஷத்வரூபஸ்வரூபலாப்யாய், ஸ்ரயதே என்று ஈஸ்வரனை ஸேவியாநின்றாள் என்கையாலே, இவள்தனக்கும் ஈஸ் வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாப்யாயிருக்கும் என்கை. இவள்தனக்குச் சேதநவிஷயத்தில் ஸேஷித்வமும், ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிடுந் திருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும் என்ற தாயிற்று. சேதநர்களாலே ஆஸ்ரயிக்கப்படுமென்றும், இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேஸ்வரனைத் தான் ஆஸ்ரயித்திருக்கும் என்றும் கூறுகையால், ‘ ‘பிதேவ த்வத்த்ப்ரேயாந்....விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயநி மாதா தத்யுநி ந:’ ’ என்கிறபடியே ஸ்பாபராத்யுரானவர்கள்பக்கல் ஸ்வயம் ஹிதைஷியாய் துண்டுகூரான ஸர்வேஸ்வரனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றி அவனுடைய ஸஹஜகாருண்யம் இவர் களுக்கு உஜ்ஜீவகமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கையால், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதியுயத்தாலே புருஷகார மாய் நிற்கிற நிலை சொல்லிற்றாம். ‘ ‘அவிஜ்ஞாதா’ ’

ஸேவிக்கப்படுகிறமையும். தான் நிழல்போலே எம்பெருமானை
ஸேவிக்கும்படியையும் காட்டக்கடவது. சேரவிடுவார்க்கு

இத்யாதிகளிற்போலே. இங்கு “விஸ்மார்ய” என்றதூக்கும்.
“அவ்விமலர்மகள்போக மயக்குக்கள்” இத்யாதிகளுக்கும்
ஸக்யா ஸர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரனுடைய நிக்ரஹாபிஸந்தி,
நிவ்ருத்தியிலே தாற்பர்யம். ஸாபேக்ஷான புருஷனுக்கு
அடேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவல்ல சேதநன் அபி-
க்யம்யனாகைக்கு உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட சேதநாந்தரத்-
தைப் புருஷகாரம் என்று வ்யவஹரிப்பர்கள். இப்புருஷ-
காரம் பூலத்துக்குப் பரம்பரயா காரணம். “அர்த்தஸ்வ-
பூவாநுஷ்ட்யாநலோகத்ருஷ்டிக்ருக்திபி: | ஸ்ருத்யா ஸம்-
ருத்யா ச ஸம்ஸித்யக்யம் க்யடகார்த்த்யாவலம்ப்யநம் ||” இவற்-
றில் அர்த்தஸ்வபூவமாவது — ஈஸ்வரனைப்போலே பித்ரு-
த்வாநுரூபமான ப்ரதாபோஷ்மலத்வம் கலசாதே மாத்-
ருத்வ ரபுக்தங்களான வாத்ஸல்யாதிகள் அதிஸயித்து.
“ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி” “க: குப்யேத் வானரோத்தம”
“மர்ஷயாமீஹ த்யூர்ப்யலா” என்கையே ஸ்வபூவமா-
யிருக்கையும், வால்ஸப்யாதிஸயத்தாலே, இவளை முன்-
னிட்டால் அவன் மறுக்கமாட்டாதொழிகையும். இவ்வர்த்த-
ஸ்வபூவத்தாலே இவளைப் பற்றுவார்க்குப் புருஷகாரந்-
தராபேக்ஷை உண்டாய் அவஸ்தை வாராது. அநுஷ்ட்யாந-
மாவது:— ப்ரஹ்மாத்விஷயத்தில் ப்ரேரமாதிஸயத்தாலே,
ப்ரதிகூல விஷயத்தில் பிறந்த சீற்றத்தின் கனத்தைக்
கண்டு அணுக அஞ்சின ப்ரஹ்மாதிகள் இவளை ஸரண-
மாகப்பற்றி இவள் முன்னிலையாக ஸ்ரீந்ருளிம்ஹரூபான-
ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்கள் என்று
புராண ப்ரஸித்யக்யம். “ஸீதாமுவாச அதிஸூ: ராக்யவம்
ச மஹாவ்ரதம்” “ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸத்யம்” இத்-
யாதிகளிலும் கண்டுகொள்வது. லோகத்ருஷ்டியாவது—
அந்த:புர பரிஜநத்தை அபராத்யூயஸ்தையுண்டானாலும்
ராஜாக்கள் அல்பங்களான ப்ரஸாத்யநங்களாலே க்ஷமிக்கக்

இரண்டிடத்திலும் உறவு வேண்டுகையாலே சேதனர்க்குத் தாயாய் முன்னிலை தேடாமல் பற்றி. ஸ்வரூபம் பெறலாய், அவனுக்கு திவ்யமஹிஷியாய்க் கிட்டித்தன் ஸ்வரூபம்பெறலாய்

காண்கை. இவ்வர்த்தும் “மாதர் லக்ஷ்மி யதைத்வ மைத்வி லஜந:” என்கிற ஸ்லோகத்திலும் விவக்ஷிதம். குருக்தி யாவது—நம்மாழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களுடைய “அகல கில்வேன்” முதலான பாசுரங்கள். இவற்றுக்கு மூலமான ஸூக்திவிஸேஷ ரூபங்களான ஸ்ருதிகளையும் கண்டு கொள்வது. இவையடியாக வந்த ஸ்ம்ருதிகளாவன— “வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்நியத: ஸ்ரியம்” இத்தாதிசுளான ஸௌநகாதி வாச்யங்கள். இப்படி இவ ளுக்கு ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் கட்டகத்வம் பூஹு ப்ரமாண வித்தூதமாகையால் இங்கும் இவ்விவகைக்கொள்ள உசிதம். வ்யுத்தபத்தி த்வயத்தாலும் — ஸேவிக்கப்படா நின்றாள். ஸேவியா நின்றாள் என்று ஸேவாவிஷயமா யிருக்கும் ஸேவைக்கு ஆஸ்ரயமுமாயிருக்கும் என்கிறது. “ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூகாநாம்” “விஷ்ணுபத்ரீ” என்னக் கடவதிதே. சேதனர்களாலே ஸேவிக்கப்படா நின்றாள்; ஆகையாலே ஸேவா விஷயமாயிருக்கும். தான் ஈஸ்வரனை ஸேவியா நின்றாள்; ஆகையாலே ஸேவாஸ்ரயமுமாயிருக்கும். ஆனபோதிறே கர்மகர்த்ருபாவவிரோதமின்றிக்கேயொழி வது. (புருஷகாரமான) என்று—“நேத்ருத்வம்” என்றருளிச்செய்தாரிறே ஸ்ரீபராஸ்ரபட்டர். இத்தால் பிராட் டிக்குப் புருஷகாரத்வமே அஸாதாரணமென்று தோற்று கிறது. இத்தால் இவளுக்கு உபாயத்வமில்லை என்கிறது. உபாயத்வமில்லையென்கிறது எங்ஙனையென்னில்—“மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” “தமேவ ஸரணம் க்ருச்சு” “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” “தமேவ சாத்யம் புருஷம்” “யே ப்ரஹ் மாணம் வித்தூதாதி பூர்வம் யோவை வேதூம்ஸ்ச ப்ரஹி னேதி தஸ்மை| தம் ஹ தேத்வம் ஆத்மபூக்தி ப்ரஸாதும் முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே||” “நாகணையிசை

நம்பிரான் சரணே சரண்” “கண்ணனல்லால் இல்லை கண்டிர் சரண்” “களைகண் மற்றிலேன்” இத்யாதிசூக்திகளில் வ்யக்த்யந்தர நிஷேதபூர்வகமாக ஸர்வகாரணவஸ்துவக்ளே உபாயத்வத்தை விதிக்கையாலே. ஆக, பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் விசேஷம்—அஸாதாரணகாரம். புகுவானுக்கு விசேஷம்—அஸாதாரணகாரம் உபாயத்வம் என்றபடி.

“ஸ்ரீமந்நாராயணசரணே” என்று உபாயதயா வக்ஷ்யமான னான நாராயணனுக்கு விசேஷணமாக ஸ்ரீமத்தையைச் சொல்லா நின்றால், நாராயண ஸப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற குணவிசேஷங் கள் விசேஷணத்தேவ உபாயஸரீரத்தில் அந்விதமாகிறவோபாதி. இவனும் உபாயாவயவமாக ப்ராப்தையுமாய், மாதாபிதாக்களிருவ ரும் சேரவிருந்து ப்ரஜாரக்ஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமுமாய், அதுக்கு மேலே “வேரி மாருத பூமேவிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்” என்று உபாயக்ருத்யமான விரோதிநிவர்த்தகத்வம் இவ்வர்த்தத் திலே நிஷ்டயான நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தாலுமுண்டாய், ப்ர தேயுஸாந்தரங்களில் இவனைப் புருஷகாரமாக நினைத்துச் சொல்லு கிருர்களென்கிற அவையும் உபாயபூவத்திலே அந்வயிப்பிக்க யோக்யமுமாய், அதுக்கு மேலே, “அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:” என்று மேலே அநுஷ்டிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தி தானே, புருஷகாரக்ருத்யத்தைச் செய்யவற்றுகையாலும், மாட்டா தாகில். இவன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை ஆற்றிச் சேரவிட, உபாய பூதான ஈஸ்வரன் ரக்ஷிக்க அமைந்திருக்க உபாயாந்விதமான இவனுடைய ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் நிஷ்டுலமாம்படியுமாயிருக்க, இவனுக்கு உபாயஸரீரத்திலே அந்வயமில்லை; புருஷகாரத்திலே என்று ஒதுக்கித் தருவார் ஆரென்னில்:

விசேஷணத்வமுண்டேயாகிலும், விசேஷணபூதமான குண விசேஷங்களோபாதி, உபாயோபயோகித்வம் அவளுக்கில்லாமையாலும், ஸமாஸ்ரயணகாந்தமான ஸௌஸீல்யாதி குணோத்ய விரோதியான ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் புருஷகாரபூதையான இவன் ஆற்றினாலும், அவன் கார்யம் செய்யும்போதைக்கு “ரக்ஷயா பேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே உபாயப்ரார்த்தநாருபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகையாலும், “வினை தீர்க்கும்” என்கிற இடம்

“களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைக்கண் மற்றிலேன்” என்கிறவருடைய உக்தியாகையாலே, இத்திருவாய்மொழி அநுஸந்தித்தவர்கள் பக்கல் இவளுக்குண்டான ஆதராதியைப்பரகாசகமாகையாலும், இவளுக்குப் புருஷகாரபாவத்திலே நோக்காகக் கடவது.

இவளுக்கு, உபாயபாவத்தில் அந்வயமுண்டாகில், ஸாத்ய பூதமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுக்கு “புலமத:” “ஸ ப்ரீதோலம் புலாய” என்று, ஆராத்யப்ரீதனை ஈஸ்வரமுகத்தாலே இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான பூலஸித்தி இவளாலேயாதல், அங்ஙனன்றியிலே பூலோபபாத்யுஹேதுவான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுக்கு உத்பாதாகையாதலாகவேண்டும். தான் பூலப்ரஸாதாகையாகில், “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” “பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபூவிகீ ஜ்ஞாநபூலக்ரியா ச” “தேஜோபூலேஸ்வர்ய மஹாவபோத்யஸுவீர்யஸக்த்யாதிக்ருணைகராயி:” என்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஈஸ்வரனுக்குச் சொல்லுகிற ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிக்ருண விசேஷங்களின்றியிலே ஒழியவேணும் உண்டாகில் இவளை யொழியவே ஈஸ்வரன்றானே கார்யம் செய்யக் கூடாது. அக்குணங் களை உத்பாதிக்கிறானாகில் குணங்களுக்கு ஸ்வாபூவிகத்வ மின்றியிலே ஒழியும்.

ஸௌஸீல்யாதிகளோபாதி திரோஹிதமானவற்றை ப்ரகாஸிப் பிக்கிறுனென்னில்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளிலே இடைவிடாமல் விநியோகங்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுக்கு, ஸௌஸீல்யாதிக்ரோதாயகமான ஸ்வாதந்தர்யத்தோபாதி ஒரு திரோத்யாநமில்லையே. உண்டாகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் நடவா தொழியவேணும். ஸர்வதா அந்விதையாமாகில் ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்தியில் “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பூவேத்” என்றிருக்கக் கூடாதே. குணவிசேஷங்களே அமைகையன்றோ, “ஆஸம் ஸேயம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட்டுக்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி:”, அந்த ராத்மா ஹி மே ஸுத்ததஸ் தஸ்யிம்ஸ்ச பூஹவோ குண:” என்று தன் பக்கல் அந்யோபாயத்வமும் அவன் பக்கல் குணவிசேஷங் களுமே பூலஸித்திக்கு அபேக்ஷிதமாகத் தான் அறுதியிட்டு வைத்தது.

நாம் உபாயமாக யாதொரு வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம் ; அவ்வஸ்துவுக்கு இவள் ஸ்வரூபம் நிருபகமாகையாலே, ப்ரணவத்தில் ப்ரத்யுபபத்யத்திற்போலே “யத்யாபி ஸச்சித்த:” என்கிற குணஸித்திந்யாயத்தாலே, அவர்ஜநீயமாய் அந்வயியாதோ ? என்னில்: ஸ்வரூபநிருபகத்தேவ அவர்ஜநீயபந்நமுண்டேயாகிலும், உபாயத்யஸையில் கண்டுகொள்வதொரு ப்ரயோஜனமில்லாமையாலே, ஸ்வரூபநிருபகங்களான ஜ்ஞாநாநந்தங்கனோபாதியும் ஸ்வரூபஸ்ரயமான குணாந்தரங்களோபாதியும் குமிருந்து போமத்தனை.

இவற்றுக்கு ப்ரயோஜனமின்றிக்கே ஒழிகைக்கு ஹேது அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யமாகில், சில குணவிசேஷங்கள் உபாயதயா அந்வயிக்கிறபடி என்னென்னில், அவை கார்யோபயோகியபாகையாலும், குணத்தேவ அப்ருத்யக்யபுத்த்யிப்ரவ்ருத்திகமாகையாலும், குணி குணத்வவாரா கார்யம்செய்கை நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் குறையில்லாமையாலும், அவற்றுக்குத் தட்டில்லை இவள் கார்யாநுபயுத்தையாகையாலும், த்யூர்ப்பத்தேவ ப்ருத்யக்யபுத்த்யிப்ரவ்ருத்தி யோக்யபதையுண்டாகையாலும், அத்தாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் கொத்தையாறுகையாலும், உபாயபூவத்தில் அந்வயமில்லை ஆகையாலே, சேஷித்வத்யஸையிலும் ப்ராப்யத்வத்யஸையிலும் ஒரு மிதுநமேயாகவேண்டினவோபாதி, உபாயத்யஸையிலே ஸ்வேதரஸகலஸஹாயாஸஹமாயிருக்கையாலே, இவளுக்கு உபாயபூவத்தில் அந்வயமின்றியிலே புருஷகாரபூவத்திலேயாகக் கடவது.

இச்சேதநனோட்டை ஸம்பந்நத்யம், ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒத்திருக்க, அவன் புருஷகாரத்வவாரா ஸமாஸ்ரயணீயனாகைக்கும், இவள் புருஷகாரபூதையாகைக்கும் ஹேது என்னென்னில்: அவன் புருஷோத்தமனாய், பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமாய் வரும் காடிந்யம் நடையாடுகையாலும், “தேவதேவோ ஹரி: பிதா” என்கிற படியே பித்ருத்வப்ரயுக்தமாய் வரும் ஹிதபர வத்தாலும், அதுக்கு மேலே ஸ்வேதரஸகலபதார்த்ததூஸார்த்தநிருபாதிக ரிர்வாஹகனாகையாலே “தஹ; பச” என்னும்படியான க்ரௌரியத்தாலும், அவனை ஆஸ்ரயிக்கும்போது புருஷகாரத்வவாரா ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும், இவள் நாரீனாமுத்தமையாகையாலே, ஸ்திரீத்வப்ரயுக்தமாய் வரும்

மார்துவத்தாலும். “ த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் ” என்கிற படியே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதியுய்த்தாலும், தத்தத் கர்மாநுகுணநிர்வஹணமில்லாமையால் வரும் மாதூர்யத்தாலும், அவனிற்காட்டில் இவனுக்கு நெடுவாசியுண்டாகையால் இவன் புருஷகாரபூதையாகக்கடவன். (புருஷகாரபூதையான பிராட்டி உத்பூவித்த வாத்ஸல்யாதிகுணவிரிஷ்டன் உபாயம் என்றபடி.)

இந்த குணோத்யயத்துக்குப் புருஷகாராபேக்ஷையுண்டாகில், உபாயம் ஸாத்யமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாம்; அநுத்பூதமான குணங்கள் உத்பூதங்களாகிறதாயாலே. உபாயத்துக்கு ஸாத்யத்வமுண்டாம்; உபாயஸ்வரூபோத்பத்திக்கு ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகையாலே, புக்தியோபாதி அங்குஸாபேக்ஷத்வமுமாம்; ஸ்வரூபகூதமாய் திரோஹிதமாய்க் கிடந்தத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிக்குங்காட்டில் புருஷகாரத்துக்கு அங்குஸாதூநத்வம் உண்டாமோ? என்ன ஒண்ணுதபடி. ஆத்மதூர்மமான புக்தி விசேஷத்துக்குப் ப்ரகாஸகமான கர்மயோகாதிகளை அங்குஸாதூநமாகச் சொல்லாநின்றது; அதுக்கு மேலே, ஆத்மதூர்மமாய் அப்ரகாஸமான அபஹதபாப்மத்வாதிகுணங்களைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கிற ஈஸ்வரனுக்குப் ப்ரதூநஸாதூநத்வவ்யவஹாரம் உண்டாகாநின்றது. ஆகையாலே, உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திருபமான ஸித்ததூத்வநாரபேக்ஷங்கள் இரண்டும் குலையுமே என்னில்: உபாயமாவது:— இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரமாய் இருப்பதொன்றாய், அப்படிப்பட்ட உபாயமாவது. ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகுணவிரிஷ்டனை ஈஸ்வரனாகையாலே வாத்ஸல்யாதிகுணங்களுக்கு உபாயத்வமில்லை; உள்ளது ஆஸ்ரயணைகாந்ததையே. ஆகையாலே உபாயபூதமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுடைய உத்பத்த்யாதிகளுக்குப் புருஷகாராபேக்ஷ இல்லாமையாலே. உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திருபமான ஸித்ததூத்வத்துக்கும் நிரபேக்ஷத்வத்துக்கும் ஒரு குறையில்லை. ஆகையிதே, “ மாம் ” என்கிற ஸ்வீகாரவிஷயத்திலே ஸ்வீகாரோபயோகியான ஸௌரீல்யாதிகளை அநுஸந்தித்து, “ அஹம் ” என்கிற பாபவிமோசகன் பக்கலிலே ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளை அநுஸந்தித்து.

ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப க்ரஹக ப்ரமாணம் “ யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி ” இத்யாதிகளிலே உபாயத்வேந க்ரஹிக்கை

யாலும். “ஸ்ர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உக்த்யநந்தரம் ஸோகநிவ்ருத்தி பிறக்கையாலும். இவ்வுக்திக்குமுன் ஸோகநிவ்ருத்தி பிறவாமையாலும். அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தி நிர்ஹேதுக க்ருபா விஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன்தன்னாலே உபபந்நமாகையாலும். “ஸ்ர்வலோக ஸரண்யாய” என்று ஸர்வஸாரண்யனாகச் சொல்லுகையாலும். இவள் ஸ்வரூபத்தை உபாயத்வேந க்ரஹிப்பதொரு ப்ரமாணமில்லாமையாலும், இவளுடைய உக்தியையொழிய புகுவதுக்தியாலே ஸோகநிவ்ருத்தி பிறக்கையாலும். இவள் ஸஹகரியாதபோதும் உபாயத்வம் உபபந்நமாகையாலும். இவளுக்கு உபாயத்வம் இஹையென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், உபாயத்வமே தனக்கு ஸ்வரூபமென்றும் புகுவச்சூஸ்த்ரத்திலே எம்பெருமான்தானே அருளிச்செய்தானிறே—“மத்ப்ராப்திம்ப்ரதி ஜந்தாநாம் ஸம்ஸாரே பததாமதஃ | லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: || மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத்நாந்யதூ லக்ஷணம் புவேத் ||” “அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம் | லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோக்யி || ஏதஸ்யாஸ்ச விஸேஷோத்யம் நிகுமாந்தேஷு ஸப்யதே || ஆகிஞ்சந்யைகஸாரண: கேசித் பாக்யாதி: புந: | மத்பத்யம் பேபாருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீதமாநஸா: | லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராந | மதக்ஷமாம் ப்ராப்யஸேநேஸ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம் || லப்ய்வாக்ருதார்த்தா: ப்ராபஸ்யந்தே மாமேவாநந்யமாநஸா: ||” இத்த்யாகுளாலே. இத்தால், ஸ்ரீமாத்யுத்யுபாவந்வவாரா புகுவத்யுபாயபாவப்ரயோஜகத்வமாகிற புருஷகாரத்வம் பிராட்டிக்குத் ததிகராவ்ருத்தியாய். தத்வ்ருத்தியான தர்மமென்றும். உபாயாநபேக்ஷ உபாயத்வமாதல். பூலப்ரத்யக்வேஸதி பூலகரணத்வமாதலாகிற உபாயத்வம்ஸ்வர

னுக்கு அஸாதாரண தூர்மமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. (அந்யதா லக்ஷணம் ந ப்வேத்) ப்ராப்தி பூர்வபூவியாய், புருஷகாரத்வாதிரித்தமாய். ப்ராப்த்யுயோக்யான அஸாதாரண தூர்மமில்லை என்றபடி. இங்கே “ அந்யத் லக்ஷணம் நாஸ்தி ” என்கிற இத்தாலே புருஷகாரத்வம் லக்ஷணம் என்று ஸித்தீக்யம் என்று கருத்து. (அஹம்) இத்யாதி— “ லக்ஷமீபதி: அஹம் ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம் மத் ப்ராப்த்யுபாய: ” (லக்ஷமீபதி:) என்று விஸ்வாஸஹேது புருஷகாரஸம்பந்தமும், (ஸாக்ஷாத்) என்று உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தியும். (ஸ்வயம்) என்று லக்ஷமீவ்யாவ்ருத்தியும் ஸித்தீக்யம். (லக்ஷமீ:) இத்யாதி— (மம வல்லபா லக்ஷமீ: புருஷகாரேண ப்ராப்தி யோக்யநீ) புருஷகாரத்வமாகிற ப்ராப்தி ஸம்பந்தத்தையுடையவென்றபடி. இங்கே, (மம வல்லபா) என்று புருஷகாரேஹேதுவால்லப்யம் சொல்லிற்று. இங்கே, “ ரதூந்தரே ப்ரஸ்தாயமானே ஸம்மீலயேத் | ப்ருஹதி ப்ரஸ்தாயமானே ஸமுத்ரம் மநஸாத்யாயேத் ” இத்யந்தர, ரதூந்தர ஸாமம் ப்ரஸ்தாயமானமாய் இருந்துள்ளவளவில் ஸம்மீலனமும். ப்ருஹத்ஸாமம் ப்ரஸ்தாயமானமாயிருந்துள்ளவளவில் ஸமுத்ரத்யானமும், “ ஸாம்நோர் வ்யவஸ்த்யா யஸ்மாத் நிரீகேத்யோ மீலநாத்யுஷா | தஸ்மாந் ந ஸங்கரோ யுக்த: ந த்வேவம் ப்ரோக்ஷணாத்யுஷா ” என்று வ்யவஸ்த்யாம்நாநத்தாலே வ்யவஸ்திகங்கென்று. “ ஏகார்த்தத்வாத் விபூக்ய: ஸ்யாத் ” என்கிற நாவமிகாதிக்கரணத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அந்த ந்யாயத்தாலே “ அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாய: லக்ஷமீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோக்யநீ ” என்று வ்யவஸ்த்யாம்நாநத்தாலே. ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் வ்யவஸ்திகமென்று ஸ்பஷ்டம். (ஏதஸ்யாஸ்ச விஸேஷோதயம்) இத்யாதி— (அஹம் மத் ப்ராப்தி) இத்யாதி பூர்வவாக்யத்திலே ப்ரதிநியத தூர்மத்துவம் ப்ராப்தமாகையாலே. ப்ராபகவாக்யாவக்யத த்வித்வவிருத்தைத்வமும் ப்ராபகவாக்யாவக்யத

புஹுத்வ விருத்த்யக்ரஹைகத்வம்போலே அவிவக்ஷிதம். ஆக. "மம ஏதஸ்யாஸ்ச இமௌ விஸேஷௌ—உபாயத்வ புருஷகாரத்வரூப ப்ரதிநியத தூர்மௌ" என்று பர்யவ ஸிதம். வேத்யாந்த ப்ரதிபாத்யமான அர்த்தம் இந்த ப்ரதிநியத தூர்மங்கள் என்கிறவித்தால், ஸர்வத்ர உபாய ப்ரகரணங்களிலே, "உத்யாராம்" "அம்ருதம் துஹாநா" "பரநிர்வாணத்யாயிரீ" "ஸம்ஸாரார்ணவதாரினீ" "விழுத்தி ப்லத்யாயிரீ" "அஹம் ஹி ஸரணம் ப்ராப்தா" "ஸரணம் ப்லவ மேடம்புஜே" "ஏஷா ப்ரஸாத்ஸு ஸுமுகீ ஸ்வ பத்யம் ப்ராபயிஷ்யதி" "அலமேஷா பரித்ராதும்" "வேரி மாறாத பூமேவிருப்பாள் வினேதீர்க்கும்" "பூவளரும் திரு மகளால் அருள்பெற்றுப் பொன்னுலகில் பொலிவர்" "அரவிந்த்ஸு லோசந மந: கார்தா ப்ரஸாத்யாத்" "அஞ்ஜலி பூரம் வஹதே விதீர்ய" "பத்மாயா: தவ ச சரணௌ ந: ஸரணயந்" "அந்ய கல்யாண காரணம்" இத்யாதிருபேண உபாயத்வ ப்ரதிபாத்யங்களாக ப்ரதீயமானங்களான வாச்யங்களுக்கு இந்த ப்ரதிநியததூர்மங்களை அர்த்தம் என்று ப்ரபுலப்ரமாணமான ப்லத்யவச்சூஸ்த்ரமே வேத்யாந்த ததுபப்யுரும்ஹணஸ்த்ய வாக்யங்களுக்கு வ்யாக்ய யாநம் பண்ணினபடியால் தத்வ்விருத்த்யகல்பநம் கூடா திதே. (ஏதஸ்யா: அயம் ச விஸேஷ:) என்றந்வயிக்கில், ஸமுச்சேதவ்யம் ப்ரக்ருதமல்லாமையாலே ஸமுச்சயம் வ்யர்த்த்யமாம். (ஏதஸ்யா: அயம் து விஸேஷ:) என்னப் பார்க்கில், ச கார த்து க் கு த் "து"ஸப்யத்யார்த்த்யத்வம் க்லிஷ்டம். சகாரத்துக்கு பிந்நக்ரமத்வமும் க்லிஷ்டம். (அயமேவ விஸேஷ:) என்னப்பார்க்கில், விஸேஷாந்தரங்கள் பலவுமிருக்கையாலே பூத்யமும் ப்ரஸங்கிக்கும். இருவர்க் கும் தூர்மப்ரதிநியமம் ப்ரக்ராந்தமாகையாலே. புருஷ காரத்வ மாத்ரத்துக்கு நிகுமாந்த ப்ரதிபாத்யத்வகத்யுநம் ந்யூநமாகையாலே, (ஏதஸ்யாஸ்து அயம் விஸேஷ: நிகு மாந்தேஷு ஸப்யத்யதே) என்னவும் கூடாது. ஆகையாலே, "மம ஏதஸ்யாஸ்ச இமௌ விஸேஷௌ நிகுமாந்தேஷு

ஸப்யக்யேதே” என்றே பொருளாகக் கடவது. உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணமாக ப்ரத்யாஸாவிஷய வசநங்களெல்லாம் உபயாப்யுபேத புருஷகாரத்வத்திலே உபக்ஷிணங்களாகையாலே அநந்யதூ ஸித்துப்ரமாணமுமில்லை. “ஸப்யராது: சரணௌ க்ஷாட்யம் நிபீத்ய” இத்த்யாதிகளில் பூர்வோக்தரீத்யா பிராட்டிக்கு உபாயதயா வரணமில்லாமையாலும், “ஸீதாமுவாச” என்கிறவித்தை உபாயதயா வரணம் என்னில், புருஷகாரதயா வரணம் அத்யாஹரித்துக்கொள்ளவேண்டிவருகையாலும், இத்தைப் புருஷகாரதயா வரணம் என்னில், உபாயதயா வரணம் அத்யாஹரிக்கவேண்டிவருகையாலும், உபயாப்யுபேதமான புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்கு ப்ராமாணிகமாகையாலும், புருஷகாரதயா வரணமே ‘ஸீதாமுவாச’ “ஸீதாஸமக்ஷம்” என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷிதம். ஆகவித்தால் சொல்லிற்றாய்த்து-லக்ஷ்மீ விஸிஷ்டமாய், குணவிஸிஷ்டமாய், விக்ரஹ விஸிஷ்டமான வஸ்து உபாயம் என்னுமிடத்தில் யாதொரு படி வாத்ஸல்யாதி குணங்கள். உபாய கார்யமான அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் ஓபாலன்றியே. ஆஸ்ரயணஸௌகர்யமாகிற கார்யாந்தரத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கும், விக்ரஹங்களும் ஸுபூஸ்ரயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கும், இக்குணங்களில் தான் ஒன்றின் கார்யம் ஒன்றுக்கிலையே. தனித்தனியே கார்யபேதத்துக்கையுடைத்தாயிருக்குமாபோலே லக்ஷ்மீஸம் ப்ரந்த்யும் இக்குணேந்மேஷத்தைப்பண்ணிக் கார்யம் செய்வித்துக் கொடுக்கையாகிற புருஷகாரத்வமாகிற கார்யத்திலே உபயுக்தமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. “ஸ்ரீஸ! ஸ்ரீயா க்ஷயதயா த்வதுபாயப்யாவே, ப்ராப்யே த்வயி ஸ்வயம் உபேயதயா ஸ்பூரந்த்யா” என்று ப்ரதிவாதி ப்யங்கரம் அண்ணாவும் அருளிச்செய்தாரிதே. மற்றை பிராட்டிமார்க்கும் ஸுதிரிகள் முதலான ததீயர்க்கும் இவள் ஸம்பந்த்யமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமேயுள்ளது. இவளைப் போலே ஸ்வதஸ்ஸித்துக்யமன்றே. ஆகையிதே “ஏதத்

ஸாபேக்ஷ ஸம்பந்தாத் அந்யேஷாமமலாத்மநாம் | கேசுவீ
ஸுரிஞ்ஞனம் ச கட்டாத்வம் ந து ஸ்வத: ||'' என்று
தீபஸங்க்ரஹத்திலே ஜீயரஞுளிச் செய்தது. ஆகப் புருஷ
காரத்வம் பிராட்டிக்கு அஸாதாரணம் என்றகாய்த்து.
ஆனால் பரகந்த்ரவஸ்துவுக்கு ஸமப்ரத்யநக்ருத்யமான
புருஷகாரத்வம் விருக்யமன்றே என்னில். ஸ்வதந்த்ரண
ஈஸ்வரன் தன்னுடைய நிருபாதிசு ஸௌஹார்த்துத்தாலே
அத்யேவஷாதிசு ஸமஸ்தாத்ம குணங்களையும் ஆசார்ய
ஸமாஸ்ரயணத்தையும் உண்டாக்கி, தத்ய்வாரா ப்ராத்ய
வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து ஸம்ஸார
தேவாஷத்தையும் ப்ரகாஸிப்பித்து புருஷகார பூர்வகமாக
ஆஸ்ரயிக்கவேணுமென்கிற ஸங்கல்பாநுரூபமாக ஆஸ்ரயிப்
பிக்கிறானையாலே. அவனுடைய ஹ்ருக்யாநுக்யாவநம்
பண்ணிப் புருஷீகரித்து ஸேஷியான ஈஸ்வரனுக்கு
ஸேஷ ப்ரத்யாநம்பண்ணி அவன் இவர்களையும் ரக்ஷித்துத்
தானும் உளனும்படி அவன் ஸ்வரூபரூபகுணதிசுளுக்கு
அத்யயமுண்டாக்குகிறானையாலே ஸேஷத்வ பார
தந்த்ரயங்களுடைய கார்யமித்தனையல்லது அவற்றுக்கு
விருத்யமன்று. ஆனாலும் அந்யாதீநாதிசயம் ஸ்வதந்த்ர
வஸ்துவுக்கு அநுரூபமன்றேயென்னில்:—ஸ்வரூபாந்தர்க்யுதை
யாய்க் கொண்டே இவளுக்கு வஸ்துத்வமாகையாலே. அந்
யத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதீந விபுவமேயாகக் கடவது.
ஆகையாலே அநுரூபமாயிருக்கும். ''ஸ்வதஸ் ஸ்ரீஸ்த்வம்
விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி'' ''ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி பரி
மளர்த்திதிம்'' என்று இவ்வர்த்து விஸேஷங்களை பட்டர்
அருளிச் செய்தாரிதே. இவள் அபராதங்களைப் பொறுப்பித்
துச் சேரவிட நாம் கைக்கொள்ளக் கடவோம் என்கிற
ஈஸ்வர ஸங்கல்பத்தாலும் இவள் புருஷகாரமாகக் குறை
யில்லை. இவையித்தனையும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்
செய்கிறார் (மூன்று) இத்யாதிசு. பூர்த்தாவினுடைய
படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே
யிருக்கும் மாதாவைப்போலே புருஷகாரபூதையான இவ

a 'நங்கள் திரு' b 'உன் திரு' என்னலாம்படி இரண்டிடத்திலும் விடவொண்ணாத பூந்தாமுண்டு. c 'செல்வர் பெரியர்' d 'அவனெவ்விடத்தான் யாரார்' e 'செய்வினையோ பெரிதால்' என்று அவன் பெருமையையும் தங்கள் தன்மையையும் அபராதத்தின் கனத்தையும் நினைத்து அஞ்சினவர்கள் f 'இலக்குமனோடு மைதிலியும்' என்னும்படி தன்னோடு ஒரு கோர்வையான இனையபெருமானோபாதி g கீழ்மகன், மற்றோர் சாதி, h சிறுகாக்கை, i 'புன்மையாளன், j 'அடியார்' என்று தன்மை பாராமல் நாடும் காடும் மேடும் கல்லும் கடலும் ஒருவெருப்பாம்படி k 'பங்கயத்தாள் திருவருள்' என்கிற தன்னுடைய காருண்யவர்ஷத்தைச் சொல்லுகிற l மழைக்கனக்களையுடைய m பார்வண்ணமட மங்கையாய், அஸரண்ய ஸரண்யையான இவளே நமக்குப் புகலென்று புகுந்து கைங்கர்யப்ராப்தியுபாயத்தில் அபேகைகள் தோற்ற விண்ணப்பம் செய்யும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு 'அஸ்து தே' என்று தொடங்கி இவர்கள்

ஒக்கும் உண்டான அகார மகாரார்த்தபூத ஜீவேஸ்வரஸம்பூந்தத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (நங்கள் திரு உன் திரு) என்று. வ்யுத்தத்தி த்வயத்தாலுமுண்டான அர்த்தத்தை 'யஸ்யா: கடாக்ஷணம் அநுக்ஷணம்' இத்யாதியாலே ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். பெரிய பிராட்டியார்க்குண்டான 'கமலா' என்னும் திருநாமம் இவ்வர்த்தத்தை வலியுறுத்தும். 'கஸ்ச மஸ்ச கமௌ | தேள லாதீதி கமலா' என்றிறே வ்யுத்தத்தி. ஆக இவளுக்குண்டான உபயஸம்பூந்தம் சொன்னபடி. ஸம்ஸாரி ஜீவாத்மாக்களினுடைய அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த விபரீதாசாரங்களையும், நிரங்குஸ்வதந்த்ரண ஈஸ்வரனுடைய துண்டுகூரத்வத்தையும், நித்யாநாயிநியான பிராட்டியுடைய புருஷகார க்ருத்யத்தையும் அருளிச்செயல் சந்தைகளைக்கொண்டு தொகுத்தருளிச்செய்கிறார் (செல்வர் பெரியர்) என்று தொடங்கி.

a இர-திருவ 56 b திருவாய் 10-10-2 c நாச்-திரு 10-10
d திருவாய் 5-1-7 e திருவாய் 4-7-1 f பெரியதிரு 2-3-7 g பெரியதிரு 5-8-1,2 h பெரியாழ்திரு 3-10-6 i பெரியதிரு 10-2-8 j பெரியாழ்-திரு 4-9-2 k திருவாய் 9-2-1 l திருவிருத்தம் 52 m பெரியதிரு 2-6-2

வினைகள் தீர்த்துத் a தூவி சேரன்னமான தன் சிறகிலே இட்டுக்கொண்டு. ஈஸ்வரன் இத்தலையில் பிழைகளை நினைத்து b எரிபொங்கி c அழல் விழித்துச் d சலம்புரிந்து அங்கு அருளின்றிக்கே சீறிக்கலங்கினவளவிலே e நன்னெஞ்சவன்னமானமை தோற்றக் கால்வாங்கிக் கடக்க நின்று இரண்டு தலையும் பட்டதுபட, நங்கோலரை(ற?)யான குடியிருப்பை முதல் திருத்தவேணுமென்று பார்த்து ஹிரண்யவர்ணையான தன்னுடைய f பான்மொழிசுளாலே ப்ரியஹிதங்கள் குலையாதபடி இடமற வார்த்தை சொல்லி ஆறவிட்டு g வடக்கீகாலவாள் நெடுங்கண்களாலே தேற்றி h 'திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு' என்னும்படி திருவுள்ளம் மாருடினவளவிலே, ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்வாரைப்போலே அபராதங்களைப் பொறுப்பித்தப் i பொன்பாவையானமை தோற்றும்படி விளக்குப் பொன்போலே இரண்டு தலையையும் பொருந்தவிட்டு j 'நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்குமின்பன்' என்னும்படி ஏகரஸமாக்கிப் பின்பு அந்த:புரத்தில் ஆளாய்நின்று k 'இரந்துரைப்பதுண்டு', l வேறே கூறுவதுண்டு', m 'நின்று கேட்டருளாய்', n போற்றும் பொருள் கேளாய்' என்று இவன் விண்ணப்பம் செய்யும் வார்த்தைகளை o 'திருமங்கை தங்கிய p எந்திருமார்வற்கு q ஒருவாய் சொல்' r 'என்வாய் மாற்றம் என்னும்படி சேர விருந்து திருச்செவிசாத்துகையாலே, 'ஸ்ருணேதி' ஸ்ராவயதி' என்கிறஹிரண்டாலும் புருஷகாரமான இவளுடைய

(ஸ்ருணேதி ஸ்ராவயதி என்கிற இரண்டாலும்)இக்யாதி:—
 "ஸ்ருணேதி ஸ்ராவயதி"என்கிற வ்யுத்தபத்திகளில் "ஸாபராத, ரான அடியோங்களை ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்தருளவேணும்" என்று இப்புடைகளிலே ஆஸ்ரிதருடைய ஆர்த்தக்,வரியைக் கேட்டு ஸர்வேஸ்வரனுக்கு விண்ணப்பம்செய்து இவர்களுடைய ஆர்த்தியை மிப்பிக்கு மென்றகாம். (ஸ்ருணேதி)என்றது கேளாநிற்கும் என்றபடி. (ஸ்ராவயதி) என்றது கேட்பியாநிற்குமென்றபடி.

a பெரியதிரு 3-7-9 b நானதிருவ 21 c பெரியாழ்திரு 1.8-5 d திருநெடு 6 e பெரியதிரு 7-2-7 f பெரியாழ்திரு 3-10-5 g இர-திருவ82 h முதல்திருவ 42 i நானதிருவ 59 j திருவாய் 4-5-8 k திருச்சந்த 101 l பெரியதிரு6-3-7 m திருவிரு1 n திருப்பாவை29 o நாச்-திரு 8-4 p திருவாய் 6-8-10 q திருவாய் 1-4-7 r திருவாய் 9-7-6

புருஷகாரபூவத்துக்கு ஏகாந்தமாக இவனுக்குச் சொன்ன உபபஸம்பூந்தத்துக்குமுண்டான ப்ரயோஜன விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது: “ஸ்ருணேதீதி ஸ்ரீ:” “ஸ்ராவயதீதி ஸ்ரீ:” என்கிற நிருக்தம். “ஸ்ருணேதி” என்று கேட்குமென்கையாலே, சேதநரோடுண்டான பூந்தகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஸ்ராவயதி” என்று, கேட்பியாநிற்குமென்கையாலே ஈஸ்வரனோடுண்டான பூந்தகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

அதாவது:— இவன் “ஈஸ்வரதத்வமில்லை” என்று எழுத்திடுமன்றும், இவன் உருமாயாதபடி இராமடமுட்டுவாரோபாதி, கண் காணாமல் நோக்கிப் போருவது; கரணகளேபுரவிதுரமாய் அசித்தகல்பமாய்க் கிடக்க, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவே தத்யமாநமநா வாய்க்கொண்டு கரணகளேபுரங்களைக்கொடுப்பது: பின்பு, இவற்றுக்கு ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்தி ஸக்தியுண்டாகைக்காக அநுப்ரவேஸிப்பது; பின்பு, அஸுரராக்ஷஸாதிகள் காலிலே துகையுண்ணும் போது, “நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு” ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண மார்பிலே அம்பேற்று, எதிரிகளை இடறிக்கொடுப்பது; “நம்மைப் பெறுகைக்கீடாயிருப்பதொரு அறிவுண்டாமோ” என்னும் நோயாசையாலே, வேதங்கனையும், வைதிகரையும், ப்ரவர்த்திப்பித்து, இவை படுகிற நோவைக் கண்டு, இவர்களிலும் “ப்ருஸம் புவதி து:கித:” என்று திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்படுவது; ஸாத்யனங்களாகக் கொடுத்த கரணகளேபுரங்களைப் பூததகங்களானால், அவற்றைக்கொண்டு அத:பதியாமைக்காக, அவற்றை ஒடித்திட்டுவைப்பது; பின்பு, “ஸ ஏகாகீந ரமேத” என்று நியதிபூதிபூக்தனான தான் இவற்றையொழியச் செல்லாமை உடம்பு வெருப்பதாம்படியான நிருபாதிபூந்ததும், “ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே, இவை படுகிற நோவு பொறுக்கமாட்டாமையாலே “நாம் இழிந்து நோக்குகைக்கு, சிறிது இடம் பண்ணித் தருவது காண்!” என்று அவஸரப்ரதிக்ஷனாவது; “அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:” என்று “நான் அழிந்தேயாகிலும் ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கக்கடவேன்” என்பது; “தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் — ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்னும் ஸ்வபூவவிசேஷமும்; ஏவமாதிகளடைய ஆஸ்ரயணீயனான ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே

ஸமவேதமாயிராநிற்கச் செய்தேயும், அப்படிப்பட்டிருக்கிற அவனுடைய வாத்தஸல்யரீதளமான திருவுள்ளத்தை, “க்ரோதமாஹாரயத் தீவ்ரம்” என்கிறபடியே க்ரோதத்துக்கு இரையாக்கிக்கடல் கொதித்தாப்போலே கொதிக்கும்படி பண்ணுவது; “ப்ரியம்வத:” என்கிறபடியே ம்ருதஸஞ்ஜீவிநியான வாகும்ருதத்தை “க்ஷிபாமி” “ந க்ஷமாமி” “ஹந்யாம்” என்கிறபடியே, விஷதூரை போலே சர்வணகடுகமாம்படி பண்ணுவது; ஸர்வோஜ்ஜீவநேஹதுவான அவனுடைய திவ்யவ்யாபாரங்களை நரகாதிகளிலே தள்ளிக் குட்டிக்கொலையாக நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துகையிலே அதிசுருதமாம்படியும், அநாதிகாலம் பண்ணிப்போருகிற புகுவத்பசாரபாகுவதாபசாராஸஹ்யாபசார நானாவிதநந்தாபசாராநுஸந்தநத்தாலே குடல் கரிந்து அநாதிகாலம் கர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துப்போருகிற அவனை ஆஸ்ரயிக்கப் புகுகிறது; “அவன் உதிரக்கை கழுவாதபடி பண்ணிப்போந்த நான் ஆஸ்ரயிக்கப் புகுகிறேன்; அதுக்குக் கைதொடுமான கர்மம் இலச்சினைப்படியே குறியழியாமல் கிடக்கிறது.” என்கிற ப்யாதிஸயத்தாலே தேங்கி, ஸம்ஸாரத்தில் வெம்மையும், புகுவத்க்ஷயத்தில் வைலக்ஷண்யமும் வடிம்பிடுகையாலே, பண்டு போலே ஆஸ்ரயணவிமுகுகைமாட்டாதே, துஷ்கரத்வாதிகளாலே ஸாதநாந் தரங்களில் காலிடக்கூசி, புறம்பே போக்கடியற்றுத் தெகிடாடுகிற இச்சேதநன் ‘ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்தில் ஸடையாடுகிற அழல் தியை ஆற்றி, நம்மைச் சேரவிடுகைக்கு நம்மோடும் அவனோடும் நிருபாதிசுஸம்பந்தத்தை உடையளாய், “ந கஸ்சிந் நாபராத்யதி” என்னுமிவனையொழியப் புகுவாசலில்லை’ என்று காகவ்ருத்தாந்தாதிக்ருகத்தாலே அறுதியிட்டு, “ப்ரணிபாதப்ரஸந்நாஹி மைதிஸீ ஜநகாத்மஜா” என்று புருஷகாரநிரபேக்ஷமாக அஞ்ஜலி மாத்ரஸுலபையான இவனை வந்து கிட்டி, “மாதர் மைதிஸீ ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா, ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா” என்கிறபடியே, “புறம்புள்ள பொருத்தமடைய அற்று, ஈஸ்வரனுக்காளாகாதபடி, பூர்வாபராதத்தாலே அஞ்சின எனக்கு நிருபாதிசுஜநநியான தேவரீர் திருவடிகளொழியப் புகலில்லை; இனி நான் ஈஸ்வரனுடைய இரக்கத்துக்கு இரையாய் ரக்ஷிதனாதல்; அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்ய

பாத்ரமாய் நாஸத்தோடே தலைக்கட்டுதலொழிய இளைப்பாறுகைக் கிடமில்லாதபடி அநங்குகூதி; இனி, அடியேனுக்கு ஹிதமின்ன தென்றறிந்து ரக்ஷித்தருளுகை தேவரீருக்கே பூரம்." என்று இவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கையும்;

அதிக்கு மேலே வெந்நீருக்குக் குளிர் நீர் போலே நிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே "அபித: பாவகோபமம்" என்கிறபடியே அநபிபூவநீயனான ஈஸ்வரனைத் தன்னுடைய பேராக்யதாதிசயத் தாலே பதமாக்கி "நாயன்தே! இச்சேதநனை அங்கீகரித்தருளீர்" என்னும்; "ஆவதென்; 'ஸ்ருதிஸ்ஸ்மருதிர் மமைவாஜ்ஞா' என்று நம்முடைய ஆஜ்ஞாருபமான ஸாஸ்த்ரமர்யாதையை அதிலங்கித்து நம் நெஞ்ச புண்படும்படி தீரக்கூழிய அபராதம் பண்ணிப்போந் தவனல்லனோ? இவனை அங்கீகரிக்கையாவதென்?" என்னும் ஈஸ்வரன்; "அவனுடைய பூர்வாபராதங்களை உம்முடைய பொறைக்கிலக்காக்கி ரக்ஷித்தருளீர்" என்னும் பிராட்டி; "பொறையை நோக்குகைக்காக ஸாஸ்த்ரமர்யாதையைக் குடநீர் வழியவோ?" என்னும் ஈஸ்வரன்; "ஸாஸ்த்ரமர்யாதையை நோக்குகைக்காக உம்முடைய ஸ்வாபூவிகமான க்ஷமாதத்வத் தைக் குடநீர் வழியவோ?" என்னும் பிராட்டி; "க்ஷமையை நோக்கில், ஸாஸ்த்ரமர்யாதை குலையும்; ஸாஸ்த்ரமர்யாதையை நோக்கில் க்ஷமாதத்வம் குலையும்; இரண்டும் குலையாதொழிய வேண்டும்; செய்யவடுப்பதென்?" என்னும் ஈஸ்வரன்; "கிங்கர்த்த வ்யதாசுலனாயிருந்தால் அத்தனையே; அவை இரண்டும் குலையாத படி வழி சொல்லுகிறேன்; அப்படியே செய்தருளீர்." என்னும் பிராட்டி; "இரண்டும் குலையாமல் இச்சேதநனை நோக்க வழி யுண்டாகில் நமக்குப் பொல்லாதோ? சொல்லிக்காண்" என்னும் ஈஸ்வரன்; "ஆனால், ஸாஸ்த்ரமர்யாதையை விமுக்தர் விஷய மாக்குவது; உம்முடைய க்ஷமையை அபிபூமக்யவிஷயமாக்குவது; இரண்டும் ஜீவித்ததாயறும்" என்னும் விஷயவிபூக்யம் பண்ணிக் கொடுக்கும் பிராட்டி; அத்தைக்கேட்டு "அழகிய விபூக்யம்!" என்று இச்சேதநனை அங்கீகரித்தருளும் ஈஸ்வரன்; ஆக, இப்படி ஸாபராதஜந்துவை ஈஸ்வரன் அங்கீகரித்தருளும்படியான வார்த்தைகளைக் கேட்பித்தருளுகையும்தான்.

ஆக, புருஷகார்த்வஸமர்ப்பகமான ஸ்வபாவவிசேஷங்களும், தக்கார்யங்களும் தர்மிக்ரஹகமான ஸ்ரீஸப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

செயல்களைச் சொல்லுகிறது. a 'செய்தகவினுக்கில்லை கைம் மாறு' என்று இரண்டு தலைக்கும் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறு தலைக்குமவள். b தான்முயங்கும்படியான பேராக்யதைக்குத் தோற்று எத்தைச் செய்வோமென்று தலைதடுமாறி c 'நின்னன் பின்வழி நின்று'. d 'அதனின் பின்னே படர்ந்தான்' என்னும் படி வினைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுத் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுக்குமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிதே.

இப்படிப் புருஷகார க்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிற இதுக கும் புருஷகார பூரவத்திலே நோக்கு. "மத்பக்யத்வந்த்வ மேகம் யே ப்ரபத்யந்தே பராயணம் | உத்யுத்யுஷ்யம் யஹம் தேஷுவி ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவ தாம் ||" "ஆந்ரும் ஸ்யம் பரோ த்யம்:" இத்த்யாதிகளை அவன்பக்கலிலே கேட்டு, கபோதத்தைக் கபோதி கேட்பித்தாப்போலே அவஸரத்திலே கேட்பிக்கும் என்னவுமாம். ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே லோகஹிதத்தைக்கேட்டு "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" இத்த்யாதிகளிற்படியே விபரீகரையும் கூடக் கேட்பிக்கும் என்னவுமாம். விமுக்தாநாமபிபக்யவத்யாஸ்ரமண ஸ்ராவயித்ருத்வம் புருஷகாரபூரவாநுப்ரவிஷ்டமிதே. எல் லாம் செய்தாலும் நிரங்குஸ்வதந்த்ரணை ஸர்வரன் சேதந ருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீர்த்துவன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (செய்தகவினுக்கு) இத்த்யாதி:— (சொல்லவேண்டாவிதே) இத்யந்தம். "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப் பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே" என்றருளிச் செய்தாரிதே பிள்ளைலோகாசார்யரும். ஆக ஸ்ரீமத்பத்யத்தில் ப்ரக்ருத் யம்ஸத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

மதுபுர்த்தும்

மதுப்— இவனுமவனுமான சேர்த்தி எப்போதுமுண்டென்கிறது.

இனி ஸ்ரீமத் பத்யத்தில் ப்ரத்யயாம்ஸத்தை அருளிச் செய்கிறார் (மதுப்) என்று கொடங்கி. மதுப்புத்தான் “பூம நிந்தூ ப்ரஸம்ஸாஸு நித்யயோகேஹிஸாயநே | ஸம்ஸர்கேஹிஸதிவிவக்ஷாயாம் பூவந்தி மதுபூத்யு: ||” என்று. “தூவந்” “மஹதிஹி” கௌஸலம் ஆயுஷ் மதாம்” “பூதிஹி” “ப்ரபூவந்” “வீர்யவந்” “ஸ்பூதிஹி ரக்திமவந்” “பர்வதோ வஹிமந்” இத்தியாதிகளில் அநேகார்த்தங்களில் ப்ரஸித்தயிதே; அவற்றில் இங்கு விவக்ஷிதார்த்தம் எது என்னில்:— “லக்ஷமீம் அநபக்யாமீம்” “அநயா ராக்யேவஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபூயதூ” “அநயா ஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபூயதூ” “தஸ்யாநபாயிநீ ஸக்தி: தேவீ தத்ஸுத்ரம் துர்மிணீ” “மம ஸர்வாத்ம பூதஸ்ய நித்யைவஷாநபாயிநீ” “நித்யைவஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோஸ்ஸ்ரீரநபாயிநீ” “அப்ருதக்ஷாரிணீ ஸத்தா மஹாநந்தமயீ பரா” இத்தியாதிக் ப்ரமாணந்தர ஸித்தி நித்யயோகே மதுப்பாகிறது. இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஈஸ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டு என்றபடி. “பூம நிந்தூ ப்ரஸம்ஸாஸு” என்று அநேகார்த்தமாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு மதுப் உபயோகவிஸேஷத்தாலே ப்ரமாண ஸித்திமான நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. விக்ரஹத்தில் ப்ரஹ்மசர்யாவஸ்தையிலுங்கூட “க்ருஷ்ண ஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வதூம் வக்ஷ:ஸ்தூலாலயாம்” என்னுட்படியிதே நித்யயோகமிருப்பது. அப்ருதக்ஷரித்தி வஸ்துவுக்கு “ஸ்ரீமந்” என்று மத்வர்த்திய ப்ரத்யய ஸாபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரணயம் கூடுமோ? என்றும், ப்ருதக்ஷரித்திமகில் “கீர்த்தி: ஸ்ரீ: வாக் ச நாரீணாம்” என்றும் “பூவில் வாழ் மகளாய்” என்றும் மத்வர்த்திய

ப்ரத்யய நிரபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யம் கூடுமோ என்றும் சிலர் சொல்லும் சோத்யங்கள் இரண்டும் மந்தங்கள். எங்ஙனேயென்னில்:— “தத்ஞ்ஞஸாரத்வா து தத்ஞ்வ்யபதேயு: ப்ராஜ்ஞவத்” என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநஞ்ஞனத்தையிட்டு ஆத்மாவை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லாநிற்கச் செய்தே. “ஜ்ஞாநவாந்” என்று மத்வர்த் தீயப்ரத்யயாந்விதமாகவும் ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டா ஈரூப்போலே இங்கும் குறையில்லை. ஆகையால் மத்வர்த் தீயப்ரத்யயமாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ருத்யக்ஷித்த்யமென்று நிர்வசயிக்கப் போகாது. “நரபதிரேவ ஸர்வே லோகா:” இத்யாதிகளிற்போலே விவக்ஷாந்தரம் ஸம்பூவிதமான விடத்தில் இப்ரத்யயமில்லாத ஸாமாநாதிகரண்ய மாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ருத்யக்ஷித்த்யமென்று என்னவொண்ணாது. ஆன பின்பு, விஸுத்யமாக ப்ரதிபாதிக்க்கும் ப்ரமாணந்தரங்களைக்கொண்டு இவ்வஸ்துஸ்திதியிருக்கும்படி தெளியப்ராப்தம். இங்கு உபாயத்யஸையிலும் பூலத்யஸையிலும் ப்ரமாணங்கள் நித்யயோக்யத்தைச் சொல்லுகையாலும், இம்மந்த்ரத்தில் இவ்வர்த்தம் ப்ரகாஸிப்பிக்கை அபேக்ஷிதமாகையாலும், பூர்வோத்தரக்யண்டங்களில் மதுப்பாலே “ஸ பூராது: சரணௌ க்ஷாடயம்” “பூவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிறபடியே பிரிவற்றபடி சொல்லிற் றாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் “அகலகில்லேன் இறையமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா” என்றும், “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப்” என்றும், “இங்கு மங்கும் திருமாலன்றியின்மை கண்டு” என்றும் உபாய த்யஸையிலும் பூலத்யஸையிலும் ஸ்ரீமச்சூப்யக்திற்சொன்ன நித்யயோக்யத்தை அநுஸந்தித்தார். இவ்வநுஸந்த்யாநம் ஸாபராத்யர்க்கு அணியிடாதே, நினைத்தபோதே ஆஸ்ர யிக்கைக்குறுப்பாம். “ஆஸ்ரயணவேளையோடு பேராகவேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுநமே உத்யுதேய்யம்” என்றிறே நம்பிள்ளை ஈட்டிலே திவ்யஸூக்தியிருப்பது. “ஸூய:பதி: ஸிக்ஷலஹய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஸ்வேதர ஸமஸ்த

வஸ்து விலக்ஷணநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக் ஸ்வரூப:" என்று ஸ்வரூபநிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்தகூதிகளுக்கு முன்னே ஸ்ரீய: பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரத்யாந நிரூபசையாயிருக்கையாலே இவ்வேளாடே கூடியே வஸ்துவி னுடைய ஸத்துப்ராவம் இருப்பது என்றபடி. ஆக இந்நித்ய யோகும் ஸ்வரூபாநுபூந்தித்வ ப்ரயுக்தம் என்றதாயிற்று.

இப்படி, புருஷகாரபூதையாய்றாலும் இவள் அஸந்நி ஹிதையாயிருக்குமாகில், "சஞ்சலம் ஹி மந: " "சலசித்தம் " "நின்றவா நில்லா நெஞ்ச " என்கிறபடியே, குருவழிக்காற்றுப் போலே சமூன்று வருசிற இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநருடைய நெஞ்ச தளமாக அங்குரித்த ருசியாகையாலே, ஸ்ணபூங்குரையாயிருக்கு மாகையாலே, அது தீவதற்கு முன்னே ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு விரகற்றுப் பழைய குருடே ஆய்விடும் என்கிற ஸங்கையிலே, ருசி பிறந்தபோதே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஆஸ்ரயணியவஸ்துவோடே இவள் நித்யஸம்புக்தையாய் இருக்கும் என்கிறது—மதுப்பு.

இம்மதுப்பு, 'நித்யயோகே மதுப்' ஆகையாலே இவள் நித்யாநபாயிரியாய் இருக்குமென்கிறது. அதுக்கு ஹேது என் னென்னில்: ஜ்ஞாநாநந்த:லக்ஷணமான புகுவத்ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்த:லக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வ்யா வர்த்தகமான ஹேயப்ரத்யநீகத்வ விபூத்வ ஸேஷித்வாதிகளோபாதி, ஸ்ரீய:பதித்வமும், ம்ருதுபாத்யாநகமான கூடகரகாதிகளில் ப்ருது புத்நோத்யாநகாரருபையான கூடத்வஜாதி கூடத்துக்குக் கரகாதி வ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறவோபாதி, வ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணித்தரும்படி ஸ்வரூபநிரூபகபூதையாகையாலும், ஸ்வா பூவிகமாகவும் ஒளபாதிக்கமாகவும் புகுவத்ஸ்வரூபம் பெற்றிருக்கிற நித்யருடையவும் முக்தருடையவும் விக்ரஹங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாம்படி, "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: " என்கிறபடியே, அஸாத்யாரணதீவ்யமங்குளவிக்ரஹத்துக்கு நிரூபகபூதையாகையாலும், ஒரு மிதுநவிஷயகிஞ்சித்காரத்தையொழியில், ஸ்ணகாலமும் தரிக்கமாட்டாதபடியான நித்யரையும் முக்தரையும் நித்யகைங் காயம் கொள்ளுகைக்காக, "ஸ்ரீயா ஸார்த்தமாஸ்தே " என்கிற படியே நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலும்,

விபூவாதிர்களிலும் வந்தால். "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ! விஷ்ணோர் தேஹா நு ரூபாம் வைசுரோத்யேஷாத்மநஸ் தநுமி!" என்கிறபடியே அவ்வோ அவ்வோ அவதாரஸஜாதியமான விக்ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணி வந்து அவதரிக்கையாலும், அதுக்கு மேலே "அகலகில்லேனிறையும்" என்று மார்பிலே இருந்து மடலெடுக்கும்படி புகுவத்போகத்திலே ஆழங்காற்பட்டு, "ஜலாந் மதஸ்யாவிலோத்திருதௌ" என்கிற படியே சுண்ணகாலவிலேஷாஸஹையாய் இருக்கையாலும், "ஸ்வவைஸ்வரூப்யேண ஸதாநுபூதயாப்யபூர்வவத் விஸ்யமாதா தநாயா" என்கிறபடியே புகுவதுநுபுவாவகாஹநம் பண்ணி நித்யமுக்தஸங்கங்கள் "ஏகதா புவதி. த்விதா புவதி, த்ரிதா புவதி. ஸததா புவதி, ஸஹஸ்ரதா புவதி" என்று, அநேக ஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணி நிரந்தராநுபுவம் பண்ணினாலும், "நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே:" என்கிறபடியே அநுபூதாம்ஸம் அல்பமாய், அநுபூவ்யாம்ஸமே அபரிச்சிந்நமாம்படியான பெரிய வைபுவத்தைபுடைய தானும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளையும், ஸ்வவைஸ்வரூப்யத்தையும் நோர்ந்து ஒருகாலகலைகதேஸமும் மலடுபற்றாதபடி நிரந்தராநுபுவம் பண்ணாநின்றாலும், ஆனைக்குக் குதிரை வைத்து அந்த வைஸ்வரூப்யாநுபுவமடைய, போகோ போத்யகாதகேளீசளகிதமாம்படி பண்ணவற்றான அவளுடைய நிரவதிகுபோக்யதாதிசயத்தாலே மார்பிலே இருத்தி மடலெடுக்கும்படி சுண்ணகாலமும் விரஹாஸஹனாகையாலும், இவள் நித்ய ஸம்யுக்தையாயிருக்கும்.

"ஸ்ரீயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே த்ரிவிதாத்மவர்க்குத் திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. மதுப்பாலே அல்லாத நாச்சிமாரிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. அல்லாதவர் களுக்கு நித்யஸம்யோகவேதுபூதங்களான ஸ்வரூபநிருபகத்வாதிகளில்லையே. ஆக, இவள் சொன்னதொன்றை மேல் விழுந்து கேட்கும்படியான இவனோடுண்டான நிருபாதிபகந்தத்தாலும், நித்யாநபாயிரியாய் நின்று, "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்னும்படி பண்ணும் தன்னுடைய வால்லப்யாதிசயத்தாலும் நிருத்தரமாம்படியான தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலும், அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆற்றிச் சேரவிடக் கூடியாகையாலும், புருஷகாரபூவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தபோது நீரைப்பிரிந்த மீனும் தாமரையும்போலே ஸத்தையழிவது முகம்வாடுவதாகையாலே அவனுமிவளோடு a அன்பளவி, இவளும் b செவ்விப்படிக்கோலம் c அகலகில்லேனென்றிருக்கையாலே d என்றும் திருவிருந்தமார்வன் சிரீதரன்' என்னும்படி நித்யயோகும் குலை

உபயவிபூதிநாசுனான ஈஸ்வரனுக்கு * நலமந்தயில்லதோர் நாடான நித்யவிபூதியிலே அயர்வறுமமரர்களுடைய நிரந்தராநுபுவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பூலாத்காரகாரிதமான நித்யகைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பூந்தியாய்க்கொண்டு அவர்களுட்கை அநுபுவம் நடவாநிற்கச்செய்தே. 'நல்கித்தான் காத்து அளிக்கும் பொழிலேழும்" என்கிறபடியே லீலாவிபூதியில் ரக்ஷணம் குலையாமல் நடத்திக்கொண்டு போகிறுப்போலே, இவளும் மாத்ருத்வரூபேணவும் மஹிஷீத்வரூபேணவும் சேதநரோடும் ஈஸ்வரனோடும் அவர் ஜநீய ஸம்பூந்த்யமுடையவளாகையாலே அவனோட்டையநுபுவம் நடவாநிற்கச் செய்தேயும் ஐக்யத்வரக்ஷணர்த்தமான புருஷகாரத்வம்—ஸ்வபேதாக்க்யதாதிஸயத்தாலே இவளுக்கு என்ன உபகாரம் பண்ணுவோம்" என்று உபகாரம்பண்ணியல்லது துரிக்கமாட்டாதானான ஈஸ்வரனை உபகாரம் கொண்டு துரிப்பித்த ப்ரகாரமாகையாலே. ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவுக்கு பரதந்த்ரையான இவள் புருஷகாரமாகப் போருமோ? என்கிற ஸங்கைக்கும். புகுவத்ஸ்வரூபரூபகுணங்களை இடைவிடாமல் அஸங்குசிதமாக அநுபுவித்துப் போருகிற இவளுக்கு. பரது:க்கசுக்ரஸ்ரமும் தந்நிவ்ருத்த்யபேகையும உபபந்நமாகுமோ? என்கிற ஸங்கைக்கும் அவகாஸமில்லை.

"ஜலாந் மத்ஸ்யாவிலோத்யக்ருதௌ" "கமலம் ஜலாத்யுபேதம் ஸோஷயதி ரவி:" என்கிற ப்ரமாணங்களைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நீரைப்பிரிந்த மீனும் தாமரையும்போலே) என்று.

யாது. பிரிந்தபோது ஜகத்தைப் பரிவர்த்திப்பன், யுகாந்தாக்ஷனி கூற்றறுத்தோ சுடுவதென்னும்படி நாடுகுடிகிடவாதே, கூடின போது a 'ஏழுலகையின்பம் பயக்க' என்னும்படி நாடுவாழ்கை யாலேஇச்சேர்த்திதானே ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாயிருக்கும்.

அபராதம் கனத்திருக்க இவள் ஸந்தியாலே காக சூர்ப்பணகைகளுக்குத் தலைபெறலாயிற்று. அபராதம் மட்டா யிருக்க இவள் அருகில்லாமையாலே ராவண தாடகைகள்

(ஜகத்தைப் பரிவர்த்திப்பன்) இதிலங்கே "புரேவ மே சாருத்யதீமநிந்தித்யகாம் திஸந்தி ஸீதாம் யத்யு நாதுய மைதிஸீம் | ஸதேவ க்யந்தர்வ மநுஷ்ய பந்நக்யம் ஜகத் ஸஸைலம் பரிவர்த்தயாமயஹம் ||" என்ற ஸ்ரீராமாயண வசநம் அநுஸந்தேத்யம். இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் அவஸ்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கைக்காக இவள் ஸந் நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய் கிறார் (அபராதம்) என்று தொடங்கி; (காக சூர்ப்பணகை கள்) இதிலவர்கள் அங்குனவகல்யம் அடைந்தது அங்கு மான பிராட்டி திறத்தில் அபசாரப்பட்டபடியால் என்றும், ராவண தாடகைகள் அங்குவிநாஸத்தையடைந்தது அங்குயான பெருமாள் திறத்தில் அபசாரப்பட்டபடியால் என்றும் கண்டு கொள்வது. பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் அங்குரங்கு பூவம் ப்ரகார ப்ரகாரி பூவமிதே. (காக) இதிலு—“புத்ர: கில ஸ ஸக்ரஸ்ய” என்கிற ராமாயண வசநத்திலுண்டான—ஜயந்த வால்யந்யதரணோ, அபூர்வ புத்ரணோ என்கிற விஸேஷாகாங்கைஷ்யை அபூர்வகல்பநா விரஹாநுக்ருஹீதமான புராண வசந ஸமர்ப்பித ஜயந்த ரூபவிஸேஷம் ஸமிப்பிக்கையாலே, ஸாமான்ய விஸேஷ ந்யாயத்தாலும், ஸர்வஸாக்ஷர்ப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் ஜயந் தன் காகரூபேண வந்தான் என்னுமிடம் வித்யுத்யம்.

முடிந்தார்கள். ௨ 'சேர்ந்த திருமால்' என்கிறபடியே பரத்வம் முதலாக ஈஸ்வரகூந்தாமுள்ள இடமெல்லாம் விடாதே சேர்த்தியும் அநுபூவமும் உகப்பும் மாறாமையாலே, காலம் பாராதே ருசி பிறந்த போதே ௩ திருமாலை விரைந்தடிசேரக் குறையில்லை.

பாத்தோமோத்தரத்திலே திவ்யாஷ்டோத்தர ஸதநாம விஷயாத்யாயத்திலே "ஐயந்த த்ராண வரது:" என்று காகவ்ருத்தாந்த ஸ்தூநத்திலே சொல்லுகையாலே காகன் ஐயந்தன் என்னுமிடம் லப்யதும். பூர்வவாஸிஷ்டுத்தில் ஹநூமத் ஸ்ரீஐயத்தில் கௌதம ஸாபத்தால் இந்த்ரனுக்கு வந்த காகத்வத்தை தேயுவதைகள் ஐயந்தனிடத்தில் மாற்றினார்கள் என்கையாலும் காகன் ஐயந்தன் என்னுமிடம் ஸப்யதும். (1) "நகூக்ரே: கேந தே பீரு! ராதிதஞ்சஸ்தநாந்தரே" என்று நகூரூபகரண ஸாமர்த்யத்தாலும், ஸ்தநூபாதிதகரண ஸாமர்த்யத்தாலும், ரதூர ஸப்யதிதவிலேநகூரூப க்ரியா ஸாமர்த்யத்தாலும் ராமாயணத்திலே வ்யஞ்ஜிதமாய். "கந்தூர்ப்புரபீடித:" என்று பாத்தம புராணத்திலே கண்டோக்தமான கா முகத்வமும், "புக்ஷார்த்தி" என்று ராமாயணத்திலே கண்டோக்தமான புக்ஷார்த்தித்வமும், ஐயந்தத்வப்ரயுக்த வாஸனையாலும், காகஸரீர ஸம்பூந்த நியூந்த ந வாஸனையாலும் ஜாதிஸ்மரந்யாயேந ஏகத்ர ஸங்கடநாஹமாகையாலும், (2) காகம் அபூர்வபுத்ரன் என்று அந்யத்ர சொல்லியிராமையாலும், (3) இத்தைக்கொண்டே கல்பிக்கில் கல்பநா கௌரவம்ப்ரஸங்கிக்கையாலும், (4) கிலஸப்யகூஸ்வாரஸ்யத்தாலும், (5) 'இந்த்ராய புத்ரிணே' என்கிறவிடத்தில் புத்ரஸப்யதும் ஐயந்தபரமாகக் கண்டபடியாலும் ஐயந்தன் கா முகதயா காகரூபேண வந்தான் என்று ஸித்ததும்.

இம்மதுப்பின் தாத்பர்யம்ஸத்தையருளிச்செய்கிறார் (காலம் பாராதே) என்று. அதாவது—இப்படி புருஷகார

இவள் சேரநிற்கையாலே ஸ்வதந்த்ரனுக்கும் பிழை நினைந்து கைவிட்டுவொண்ணாது. ஸாபராத்நுக்கும் உடனிருக்கிறமையை நினைத்துக் கால்வாங்க வேண்டா.

உபாய வஸ்துக்களினுடைய நித்யயோக்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. "இரண்டு தலையும் கூடியிருக்கும் துஸையிலே ஆஸ்ரயிக்க வேணுமே" என்று ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்கவேண்டா என்கை. இத்கால் ஜீவேஸ்வரர்களுக்குப் பூலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவள் சேரநிற்கையால்) இப்பாதி.

ஸ்ரீயதே என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலே க்ருபையும், ஸ்ரயதே என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியாலே பாரதந்தர்யமும், நித்யயோக்ய வாசியான மதுப்பாலே அநந்யார்ஹத்வமும் ஆகிற புருஷகாரத்வத்துக்கப்பேக்ஷிதமான குணத்ரயமும் ஸ்ரீமத்பத்யுத்தாலே உக்தம்.

உபயவியூதிக்கும் ஈஸ்வரியான பிராட்டிஸ்வரூபம் அசித்தகோடியிலேயோ, ஆத்மகோடியிலேயோ, ஈஸ்வரகோடியிலேயோ என்று நிரூபித்தால், அறிவுண்டாகையாலே அசித்தகோடியிலன்று. ஈஸ்வர்யத்தாலே ஆத்மகோடியில் அன்று. நித்யபாரதந்தர்யத்தாலே ஈஸ்வரகோடியிலுமன்று. ஆனால் தத்வம் நாலாகிறதோ என்னில், அதுக்கு ப்ரமாணோபபத்திகளில்லை. ஆனால் இவளுடைய ஸ்வரூபம் அறுதியிடும்படியென்னென்னில்:— நிரூபகவியேஷணம் நிரூபிதவியேஷணம் என்றிரண்டாய். சேதநன் நிரூபிதவியேஷணமாய். இவள் நிரூபகவியேஷணமாயிருக்கும். ஆனால் "அஸ்யேஸாநா ஜகத:" என்றும், "ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்றும் ஸ்ருதிகளிலே ஈஸ்வரியாக ஓதிப்போருகையாலே ஈஸ்வரகோடியிலேயாகக் குறையென்னென்னில்; அப்போது நாட்டுக்கு இரண்டு ஈஸ்வரர்கள் கூடாமையாலும், "பதிம் விஸ்வஸ்ய ஆத்மேஸ்வரம்"

“க்ஷராத்மாநௌ ஈஸுதே தேதுவ ஏக:” என்று தொடங்கி உண்டான ப்ரமாணபரம்பரைகளுக்கு விரோதம் பிறக்கையாலும், யுக்தியில்லாமையாலும் ஈஸ்வரத்வம் கூடாது. அங்கு ஒதிப்போருகிற ஈஸ்வரத்வம் பத்ரீத்வநிபுந்தநமாகக் கடவது. ராஜமஹிஷியை ஸோபசாரமாகச் சொல்லாதபோது அவனுடைய ரோஷத்துக்கிலக்காமித்தனையிறே. “பும்ப்ரத்யானேஸ்வரேஸ்வரீம்” என்று தொடங்கி இவளுடைய வைபவங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரதேசுங்களில் அவளுடைய பேராக்யதாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறதித்தனை. ஆனாலிவள் சேதநஸமாயோ என்கில். அப்படியன்று. பூத்யூநிற்காட்டில் முக்தர் வ்யாவ்ருத்தர். முக்தநிற்காட்டில் நித்யர் வ்யாவ்ருத்தர். நித்யநிற்காட்டில் அநந்த க்ருட்யூதிசுகள் வ்யாவ்ருத்தர். அவர்களிற்காட்டில் தேதுவீஜநங்கள் வ்யாவ்ருத்தர். தேதுவீஜநங்களிற்காட்டில் பூநீகைகள் வ்யாவ்ருத்தர். பூநீகைகளிற்காட்டில் இவள் வ்யாவ்ருத்தை. ஆகையால் உபயனிபூதிக்கும் ஈஸ்வரியாய்ப் போருகிறது. இவளுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே சேதநஸாம்யமுண்டு. ஸ்வபூவத்தாலே ஈஸ்வரஸாம்யமுண்டு. இது நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் உண்டோ என்கில். இவர்களுக்குமின்றியிலே, தேதுவீஜநங்களுக்குமின்றியிலே, ஈஸ்வரன்தனக்குமின்றியிலே, இருப்பன சில குணவிஸேஷங்கள் உண்டு. அவையென்னென்னில்; (1) நிரூபகத்வம் (2) ஆநுரூப்யம் (3) அபிமதத்வம் (4) அஸேஷஸேஷித்வ ஸம்பந்த துவாரபாவம் (5) ஆஸ்ரயணஸித்தி, (6) ப்ராப்யபூரகத்வம்.

இவ்வர்த்தங்களை அபியுக்தரும் வெளியிட்டார்கள். “திருவினுக்கரசே” “திருமாலே” என்று நிரூபகத்வத்தையும். “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை” என்று ஆநுரூப்யத்தையும். “அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்கள்” என்று பேராக்யதையையும், “பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பன்” என்று அபிமதத்வத்தையும், “திருமாமகளா லருள்மாரி” “திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன்”

என்று அஸேஷஸேஷித்வ ஸம்புந்தி த்வாரபாவத்தையும், ' திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் ' என்று ஆஸ்ரயண ஸித்தியையும், ' திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே ' என்று ததியபர்யந்தமாக ப்ராப்யபூரகத்வத்தையும் வெளியிட்டார்கள். ஈஸ்வர விஷயத்தில் இவளுடைய பாரதந்தர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே, ' ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ ' என்றும், ' விஷ்ணுபத்நீ ' என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வப்ரயுக்தமாயும், ' அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாதஹ மஸிமி ஸநாதநீ ' என்றும், ' ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா: நித்யஸ்ரீ: ' என்றும் சொல்லுகிற ஸ்வரூபநிருபகத்வாத்வித்யுச்சமான அநந்யத்வப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மித்யாஸேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகஸேஷத்வமுமாய்தது. இந்த அவ்யவத்யானேன உண்டான ஸம்புந்தித்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈஸ்வரனை வஸீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. ஆக இந்த குணங்களாலேயிறே இவள் எர்வாதிஸயகாரியாயும் இருக்கிறது. ' திருமாமகள் கேள்வா தேவா ' என்றும், ' திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடைய பிரானார் ' என்றும் எம்பெருமானுக்கு ஸேஷித்வ பூர்த்திபிறப்பது இவளாலே. இவளுடைய ஸத்தை எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கும். எம்பெருமானுடைய ஐஸ்வர்யம் இவளிட்ட வழக்காயிருக்கும். இருவருடைய ஸ்வரூபமும் பூவும் மணமும் போலேயிறே. பூவையொழிய மணத்துக்கு நிலையிலலை. மணத்தையொழியப் பூவுக்கு ஏற்றமில்லை. இருவரையும் பிரித்துக் காண்பாரும் உண்டாகில், ஸூர்ப்பணகையும், ராவணனும் பட்டதுபடுவார்கள். ஆகையிறே—' திருமாலே நானும் உனக்குப் பழுவடியேன் ' என்று ஸேஷத்வப்ரதிஸம்புந்தி, ஒருமித்யுநமாய், ' நானும் நம் திருவுடையடிகள் நலங்கழல் வணங்கி ' என்று ஆஸ்ரயணப்ரதிஸம்புந்தி, ஒருமித்யுநமாய், ' அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே ' என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தி, ஒரு

நாராயணபதூர்த்தம்

அபராதத்தாலே அழுக்குண்டு புருஷகாரத்தாலே தலையெடுத்து, சேர்ப்பாரே உசிதகுரைக்கிலும் மறுதலைத்துக் கைவிடாதே நோக்கும்படியான வாத்ஸல்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதும். விட்டபோது கைக்கொண்டு விடுவிக்க

மிது நமேயாயிருக்கிறது. இத்தாலேயிறே புரஷ்காரரும் ஒருமிது நமோழிய வஸ்து இல்லையென்றறுதியிட்டது. மத்ஸ்யத்தினுடைய ஆகாரமெல்லாம் ஜலமயமாயிருக்கு மோபாதி ஸ்ரீமானுடைய வடிவெல்லாம் ஸ்ரீமயமாய் இருக்குமென்று பெரியமுதலியாரும் நஞ்ஜீயரும் அருளிச்செய்து போருவர்கள்.

ஆக ஸ்ரீமத் பதூத்தாலே புருஷகாரமும் புருஷகாரத்தினுடைய ஈஸ்வர நித்யயோகமும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக இப்படி ஸ்ரீமத்பதூர்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பதூர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அபராதத்தாலே) என்று தொடங்கி. அதாவது, உபதேசுத்தாலும் அழகாலும் கண்ணழிவற வஸீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பூலத்தாலே, ஆஸ்ரயணோந் முக்தான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச்சிறி "அங்கீகரிவேன்" என்றிருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்தால், அதன் கீழ்த் தலையெடுக்கப்பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்கும் குணங்களான வாத்ஸல்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது 'நாராயணபதும்' என்கை. புருஷகாராபேக்ஷயா உபாயத்துக்குண்டான ஏற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விட்டபோது) என்று தொடங்கி. "புருஷகாரமும் மிகையென்னலாம் படியான உபாயவைபவம்" என்றிறே மாமுனிகள் திருவாக்கு. "மிகை" என்றது—"நாஸௌ புருஷகாரேண"

வொண்ணாதபடி காட்டிக்கொடுத்தவள்தன்னையும் விட்டுப் பற்றும்படியிறே ஈஸ்வரனுடைய குணத்திக்குமிருப்பது. a 'ஈறிலவண் புகழ்' என்கிற b எண்ணில் பல் குணங்களும் இதுக்கார்த்தமேயாகிலும், உபாயப்ரகாரணத்திலே c 'நிகரில் புகழாய்' என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நாலு குணங்களும் இதுக்குப் ப்ரத்யானார்த்தமாகக் கடவது. அதில் வாத்ஸல்யமாவது—அன்றின்ற கன்றினுடம்பில் அழுக்கை

இத்யாதியைப்பற்ற என்று கண்டுகொள்வது. இப்படி அபேக்ஷிதமான புருஷகாரம்தானும் தன்னேற்றமாம்படியிருக்கிறன—நாராயண ஸப்தத்தில் தோற்றுகிற ஸம் பந்தமும் குணங்களும் என்றபடி. இது "தன்னடியார்" என்கிற பாட்டிலே காணலாம். "ஸ்ரீதர: ஸ்ரீகர: ஸ்ரேய: ஸ்ரீமார் லோகத்ரயாஸ்ரய:" இத்யாதிகளிலே புகுவந்நாமமாகப் ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீமச்சப்தமே அமையாதோ? என்னில்; பூர்வகூண்டத்தில் உபாயபூவத்துக்குறுப்பான குணவிசேஷாநுஸந்த்யானார்த்தமாகவும். உத்தரகூண்டத்தில் ஸர்வவிசேஷ்டான ஸேஷி—ப்ராப்யனுய்த் தோற்று கைக்காகவும் நாராயண ஸப்தம் அபேக்ஷிதமாகையால். இங்கு ஸ்ரீமச்சப்தம் விசேஷணம். பூர்வகூண்டத்தில் நாராயண ஸப்தத்துக்கு ஸரண்யதையிலே நோக்கானபடியாலே "நிகரில் புகழாய்" இத்யாதிகளிலே ஸங்க்ருஹீ தங்களான வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஹ்ய ஸௌலப்ய ஜ்ஞாந ஸக்தி ப்ராப்தி பூர்த்தி காரண்யாதிகள் இங்கு அநுஸந்தேயங்களில் ப்ரத்யானதமங்கள். இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார் (ஈறில்) என்று தொடங்கி.

வாத்ஸல்யாதிகுணசதுஷ்டயம் ஆஸ்ரயணஸௌகர்யபாதுகமாகும். "ஆஸ்ரயணே—ஸரணவரணே. ஸௌகர்யஸ்ய—ஸுகரத்வஸ்ய, ஆபாதகா:—ஜ்ஞாபகா:" என்றபடி. இங்கே "சாக்ஷுஷ பூர்வகாஸ்ரயணே நிக்ரஹாபாதுகத்வா

பேராக்யமாகக்கொண்டு பாலைச்சுரந்து கொடுத்து வளர்த்து வேறென்றை நினையாதே தன்னையே நினைத்துக் குமிறும்படி பண்ணி, முன்னனைக் கன்றையும், புல்லிட வந்தவர்களையும், விட்டுக் கட்டுவாரையும், நலியத் தேடுகிறவர்களையும் உதைத்து நோக்குகிற தேநுஞ்சுணமிறே. அப்படியே இவனும்

ஸக்யத்வாந்யதரபுத்தி, நிவர்த்தநத்வாரா ஆஸ்ரயணப்ர வ்ருத்த்யௌபயிக ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் ஆஸ்ரயணோபயோகித்வம்” என்ற பூர்வர்கள் நிஷ்கர்ஷம் அநுஸந்தேயம். வாத்ஸல்யம்—நிக்ரஹாபாதகத்வபுத்தியையும், ஸௌலப்யம்—அஸக்யத்வ புத்தியையும் நிவர்த்திப்பிக்கும் என்ற படி. வாத்ஸல்யமாவது:—“வத்ஸம் லாலயதி” என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே. அன்றின்ற கன்றின் பக்கல் தாய் பண்ணும் வ்யாமோஹம். அதாவது—சுவடுபட்ட புல்லையும் காற்கடையில் கொள்ளும் துஸையிலும். தன் கடையில் நின்றும் புறப்பட்ட கன்றினுடைய வழுப்புநாற்றத் தையே தனக்கு பேராக்யமாக ஸ்வீகரித்து தன்னுடைய க்ஷீரத்தாலே அதைத் துரிப்பிக்குமாப்போலே. “தேஜாஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதக்தமான தேஜாஷங்களைத் தன் பேராக மேல்விழுந்து போக்கித் தன் குணங்களாலே அவர்களைத் துரிப்பிக்கை. ஆக்தமகுணாநு ஸந்தூநமாகையாலே ஆஸ்ரயணாநந்தரம் வரும் பாபவிமோ சநவ்யாபாரத்தோடு விரோதம் பிறவாது. வத்ஸத்தின் பக்கல் தேநு இருக்குமிருப்பு வாத்ஸல்யம். அதாவது அதினுடைய தேஜாஷத்தை பேராக்யமாகக் கொள்ளுகையும், க்ஷீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டுநோக்குகையுமிறே. அப்படியே ஈஸ்வரனும், தேஜாஷத்தை பேராக்யமாகக் கொண்டு, “பாலே போல் சீர்” என்கிற குணங்களாலே துரிப்பித்து, “கத்யஞ்சந ந த்யஜேயம்” என்றும், “அப்யம் ஸர்வ பூதேப்ய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும்

என்றபடி. இங்கே “வத்ஸல:—வத்ஸாந் ஸ்வோத்ஸுகாந்
காமயதே இதி— ‘வத்ஸாம்ஸாப்யாம் காமப்யுலே’ இதி
லச் ப்ரத்யய:” என்ற ஸ்ரீ பராஸ்ரப்யுட்டர் பூஷ்யமும்.
“வாத்ஸல்யம் தேஷாஷேஷ்வபி குணத்வ ப்யுக்ஞி: யத்யா
மாதுர்வத்ஸே” என்ற ஸமந்வயாதிகரணஸ்ருதப்ரகாஸிகா
வாக்யமும். “ப்ரியதமையுடம்பில் அழுக்கும் வத்ஸத்தி
னுடைய வழுப்பும்போலே ப்ரபந்நனுடைய தேஷாஷம்”
என்கிற வார்த்தையும். “துஷ்டரும் ஸரணாக்தரானால்
ஈஸ்வரன் கைவிடாதே திருத்தும் என்றபடி” என்ற
ரஹஸ்யத்ரயஸார வாக்யமும். “ப்ரபந்நாந் மாத்ரு: ஸந்
வாந் தேஷாஷேண பரிக்ஞஹ்யதே| அத்ய ஜாதம் யத்யா
வத்ஸம் தேஷாஷேண ஸஹ வத்ஸலா||” என்ற வசநமும்.
“அற்றமுரைக்கில் அடைந்தவர்பால் அம்புயைகோன் குற்
றம் உணர்ந்து இகழும் கொள்கையதே— எற்றே தன்
கன்றின் உடம்பின் வழுவன்றே காதலிப்பது அன்றதனை
ஈன்றுகந்த ஆ” என்ற ஞானஸாரப் பாசரமும் அநு
ஸந்தேயங்கள். “தேஷாஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்ஸதா
மேதத் அக்யூர்ஹிதம்” என்றிறே ஸரண்யன் திருவாக்
கிருக்கும்படி. “ஸ்யாத்—என்று ப்ரார்த்த்யநாயாம் லிங்”
என்றும். “அக்யூர்ஹிதம்”—க்யூர்ஹிதவிரோதி—ஸ்வாக்யம்
என்றுமிதே வ்யாக்யாந சக்ரவர்த்தியின் வ்யாக்யாந
மிருக்கும்படி. கிஞ்ச. ப்ரீதி விஸேஷ விஸிஷ்ட விஷயத்
தில் வத்ஸல ஸப்யுக்ஞிக்கு ஸக்தி ஸாப்யுக்ஞிகராலே நிரு
பிக்கப்பட்டுள்ளது. காஸிகாவ்ருத்தி தத்வபோதிந்யாதி
களிலே இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். “வத்ஸாம்ஸாப்யாம்
காமப்யுலே—இதி லச் ப்ரத்யய:| வத்ஸல: இதி ஸ்நேஹ
வாந் உச்சயதே” என்றிறே அவ்விடத்து வாக்யம். ப்ரீதி
விஸேஷத்தைக் குறிக்குமதாக அறுதியிடப்பட்ட “லச்”
ப்ரத்யயத்துக்கு அஜ்ஞாந பரமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணு
வது அநுசிதம். ஏதேந “அவிஜ்ஞாதா—ப்ரபந்நாபராத்யா
பரிக்ஞாநம் குண ஏவ| ‘த்வம் ஹி அஜ்ஞ ஏவ ஆஸ்ரித
அ—19

தேவாஷஜோஷண:’ என்றாரிறே தாதபாதும்” என்ற பட்டர் பூஷ்யமும் நிர்வஹிக்கப்பட்டது. காருண்யாதிகளைப் ப்ரஸரிக்கவொட்டாமல் தடுக்கிற தேவாஷஜ்ஞாநம் இல்லை என்றிறே அவ்வாக்யத்தின் கருத்து. தேவாஷத்வேந ஜ்ஞாநம் இல்லை, கிந்து குணத்வேந ஜ்ஞாநம் உண்டு என்றபடி. தத்யுக்யமாதிசுரண ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிற் பக்யவானுக்கு தேவாஷஜ்ஞாநம் உக்தமிதே. “ந ததோ விஜுகூப்ஸதே” என்ற கட்வல்லீ வாக்யத்துக்கு “தேவாஷாந் பேக்யதயா பஸ்யதி வாத்ஸல்யாதிஸயாத்” என்றிறே ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி பூஷ்யம் இட்டருளினார். அஹோபிஸ மடூதிபதி ஸ்ரீ நாராயணமுநீந்த்ரர் அருளிச்செய்த ரஹஸ்ய த்ரய ஜீவாதவிலும் இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார் களும் நற்கலைகள் ஆய்ந்து, அம்தமிழால் “நன்று செய்தார்” “குணம் கொள்ளும்” “நற்றமாகவே” என்று அருளிச்செய்து போந்தார்கள். “ஆலிஹ்ய தாந் நிரவஸேஷம் அலப்யத்யுந்பதி: ஒளத்ஸுக்யபூர்வமுபஹ்ருத்ய மஹாபராத்யாந்” என்றிறே கவிதார்க்கிக ளிம்ஹ கேவாஷமிருக்கும்படி. ஸம்ஸாரிக்குத் தன் குற்றம் கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்ய குணத்யுந்நம். இதனாலும் ப்ரபத்தி உபாயமன்று என்று தேறுகிறது. ப்ரபத்தி உபாயமாகில், அதனாலேயே தேவாஷம் நஸிக்குமாகையால், வாத்ஸல்ய பர்யாலோசநம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக த்வாத்யாவார்ஷிகம் அனுட்டிக்குமவனுக்கு வாத்ஸல்ய குணபர்யாலோசநம் நிஷ்ப்ரயோஜநம். அவ்வோபாதி இங்கேயும் வரும். இதுகொண்டும் ப்ரபத்தி அநுபாயம் எனத் தெளிய ப்ராப்தம். இங்கே பேக்யமமாகக் கூறப்படும் தேவாஷங்கள் பூர்வபாபங்களாகும். அன்றிக்கே தேவாஷமாவது ஸ்ரீரம்; அதனை பேக்யமமாகக் கொள்கிறான் பக்யவான் என்னவுமாம். இவ்வர்த்தத்தை “ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆத்யரிக்கும்” என்று லோகதேஸிகன் அருளிச்செய்தார். இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார்

இன்று ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய அழுக்குடம்பை a உரு வமுமாருயிருமுடனே ' என்னும்படி பேடாக்யமாகக்கொண்டு. b பாலே போல் சீரில் c இன்னருள் சுரந்து கொடுத்து வளர்த்துத் d தாய்நாடு கன்றேபோல் e தன்னையே நினைக்கச் செய்து. f மறவாதழைக்கப்பண்ணி, ஸுமிகளையும் g 'அனர்தன் பாலும் கருடன் பாலும்' h 'தவம் செய்தார் வெள்கி நிற்ப' என்கிறபடியே திருமகளையும் உபேக்ஷித்து இவனை நோக்கக் கடவனாயிருக்கும்.

இப்படிச் செய்கைக்கடியான குடல்துடக்கு—ஸ்வாமித்வ மாவது. இவன் i யாதானும் பற்றி j ஓடும்போதும் விடாதே

(அழுக்குடம்பை) என்று தொடங்கி. ஆக தேஜாஷமாவது— பூர்வபாபமும், ப்ராமாதிக உத்தரபாபமும், அழுக்குடம்பு மாகிறது. இவற்றை பேடாக்யமாகக் கொள்ளுகிறான் வத்ஸலன் என்றதாயிற்று. ஆஸ்ரயணாந்தரம் புத்தியூர்வ மாகப் பாபத்தைச் செய்யான். புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைச் செய்யானிறே.

ஸ்வாமித்வமாவது:—இந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு ஊற்றாய், "ஸ்வர ப்ராப்தி ஆத்மாவுக்கன்று, ஆத்மப்ராப்தி ஸ்வர னுக்கு" என்னும்படி இச்சேதர வஸ்துவை உடையனாகை. உடையானிறே உடைமையைப் பெறுகையிலே யத்நம் பண்ணுவான். "ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே" என்றிறே வேத்யாந்தஸார நிஷ்கர்ஷ மிருக்கும்படி. அதாவது. ஸ்வாமித்வம்; இவன் விமுக்தனா துஸ்யிலும் விடாதேறின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான பூந்தவிஸேஷம். அதாவது—

a திருவாய் 9-6-5 b பெரியதிருவ 58 c பெரியதிரு 5-8-1 d முதல் திருவ 30 e பெரியதிரு 7-3-2 f பெரியதிரு 7-1-1 g பெரியாழ்- திரு 5-4-8 h திருமாலை 44 i திருவிருத்தம் 95 j நான்-திருவ 38

தொடர்ந்து உருவழியாமே a ஒருமாவயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி அத்வேஷம் தொடங்கி அடிமையெல்லையாகத் தானே உண்டாக்கி. இழவுபேறு தன்னதாம்படி உடையவனாயிருக்கும் உறவை—ஸ்வாமித்வமென்கிறது.

இந்த குணத்தைக் கண்டு b வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் c வானோரிறையைக் d கள்ளத்தேன் நானும் e எச்சில் வாயால் f வாய்க்கொள்ளமாட்டேனென்று அகல்வாரளவில் பெருமை சிறுமைகள் பாராதே இவர்கள் நினைவைத் தன் பேராக மேல்விழுந்து ஒருநீராகக் கலக்கை—ஸௌஸீல்யம்.

உடையவனாய் இருக்குமிருப்பு; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபூவவிசேஷங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குகிறது. இந்த பூந்த்விசேஷமடியாக என்றபடி. இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அத்வேஷம் தொடங்கி) என்று தொடங்கி.

ஸௌஸீல்யமாவது:— உபயவிபூதி யோகத்தாலும், பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும், நிரங்குமாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய மேன்மையையும், தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து “அவனெவ்விடத்தான் யானார்” என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும். அது தன் பேராக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேகையின்றியிலேயிருக்கக் கலக்கையும். இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார்—(இந்த குணத்தைக் கண்டு) என்று தொடங்கி. அதாவது—வத்ஸலனுமாய், வகுத்த வனுமாயிருந்தாலும் தன்னுடைய விர்ருங்குலிகமான ஐஸ்வர்யம் தோற்றும்படி இருக்குமாகில், அதிஷ்டுத்ரானை இச்சேதநனுவே ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாது என்னவேண்டாத படி, பெரியனான தன்னைத் தாழவிட்டு “ஹே க்ருஷ்ண !

a திருவாய் 10-7-6 b திருவாய் 1-10-7 c திருவாய் 1-5-1 d திருமாலை 34 e திருக்குறு 12 f பெரியாழ்-திரு 5-1-1

a கட்கரிய திருமேனியை b நிலைக்கணங்களும் காணும் படி கண்ணுக்கிலக்காக்குகை—ஸௌலப்யம். c சன்மம் பலபல செய்து d கண்காணவந்து ஓரொருத்தர்க்கு ஓரொரு தேசுகாலங்களிலே வடிவைக் காட்டின ஸௌலப்யம் பரத்வமென்னலாம்படி எல்லா தேசுகாலங்களிலும் e இம்மட உலகர் காணலாம்படி பண்ணின அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் விஞ்சியிருக்கும்.

— ஹே யாத்யவ! ஹே ஸகே! என்னலாம்படி சிறியாரோடே ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறுகை என்றபடி.

ஸௌலப்யமாவது:— கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிற தான் கண்ணிலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார். (கட்கரிய) என்று தொடங்கி. அதாவது— “மாம்” என்று ஸௌநாதூளிதூஸரிதமான திருக்குழலும், கையும் உழவு கோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸௌலப்யம் பரத்வமென்னும்படியிருக்கும், இந்நாராயண பத்யத்தில் ஸௌலப்யம். அதாகிறது—அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். “எளிவரும், இணைவனும் என்றவை பரத்வமாம்படி அவனாகும் ஸௌலப்யபகாஷ்டை” என்றிறே இவர் தாமும் ஆசார்ய ஹ்ருத்யத்தில் அருளிச்செய்தருளினார். அதுதன்னை அருளிச் செய்கிறார் (சன்மம் பல) என்று தொடங்கி. பரமபத்யம் க்ஷீராப்தி, தொடக்கமானவை தேதுவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாது. விபுவாதிகள் இதூநீந்தநர்க்குக் காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாது. அந்தர்யாமித்வாதிகள் அசக்ஷுர்விஷயமாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாது. இனி இம்முன்று குற்றங்களுமின்றிக்கே யிருக்குமது “பின்னொர் வணங்கும் சோதி திருமழிக்களம்” என்றும் “அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரோ நீர்” a திருவாய் 7-7-11 b திருச்சந்த 16 c திருவாய் 3-10-1 d திருவாய் 3-10-6 e திருவாய் 9-2-7

தேஷம் பாராதே கார்யம் செய்யுமென்று. வெருவாதே கண்டு பற்றினவர்களுக்குக் கார்யம் செய்கைக்குறுப்பான

இந்தனாரே” என்றும் குலாவப்படுகிற அர்ச்சாவதார யிறே என்றபடி.

இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகங்கள் எவை என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தேஷம் பாராதே) இத்யாதி.

உத்கரார்த்தத்தில் சொல்லுகிற விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப்ராப்யஸித்திக்கு ஏகாந்தமாய். அஹம் ஸப் தத்திலே உத்தமான ஜ்ஞாநஸுத்த்யாதி குணசதுஷ்கமும், அவற்றுக்குப் பெருநிலைிற்கும் இரக்கமும் இப்பத்யத்திலே அநுஸந்தேயம் என்கிறார் (கார்யம் செய்கைக்கு) என்று தொடங்கி. ஸ்வீகாரத்துக்கு உபயுக்தங்ளான குண விஸேஷங்களோபாதி உபாயத்வேபயோகிகளான குண விஸேஷங்ளும் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயங்கள். ப்ரத்யம பாத்ரநந்தரத்தில் அஸ்மச் சப்யத்துக்குப்போலே. இதுக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே, அஸ்மச் சப்யத் த்வயார்த்த மும் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம் என்றபடி. இவை யிறே ஆஸ்ரித கார்யபாத்ய குணங்கள். ஆஸ்ரிதஸ்ய— ஸரணவரணகர்த்து. கார்யஸ்ய—அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதே. ஆபாத்யகா:—உபயோகிக: என்றபடி. ஸர்வஜ்ஞத்வமாவது— “அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித்” “யோ வேத்தி யுக்யபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷண ஸத்ரா ஸ்வத:” என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. ஸர்வஸுத்தித்வமாவது:— அகடிதகடிடநாஸாமர்த்த்யம். ஹையரான நித்ய ஸம்ஸாரி களை. உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு. ஒரு கோவை யாக்கவல்ல அதுபுதஸுத்தி. பூர்த்தியாவது:— அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம். ப்ராப்தியாவது:—“அஸேஷ சித்யசித் த்வஸ்து ஸேஷிபூத” என்கிறபடியே ஸமஸ்த பத்யார்த்த்யாநு பந்தி, ஸகலாதியங்களுக்கும் தான் புவியாய் இருக்கை.

ஜ்ஞாந ஸக்தி க்ருபைகளும் இதிலே அநுஸந்திக்கப்படும்

கீழ் வாத்ஸல்யாதிப்ரகரணத்திலே சொன்ன ஸ்வாமித்வத்துக்கும், இந்த ஸேஷித்வத்துக்கும் வாசி என்? என்னில்; தன்னை ஒழிந்த ஸமஸ்க வஸ்துக்களையும் தன் உடைமையென அபிமானித்தல் ஸ்வாமித்வம். அவற்றாலே ஆஹிதமான அதியுத்தை உடைத்தாயிருக்கை ஸேஷித்வம். ஸ்ரீபூஷ்யகாரரும் "அஸேஷசித்யசித்வஸ்து ஸேஷி பூத! அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்!" என்று ஸ்வாமித்வ ஸேஷித்வங்களைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிதே. இங்கே சிலர் 'சேதந ஸேஷித்வம் ஸ்வாமித்வம்' என்று கொண்டு. சேதநாசேதந ஸாதாரணமாக ஸேஷித்வத்தையும், சேதந மாத்ரவிஸ்ரந்தமாக ஸ்வஸ்வாமிபூவத்தையும் நிர்வஹிப்பார்கள். அதுபொருளன்று. கிஞ்சித்காரப்ரதிஸம்பந்தித்வமே ஸேஷித்வமாகையால், கிஞ்சித்காரமில்லாமலும் ஸ்வஸ்வாமிபூவம் காண்கையாலும் பூர்வோக்தநிர்வாஹமே யுக்கமென்னத்தகும்.

கருணை உந்மேஷமடையாதபோது இவையித்தனை குணங்களும் தேயுஷமாமிதே. இந்த்ரியங்களுள் மநஸ்ஸுக்கு ப்ராத்யான்யம்போலே திருக்கல்யாண குணங்களுள் கருணைக்கு ப்ராத்யான்யம். "அருள் கொண்டாடு மடியவர்" என்றாரிதே ஸ்ரீமதுரகவிகளும். அக்குணமும் இங்கே அநுஸந்தேயம் என்கிறார் (க்ருபை) என்று தொடங்கி.

ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆஸ்ரயணீயத்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயம் உண்டானாடு போலே, ஆஸ்ரயியான குணவிஸேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்ரயம் உண்டாகக்கடவதாகையாலே வாத்ஸல்யாதிக்கள் ஆஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாய். ஜ்ஞாநாதிகள் ஸரண்யத்வத்துக்குறுப்பாய். ஸௌந்தர்யாதிகள் ப்ராப்யத்வத்துக்குறுப்பாயிருக்கும்.

ஊ 'நல்கித் தான் காத்தளிக்கும்' என்று வாத்ஸல்யமும், b 'முழுவேழலகுக்கும் நாதன்' என்று ஸ்வாமித்வமும், c 'நங்கள் பிரான்' என்று ஸௌரீல்யமும், d 'நாவாயுறைகின்ற' என்று ஸௌலப்யமும், e 'ஞாலமுண்டாய் ஞானமூர்த்தி' என்று ஜ்ஞாந சக்திகளும், f 'நல்லருள் நம்பெருமான்' என்பது கருபையும் நாராயண சப்தத்துக்கு அர்த்தமாக ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளினார்.

இந்த நாராயணபதும் பூர்வகூண்டுகூத்தில் உள்ள தொன்றுகையாலே ஆஸ்ரயணத்துக்கேகார்தமா'ன ஸௌலப்யத்திலே நோக்காயிருக்கும். சரமஸ்லோகத்தில் "மாம்" சப்தமும் ஸௌலப்யபரமாகிலும், அங்குத்தை ஸௌலப்யம் "மய்யாஸக்தமா: பார்த்து" என்று தன் பக்கவிலே ஆஸக்தமான மநஸ்ஸை உடைய அர்ஜுநன் ஒருவனுக்குமாய் இருக்கும். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் ஸர்வவிஷயமாய் இருக்கும். "நீயே நமக்கு வேண்டா" என்றவர்களையும் விடமாட்டாத ஸௌலப்யமிதே இது. அந்த ஸௌலப்யம் சாதாரணமாக யிருக்கும். இந்த ஸௌலப்யம் ஸார்வகாலிகமாயிதேயிருப்பது. இந்த எளிமைக்கு வாசகமிதே நாராயணபதும்.

இவ்வர்த்தங்களை ஆழ்வார் பாசரங்கொண்டு நிரூபிக்கிறார் (நல்கி) என்று தொடங்கி. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம். ஸௌகர்யபாதகமாயும், கார்யபாதகமாயும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காலகையிலே அபேகையுடைய நமக்கு, நம்முடைய பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம் என்றபடி. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே தஞ்சம் என்கை. ஆக நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

a திருவாய் 1-4-5

b திருவாய் 2-7-2

c திருவாய் 9-3-1

d திருவாய் 9-8-7

e திருவாய் 4-7-1

f திருவாய் 5-9-10

“சரணௌ” ஸப்தரூபம்

‘சரணௌ’—என்று, பிராட்டியும் எம்பெருமானும் விடிலும் விடாத a திண்கழலாய் b முழுதும் வந்திறைஞ்சும் c மென் தளிர் போலடியாய் வந்திறைஞ்ச விராதே d ‘கமல பாதம் வந்து’ என்னும்படி e நீள்கழலாய்ச் f சாடுதைத்தவொண்

இனி. (சரணௌ) என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சரணௌ) என்று தொடங்கி. உபாயத்வத்துக்கேகாந்தமான இதன் குணாதிக்கத்தை அருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டியும் எம்பெருமானும்) என்று தொடங்கி. அதாவது—ஸ்ரீமத் பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் “என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும்படி நாராயண பதத்திற்சொன்ன குணவிஸிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும், திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக் கொள்ளுகையாலே கைவிடாது; “வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்” என்கிறபடியே பற்றினாரை நமுவவிடாதே திண்மையையுடைத்தாயிருக்குமென்கை. ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தைக் கலியன் பாசரங்கொண்டு நிரூபிக்கிறார் (முழுதும்) என்று. “யத்நபுலித்வங்கள் உபாயபூகனான அவனுக்கே” என்ற உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார் (கமல பாதம் வந்து) என்றுதொடங்கி. ஓடிவந்து தம்மைத்தொடர்ந்தபடியும், அயத்நலப்துமானபடியும் சொல்லுகிறது. (வந்து நீள்கழல்) என்று உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. நாள்தோறும் ஆஸாலேஸமுடையாரிருந்தவிடத்திலே செல்ல வளரும் திருவடிகளிறே. த்வேபாந்தரத்தில் சரக்குச்சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல். ஒருகலைப்பற்றுதல் செய்யவேணுமிதே. அங்ஙனன்றியே, “வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்” என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே.

a திருவாய் 1-2-10

b பெரியதிரு 5-8-5

c பெரியதிரு 7-4-8

d அமலனாதி 1 e திருவாய் (1-9-11), (1-10-1), (5-9-8) f முதல்திருவ 100

அ—20

மலர்ச் சேவடியாகையாலே, a யாவார்க்கும் வன்சரணம், b அழும் குழவிக்கும் c பேதைக் குழவிக்கும் தூரகமுமாய்.

பற்றினனும் தானே என்கிறது. உனதடியேன்—வருகிற போது புகுருகைக்கடியாக அவன் கையோடு கொடுவந்த ப்ரமாணம். “நீயோ உன் கார்யத்துக்குக் கடவாய். நான் காண்” என்று தானே ஸர்வபூரங்களையும் நிர்வஹிப்பானாக வாய்த்து ஏறிட்டுக்கொண்டு புகுந்தது. வந்து புகுரப் புக்கால் இசையாதே “அல்லேன்” என்கைக்கு வாய்த்தலை யான நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானாய்த்து. “யாடுட்டி என்னுள் இருத்துவம் என்றிலன் தாடுட்டி வந்து” என்றாரிறே ஆழ்வார். இசைவு என்னுலே வந்ததாகிலன்றே விடுகையும் என்னுலே வந்ததாவது. “ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடையபாடே இருப்போம்” என்றால், “ஓட்டேன்” என்பரே. ஆகில், இங்கே இருக்கக்கடவோம் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது. எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞாநம் பூலிக்குமளவாகக்கொண்டு, நான் “அகன்று போவேன்” என்றால் அவன் ஸம்வதிக்குமோ? நான் அவனை விட்டாலும் அவன்தான் என்னை விடான்—பத்தி உழவனிறே. இவ்வருகடங்கலும் பூல பேராக்தாவான ஈஸ்வரன் க்ருஷி பூலம் என்றபடி.

த்யூவிவசநம் இரண்டுக்குமேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹி யாமையாலே. ஸஹாயார்தர நிர்வேகமான உபாயபூர்த்தி யைச் சொல்லுகிறது. “சரணேள” என்கிற இடத்திலே “தமேவ ஸரணம் க்யூச்சூ” “கழல்களவையே சரணாக” “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்” இத்யாதிகளிற்படியே அவதூரணம் விவக்ஷிதம் என்றும் சொல்லுவர். திருவடிகளின் தூரகத்வ பேராக்யுயத்வங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அழுங்குழவி) என்று தொடங்கி. அழுங்குழவி—

பேடாக்யமுமாய். a 'இணைத்தாமரையடி' என்னும்படி சேர்த்தி யழகையுடைத்தான திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது.

அவன் 'மாம்' என்று தன்னைப் பற்றச் சொன்னாலும் ஸேஷபூதர் b 'கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்'

சேதநன். பேகைக்குழவி — ஈஸ்வரன். தூரகத்வ பேடாக்யத்வங்களை "மே திவ்யம்" [கீதை 4-9] முகலானவிடங்களில் காணலாம். திருவடிகளின் சேர்த்தி யழகை அருளிச்செய்கிறார் (இணைத்தாமரை) என்று கொடங்கி. இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்துவைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகைச் சொல்லும் த்விவசநம் என்றபடி.

இந்த குணதிக்கயத்தையிட்டு மாத்திரமல்லாமல், இவன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாகவும் திருவடிகளிலே இழிகிறான் என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் மாம்) என்று கொடங்கி. "ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை, ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாப்போலே" என்றருளிச் செய்தாரிறே ஸ்ரீமல்லோகதேஸிகன். அதாவது—ஸேஷி பக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபூதன். தன் ஸ்வ ரூபாநுகுணமாக இழியும் துறை திருவடிகள்; ஸ்தநந்தய ப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங்கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைக்குமாப்போலே என்கை.

"சித்தாலம்புந ஸௌகர்ய க்ருபோத்தம்புகதாதிபி: |

உபாயத்வமிஹ ஸ்வாமி பாதுயோரநுஸம்ஹிதம் ||"

இங்கு தூஸபூதன் ஓளசித்யாதிஸயத்தாலும், "அநதிக்ர மணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்" என்கிறபடியே க்ருபோத்தம் புகத்வாதிஸயத்தாலும், "தவாம்ருதஸ்யந்திநி" இக்யாதி களிற்படியே பேடாக்யத்வாதிஸயத்தாலும் திருவடிகளை

a 'எந்தை கழலிணை பணிமின்' b 'ஆயனடியல்லது' c 'நின்னடியன்றி மற்றறியேன்' என்று d கண்ணனைத் தாள் பற்றக் கடவுர்களிறே.

e இணைத்தாமரைகட்கு அன்புருகி நிற்கும் அது நிற்கச் f சிலம்படியிலே மண்டுகிறவனுக்கு, g அன்னமென்னடையை அருவருக்கும்படி, h சேவடிக்கே மறவாமையை உண்டாக்கி i அன்புருட்டப்பண்ணி; j பாதமே சரணாகக் கொடுத்து, k 'கழல் காண்டுங் கொல்' l 'தலைக்கணியாய்' m 'சரணம்

அவலம்பிச்சிருள். இவ்வர்த்தும், "ஸர்வதூர சரணத்துவந்த்வம்" "த்வத்பாதகமலாத்யந்த்" "மம தே பாத்யோ:ஸ்திதம்" "லோகவிக்ரந்தசரணௌ ஸரணம் தேதவ்ரஜம் விபேதா" "ஸ ப்ராதூஸ்சரணௌ க்ரூட்யம்" "தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டிகௌ | ஸுஜாதம்ருதூரக்தாபி,ரங்குலீபி,ரலங்க்ருதௌ || ப்ரயதேந மயாமூர்த்நா க்ருஹீத்வா ஹ்யபிவந்திதௌ ||" "சரணௌ ஸரணம் யாத:" "ப்ரபந்நகௌக்ய வித்வம்ஸி சரணௌ ஸரணம் க்யத:" இத்யாதிசுளிலும் ப்ரஸித்தம். இவற்றை அடியொற்றினவர்களும் "உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்" என்றும் "த்வத்பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே" என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். "ஸௌக்யந்த்ய ஸௌகுமார் யாதிசூணவிக்ரஹவாந் ஹரி: | தஸ்ய ஸ்வாத்மப்ரதூநே துஸாத்நம் ஸ்வபத்யத்வயம் ||" என்று அபியுக்தரும் ப்ரதிபாதித்தார்கள்.

ருசுஜநகத்வாதிசுள் திருவடிகளின் வைபவங்கள். இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (இணைத்தாமரைகட்கு) என்று தொடங்கி. "குதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோ

a திருமலை 9' b பெரியதிரு 1-10-8 c பெரியதிரு 7-7-2, 3, 5, 6 d திருவாய் 3-10-10 e திருவாய் 7-1-10 f பெரியதிரு 1-6-2 g பெரியதிரு 9-7-2 h பெரியதிரு 3-5-4 i திருவிருத்தம் 2 j திருவாய் 5-7-10 k திருவாய் 5-9-3 l திருவாய் 9-2-2 m திருவாய் 5-8-7

தந்தென் சன்மம் களையாய்' என்றிருக்கிற அபேகைகளை யுண்டாக்கி, a 'தாள் கண்டு கொண்டு எந்தலைமேல் புனைத் தன்' b 'காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த' என்கிற பேறு களைக் கொடுத்து, c 'அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை' என்கிற விடாயை d அடிநிழல் தடத்தாவேயாற்றி e பாதபோதை யுன்னி வழிநடத்தி, f தாளினைக் கீழ்ப்புகும் காதலுக்கீடாகத் t தாளின் கீழ்ச்சேர்த்து, h வேறே போகவிடாதே, i அடிக் கீழிருத்தி, j திருவடியே சுமந்துழலப்பண்ணி, k அடிக்கீழ் குற்றேவலிலே மூட்டி, ருசி ஐநகத்வம் முதலாக நித்ய கைங் கர்யம் எல்லையாக நடத்துவது திருவடிகளைக் கொண்டிறே.

இத்தால் புருஷகாரமான l பனி(மா)மலராள் வந்திருக்கு மிடமாய், m சுடர் வான் கலன் பெய்த மாணிக்கச் செப்பு

டிசைந்த காலம், மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டமுந்துவேனை. போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆகரம் பெருகவைத்த சூழகன்' என்றா ரிறே ஆழ்வார். "எங்ஙனேயோ"வில் ருசிஐநகத்வத்தை யும், "நோற்றநோன்"பில் உபாயத்வத்தையும், "ஆரா வமு"தில் உபேயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தாரிறே நம்மாழ்வார். "இதுதான்—ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வெண்ணுதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகூராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுகூயத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசி பிறந்தால் உபாயமாய், உபாய பரிகூரஹம் பண்ணினால் பேடாகூயமுமாயிருக்கும்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸுத்திரமும், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் சரிதமும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

திருவடிகளைச் சொன்ன இது, திருமேணிக்கு உப லக்ஷணம் என்கிறார் (இத்தால்) என்று தொடங்கி. "இத்

a திருவாய் 10-4-3 b திருவாய் 10-4-9 c பெரியாழ்த்து 5-3-4
d திருவாய் 10-1-2 e திருச்சந்த 66 f திருவாய் 3-9-8 g திருவாய் 7-5-10 h திருவாய் 2-9-10 i திருவாய் 5-1-11 j திருவாய் 4-9-9
k திருவாய் 1-4-2 l பெரியதிரு 2-2-9 m பெரியதிரு 7-10-6

போலே ஸ்வரூபகுணங்கள் நிழலெழும்படியாய், 'திருமேனி கிடந்ததுவே' என்னும்படி அவையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யவற்றாய். சிசுபாலனோடு சிந்தயந்தியோடு வாசியற ஸித்த்யஸூத்யரூபமான உபாயங்களால் செய்யும் கார்யத்தையும் தானேசெய்து a 'அலவலைமை தவிர்த்த' b 'காதல் கடல்

தால் பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் குணப்ரகாஸகமுமாய், ஸிஸுபாலனையுமகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது." என்று அருளிச்செய்தாரிதே ஸ்ரீமல்லோகாசார்யனும். அகாவது—"சரணௌ" என்று விக்ரஹ ஏகதேஸமான திருவடிகளைச் சொன்னவித்தால்—"திருவிருந்த மார்வன்" என்னும்படி ஸ்ரீமத்பத்யத்திற் சொன்ன புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிட மாய். நாராயணபத்யத்திற் சொன்ன குணங்களுக்குப் ப்ரகாஸகமாய், "பல பல நாழம் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்கிறபடியே ப்ரத்யவேஷபரணய், நிந்தேதூக்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த ஸிஸுபாலனையும் உட்பட "அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்" என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்யவேஷாதிகளை போம்படி திருத்தி "திருவடி தாட்பால் அடைந்த" என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபூவத்தையுடைத்தான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது என்கை. "ஆராத்ய ரூப ப்ரத்யர்ஸநேந புக்த்யுத்பாதநம் அவதாராஸாதாரண ப்ரயோஜநம் | பரஸ்ஸுதபருஷவாதீ ஜந்மத்ரயஸத்ரு: ஸிஸுபாலோ஽பி ஹி க்ருஷ்ணத்யர்ஸநேந ப்ரீதிமாந் பூத்வா முக்திம் க்யுத: ||" இத்யாதீ தாத்பர்யசந்த்ரிகாவசநம் அத்ராநுஸந்தேத்யம். திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும் கீழ்ச்சொன்ன குணாதிகளிலும் கௌளில்லாதார்க்கும், ஸுத்யத்யஸத்வத்ய்ரவ்யமயமாய், ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தாலே ஜ்ஞாநஸங்கோசத்துக்கு நிவர்த்தகமாய். பரத்வ ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான திவ்ய மங்குள விக்ரஹமே இலக்காம். இப்ராத்யாந்யத்தைப்பற்ற க்யுத்ய

புரைய விளைவித்த' என்னும்படி அத்வேஷத்தையும் பரபுக்தியையும் உண்டாக்கித் தன்னோடே சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது.

யத்தில் குணங்களுக்கு முன்னே திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தை அருளிச்செய்தார். திவ்யபாதம் ஸ்வரூபத்தில் கெளிவுடையராயிருக்கச் செய்தேயும் "மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யதூத்யத்ப்புக்தம்" என்னும்படி ஈஸ்வரன்தனக்கும் பேராக்யதமமான திவ்யவிக்ரஹாநுபுவத்தில் ஊற்றத்தாலே திருமங்கையாழ்வார் தம்மை ஈஸ்வர விஷயத்தில் தேஹாத்மவாதிகளாக அருளிச் செய்வர். ஸர்வேஸ்வரனுடைய திவ்யமங்குள விக்ரஹத்துக்கு "பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் | தத் புண்டரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முக்யம் ||" "ரூபௌ தூர்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்சா பஹாரிணம்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸூபுத்வமும் ஆஸ்ரயத்வமுமுண்டு. சதுர்முகாத்விவிக்ரஹத்துக்கு ஆஸ்ரயத்வம் உண்டாகிலும், ஸூபுத்வமில்லை. புகுவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸூபுத்வமுண்டேயாகிலும் ஆஸ்ரயத்வமில்லை. ஆகையால் திவ்யமங்குள விக்ரஹத்துக்கே ஸூபுத்வமும் ஆஸ்ரயத்வமும் உள்ளது. "ஸ்வரூபாத் ஸ்வாமிநோ ரூபம் உபாதேயதமம் வது:" என்றதாய்த்து.

நாராயண பதத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஈஸ்வரன் குணத்வாரா உபாய பூதனுமோபாதி. விக்ரஹத்வாராவும் உபாயபூதனுமென்று விக்ரஹத்தினுடைய ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம் தோற்றுகைக்காகத் தனியே விக்ரஹத்தை உபாதாராம் பண்ணுகிறது. ஆகையிறே பூஷ்யகாரர் "ஸௌந்தர்யாத்விஷ்ணோரேண அக்ரூரமாலாகாராதீந் பரமபூகுவதாந் க்ருத்வா" என்றருளிச்செய்தார். "கெரிவைமார் உருவமே மருவி" என்கிறபடியே இதரவிஷயங்களினுடைய பெரிபுறந்தடவின வடிவிலே அகப்பட்டுப் போருகிற சேதநனுக்கு ஸ்வவிஷயக ரூபமாயும்,

நடுவுள்ள அரிஷ்டங்களையும் போக்கி உ பிணிவளராக்கை நீங்குகை முதலாக b நின்றேயாட்செய்கை முடிவாக நடுவுள்ள இஷ்டங்களையும் தரும் உபாயமாக.

தொடங்கி. அரிஷ்டமாவது:— “நீர்நுமது என்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து” என்றும், “அநாத்மந்யாத்ம புத்ர்திர்யா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாத்மந்யாத்ம புத்ர்திர்யுபமாயும் அஸ்வே ஸ்வப்ரதிபத்திர்யுபமாயுமிருக்கிற அவித்யையும், அவித்யா கார்யமான ராகுத்ரவேஷங்களும், கரணதரயத்தாலும் கூடுபூரித்துவைக்கும் தத்கார்யங்களான புண்யபாபரூபகர்மங்களும், கர்மத்வயத்தினுடைய பூலபேடாகுர்த்துமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேவதிர்யகூதியான நானாவிதஸ்ரீரங்களும், அஸ்ரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து அநுபூவிக்கும் ஆத்யாத்மிகாதி து:க்கூபரம்பரைகளும் தொடக்கமானவை. இஷ்டமாகிறது:— புண்யபாபகர்ம வத்ராநநப்ரகாரமும், ஹார்த்துமார்க்குவிஸேஷப்ரகாஸமும், ஹ்ருத்யகுஹாநீர்குமநமும், அர்ச்சிர்வாஸரோத்தராயண ஸூக்லபக்ஷாத்யாதிவாஹிக ஸத்காரமும், ஸலிலதஹந பவநாத்யாவரணஸப்தகர்திலங்குநமும், த்ரிசூணதிக்ரமணமும், விரஜாக்ய அப்ராக்ருத நதீவிஸேஷாவகூஹநமும், ஸுக்ஷ்ம ஸரீரவிமோசநமும், அமானவகரஸ்பர்ஸமும், அப ஹதபாப்மத்வாத்ரிசூணகூண தத்யாஸ்ரய ஸ்வரூப்ப்ரகாஸமும், பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்யவிக்ரஹபரிக்ரஹமும், ஐரம்மதீய திவ்யஸர:ப்ராப்தியும், திவ்யாப்ஸரஸஸங்கு ஸத்காரமும், ப்ரஹ்மாலங்காராலங்கரணமும், ப்ரஹ்ம க்ருந்தூரஸதேஜ: ப்ரவேஸமும், திவ்யகேகூபுரப்ராப்தியும், ஸுநிரிஸங்குஸத்காரமும், ராஜமார்க்குக்ருமநமும், ப்ரஹ்ம வேஸ்மப்ரவேஸமும், திவ்யமண்டூப ப்ராப்தியும், திவ்ய பர்யங்கநிரீக்ஷணமும், ஸபத்நீக ஸர்வேஸ்வரத்யூர்ஸமும், ஆநந்தமயபரமாத்மஸமீப ஸ்திதியும், பாதுபீடூபர்யங்

a பெரியதிருமொழி 9-8-3 b திருவாய் 8-3-8

‘சரணெள ஸரணம்’ என்று—உ ‘மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே’ என்கிறபடியே அம்ருதமே ஓளஷத்யுமாமாப் கோத்ஸங்கூரோஹணமும், ஆலோக ஆலாப ஆலிங்க நாத்யநுபுவமும். ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹாத்யநுபுவ ஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷமும். நாநா வித்யுவிக்கூரஹபரிக்ரஹ பூர்வக ஸர்வதேசு ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்துதேசாசித ஸர்வப்ரகார கைங்கர்யகரணமும்.

கீழ் நிர்நேயுமித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்ன தன் தாத்தர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சரணெள ஸரணம்) என்று தொடங்கி. இத்தால் ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது. இங்கு உபாயத்வமாவது பூல கரணத்வரூபம் என்றபடி. ரக்ஷகத்வமிதே பூலப்ர துத்வம். உபாயத்வ பூலப்ரதுத்வங்களை “சரண மாகும் தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்று நம்மாழ்வாரும். “அகிஞ்சந: அநந்யகூதி:” என்று ஆளவந்தாரும் பிரிய அருளிச்செய்தார்களிதே. “ஸுதுஷ்கரேண ஸோசேத்ய: யேந யேந இஷ்டேஹேதுநா | ஸஸ தஸ்யாஹமேவேதி சரம ஸ்லோக ஸங்க்ரஹ: ||” [தாத்-சந்18-66] என்று தேசுமிகனும் புகுவானுக்குப் பூலகரணத்வத்தை அருளிச்செய்தாரிதே. பராதிசுரணத்தில் உபாயத்வத்தையும், பூலாதிசுரணத்தில் பூலப்ரதுத்வரூபரக்ஷகத்வத்தையும் ஸ்ரீ வேத்யவ்யாஸரும் பிரித்து அருளிச்செய்தாரிதே. ரக்ஷணகர்த்தாவுக்குப் பூல கரணத்வம் கொள்ளில் கர்த்தருத்வ கரணத்வங்களுக்கு ஏகத்ர ஸமாவேமம் என்ற விதேராதும் ப்ரஸங்கிக்கும் என்ன வேண்டா. சேதநாசேதநவிஸிஷ்டன் உபாதூநமென்றும் ஜ்ஞாநவிஸிஷ்டன் நிமித்தபூதன் என்றும் ஏகாஸ்ரயத்திலே உபாதூநத்வ நிமித்தத்வங்களை அவச்சேதுகூகேபுகூத்தாலே கொண்டாப்போலே. ரக்ஷகனுக்கே திவ்யவிக்ரஹவிஸிஷ்ட த்வவேஷண உபாயத்வம் அவிருத்தியிதே. அதேபோல

போலே உ அங்கண்மாஞாலத்தமுதமாய். அம்ருதத்துக்கு ஊற்றுவாயான அடியிணையை அம்ருதஸஞ்ஜீவிநியாகக் கல்லும் கரிக்கொள்ளியும் பெண்ணும் ஆணுமாம்படி விரோதியைப் போக்குமென்கிறது.

ஏகத்ர ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்கள் கூடுமிதே. ப்ரஸாத்விஸிஷ்டன் உபாயம் என்றும். ப்ரீதிவிஸிஷ்டன் உபேயம் என்றும் விஸேஷணபேத்யும் கிடக்கச்செய்தே விஸிஷ்டைக்யத்தாலே எம்பெருமானே உபாயோபேயபூதன் என்கிற தாகையாலே எல்லாம் கூடுமிதே. க்ஷீரம் பத்யமுமாய் பேத்யாக்யமுமாயிருக்கிறுப்போலே “நிர்வாணம் பேதஜம்” “அம்ருதம் ஸாத்யம் ஸாத்யம்” “மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே” இத்தபாதிசுளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஏகமாயிதேயிருப்பது என்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே. ஸமஸ்தபத்யமான பூர்வபத்யத்திற்சொன்ன லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டத்வமும். கல்யாண குணயோக்யமும். திவ்யமங்குளவிக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும், “ஸ்ரீயா ஸார்த்த்யம் ஆஸ்தே” “ஸர்வார் காமார் அஸ்நுதே” “ஸத்யா பஸ்யந்தி” என்று இவனுக்கு அநுபூவ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிதே என்கை. இவன் * செயலறுதியாலே உபாய மாக்குகிறானித்தனை. அகிஞ்சநாய் அநந்யகூதியாய் இருக்கிற இவன் தன் § செயல்மாட்சியாலே, பேத்யாக்யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே ப்ராப்யமான துதன்னையே ப்ராபகமாக்குகிறானித்தனை என்கை.

(கல்லும்) இத்தபாதிசு—கரிக்கொள்ளியாகக் கிடந்தவன் பரீக்ஷித்து. கல்லாகக் கிடந்தவன் அஹல்யை என்ற விபூக்யம் கண்டு கொள்வது. அஹல்யையின் ஸீலாத்வம் விலக்ஷணத்வாதிசுரண பூஷ்யத்தில் ஸ்ரீபூஷ்யகாரராலே உக்தமிதே.

a இர-திருவ 84 * செயலறுதி—செயலற்ற நிலை.

§ செயல்மாட்சி—செயல் மாண்ட நிலை.

இத்தால் a 'பொற்றாமரை' b 'அடித்தாமரை' c 'தாமரை' யன்ன பொன்னாடி' என்கிறபடியே ப்ராப்யமே ஸாதநமென்று உபாயாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

“ப்ரபத்யே” ஸப்தார்த்தம்

‘ப்ரபத்யே’ என்று—அணையையுடைத்து ஆன ஆற்றுக் கால்போலே உபாயமான d மதுரவாற்றுக்கால் பேராகுத்தை விளைக்கைக்கு உறுப்பான சேதனனுடைய விலக்காமையைத் தெரிவிக்கிறது.

“சரணௌ ஸரணம்” என்று ப்ராப்யவஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும், தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) என்று தொடங்கி.

அநந்தரம் க்ரியாபத்யத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்யே) என்று தொடங்கி. ஸேதுபங்குஸ்ரோத : ப்ரஸ்ருதி ந்யாயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அணை) என்று தொடங்கி. “பூலத்துக்கு வேண்டுவது ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமும்” என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணஸுத்தரத்தை அடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (விலக்காமை) என்று. இங்கே “பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர் குலபதி போல் திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்” (பெரியாழ் 5-4-7) என்ற பாசுரத்தையும் அதன் வ்யாக்யாந விசேஷத்தையும் அநுஸந்திப்பது.

ப்ரபத்திதான், உபாயஸரீரத்தில் அந்வயியாதே உபாய ஸ்வீகாராத்மகமாகையாலே உபேயஸரீரத்திலும் அந்வயியாதே அதிகாரிக்கு விசேஷணமாய், மஹாவிஸ்வாஸாத்மகமான ப்ரதிபத்தி விசேஷமிதே. இது ஸ்வரூபவிரோத,
a திருப்பாவை 29 b மூன்திருவ96 c பெரியதிரு 7-3-5 d திருமாலை 36

இவன் நெஞ்சாலே துணிந்தாலிறே உபாயந்தான் கார்யம் செய்வது. வ்யஸநங்கள் வருதல், பேறு தாழ்த்தல். ஈஸ்வரன் ஸோதித்தல் செய்தாலும், துணிந்த சிந்தை குலையாமல் ஐ 'சரணல்லாமல் சரணில்லை' என்றிருக்கிலிறே பேறுள்ளது.

துஷ்கரத்வாதிதேஷ ரஹிகமானதேயாயினும். வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே ஆபாத ப்ரதிதியிலே உபாயப்ரதிபத்தயர்ஹமாயிருக்கும். ஸித்யுதேஷபாய வரணரூபமாய். நிவ்ருத்தி ஸாத்யரூபமாய், அதிகாரி விஸேஷணமாய். ஸ்வரூபாநதிரேகியாயிருக்கிற இந்த ப்ரபத்தி — ஸித்யுதேஷாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்தவேஷையாயிருக்குமாகையால் இதற்கு உபாயத்வம் அஸம்பூவிதம் என்றபடி. சரமபத்யத்தில் சொல்லுகிற பூலத்துக்கு. ப்ரத்யுமபத்யத்திற் சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞாநமும் மத்யமபத்யத்திற் சொல்லுகிற அப்ரதிதேஷத்யுமிதே வேண்டுவது என்றதாய்த்து.

இத்தால், "விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில் அது அநுபபந்நம். ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைதுகளிலே எல்லார்க்கும் மோஷம் கொடுக்கப் ப்ரஸங்கிக்கும்" என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் கூறப்பட்டதாம். அதிகாரமாக அபேக்ஷிதமான ஆத்மஜ்ஞாநம் ஸுஷுப்த்யாதிசுகளில் இல்லாமையால் ஸர்வமுத்திப்ரஸங்க்யுமில்லை என்றபடி.

உபாயத்தில் துணியை அருளிச்செய்கிறார் (இவன் நெஞ்சு) என்று தொடங்கி. "தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக்கதி செய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணன்" என்றருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வார். "ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே" என்று அத்யவஸித்து, பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுக்த்யாபூஸங்கள் கண்டாதல் பிற்காலியாதே நிற்கை என்றபடி.

உ மனமதொன்றித்துணிவினால் வாழ்' என்கிறபடியே இந் நினைவு நெஞ்சாலேயமையுமேபாகிலும் b 'உனதன் சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்' c 'திருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன் சொல்லுகின்றேன்' d 'அடியிணை பணிவன்' என்று மூன்றும் நடவாரின்றதிதே. உபாயஸ்வரூபம் புருஷகார குண விக்ரஹங்களோடே கூடிப் பூர்ணமாகிருப்போலே e சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் ஸ்வீகார முண்டானால் அதிகாரி(ர)பூர்த்தியுண்டாகக் கடவது.

ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநமும், ப்ராப்யருசியும், உபாயாந்தர நிவ்ருத்தியும் பிறந்தாரடைய f உலகமளந்த பொன்னடிக்கு ஆளாகையாலே பற்றும் அதிகாரியைக் காட்டிற்றில்லை.

இதுதன்னுடைய காயிகத்வாதிசுகளை அருளிச்செய்கிறார் (மனமது) என்று தொடங்கி. இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவித, கரணத்தாலும் உண்டானால் அதிகாரி(ர)பூர்த்தியென்கிறது. இப்ரபத்யநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம். பூலஸித்திதிக்குக் குறையில்லை. அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பூலஸித்திதிக்கு ஏககரணமே அமையும். உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரீம:பதித்வமும், வாத்ஸல்யாதிசுகுணயோக்யமும், திவ்ய மங்குள விக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே. அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும் என்றபடி.

இதில் "ஈத்ருஸானை நான் அத்யவஸிக்கிறேன்" என்று ஜாதி குண வ்ருத்தாதிசுகளாலே ஒருவனை விஸேஷி யாமையாலே, இப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் ஸர்வாதிசுகாரம் என்று கோற்றுகிறது. இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநமும்) என்று தொடங்கி. இப்பத்யத்திலே

பற்றுகிறேன் என்கிற லட்டு (ஈ) — a 'வாணன் சென்னான் எந்நான் அந்நான்' என்று ஸரீராவஸாநத்தளவும் உபாயாந்தரங்கள் கலசாமைக்கும் b நாள்கடலைக் கழிக்கைக்கும் c 'சோம்பரையுக்கத்தி' என்கிற உகப்புக்கும் d நிரந்தரம் நினைக்கையாகிற பேற்றுக்குமாக e நாடொறும் ஏக சிந்தையனாய்ச் செல்லுமிடத்தை வெளியிடுகிறது.

“அத்யவஸிக்கிறேன்” என்று அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஸேஷத்துக்கு ஆஸ்ரயமான அதிகாரிஸ்வரூபமும் அநுஸந்தேயம். அதாவது திருமந்தரத்தில் பசுத்திரயத்திலும் சொன்ன ஆகாரத்திரயமும் அநுஸந்தேயம் என்றபடி.

‘ஸக்ருதேதுவ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்தகூ: க்ருதோதயம் தரரயேந்நரம்” “ஸக்ருதேதுவ ப்ரபந்நாய” இத்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க, வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக என்ன அருளிச் செய்கிறார் (பற்றுகிறேன் என்கிற லட்டு) என்று தொடங்கி. அதாவது “லோகவித்ரார்த சரணௌ ஸரணம் கேட்வ்ரஜம் விபேதா” “நின்னடியினை அடைந்தேன்” “அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்” என்கிறபடியே சொல்லாதே. “ப்ரபத்யே” என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏகேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே “ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஸ் ஸரணம் வ்ரஜேத்” என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத்க்ருகமான பின்பு புந: கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபத்யுந்தை அநுஸந்திச்சுக்கைக்காகக் கொழுந்து படக்கிடக்கிறது என்கை. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும் காலகேஷபத்

துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும். பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும். அதாவது பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணில், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்யாஸஹமான ஸித்தீதேத்யாபாயம் சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே தன்னைக் கொண்டு நமுவும் என்கை. இங்கே “சரணாகதி மற்றேரார் சாதநத்தைப்பற்றில் அரணாகது, அஞ்சனை தன் சேசயை—முரணழியக்கட்டியது வேரேரார் கயிறு கொண்டார்ப்பதன் முன். விட்ட படை போல விடும்” என்ற ஞானஸாரப்பாசரமும். “ராக்ஷஸாநாம் அவ்ஸரம்பூர்த் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய ப்ரந்த்யநே | யதூரவிக்ஷிதா ஸத்ய: த்வமோக்யாஸ்யஸ்த்ர ப்ரந்த்யநா || ததூரபும்ஸாமவ்ஸரம்பூர்த் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா ப்யவேத் ||” என்ற ஸந்தகுமார ஸம்ஹிதா வசநமும் அநுஸந்தேத்யம். “ப்ராய: ப்ரபத்யநே பும்ஸாம் டௌந:புந்யம் நிவாரயந் | ஹஸ்த: ஸ்ரீரங்க்யபூர்த்துர்மாம் அவ்யாத்யப்யமுத்யுரித: ||” என்று ந்யாஸ திலகத்திலே தேத்யுசிகனும் அருளிச்செய்தாரிதே. நமஸ்காரமும் காயிகப்ரபத்தியிதே. “த்யவயமர்த்த்யாநுஸந்த்யநேந ஸஹ ஸதைத்யவம் வக்தா யாவச்ச்யுர்பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுக்யமாஸ்வ” என்று ஸரண்யன்தாரினை அருளிச்செய்கையாலும், ஸ்ரிய:பதித்வாதிவ்ஸிஷ்டவிஷயமாகையாலே “ஸுஸுக்யம் கர்த்தும் அவ்யயம்” என்று ஸாத்யநத்யஸையிலும் இனியதாயிருக்கையாலும் “அவனே உபாயம்” என்கிற நினைவு மாறாதே செல்லக்கடவதென்றதாயிற்று. ஆனால் “நிதித்ய்யாஸிதவ்ய:” என்று அஸக்ருத்யாவ்ருத்தி ரூபமான உபாஸநாத்மசஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் இதுக்கு வாசியேதென்னில்: அங்கு அநுஸந்த்யாந விச்சேச்யக்தில் பூல விச்சேச்யக்யம் பிறக்கையாலே விதித்யாயிருக்கும். இங்கு அப்படி வருவதொரு ஸங்கடமில்லாமையாலும், ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலும் ராக்யப்ராப்தமாயிருக்கும். பண ப்ரந்த்யத்யூகத்துக்கும் லீலாத்யூகத்துக்கும் உள்ள வாசி, புக்தி ப்ரபத்திகளுக்குண்டிதே. “மந்திரத்தை மந்திரத்தால்

மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம்” என்றாரிறே திருமங்கையாழ்வார். இப்போது மறதியாவது — புந: ஈஸ்வரனை உபாயமாக அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தாராம். ஆகையால் பூர்வார்த்தத்திலே இழியாதே அநுபூவிக்கப் பார் என்கிறார். அடியிலே ஈஸ்வரன் கையிலே நம் கார்யத்தை ஸமர்ப்பித்துவிட்டோமாகில், இனி ஸ்வோஜ் ஜீவந்தைச் சிந்திக்கையாவது பிறர் கார்யத்திலிழிகையிறே. ஸ்வரக்ஷணத்தோடு ஜகத்யவ்யாபாரத்தோடு வாசியில்லையிறே ப்ராப்தியில்லாமைக்கு. ஆகையால் பூலஸித்திக்கு ஸக்ருத்கரணமமையும். காலகேபாதிக்களுக்கு அஸக்ருத்கரணம் அபேக்ஷிதமாய் இருக்கும் என்றகாய்க்து. அன்றிக்கே. “யாவச்சூரீரபாதம் அநுஷ்டியாரின்றலும் பெறுகிற பூலத்தின் கனத்தைப்பார்த்தால் ‘ஸக்ருத’ என்கைக்கும் போராதபடிகாண் இருப்பது” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வார். அங்ஙனன்றியிலே, ஸஹஸாஸப்தத்திக்கு ஸக்ருதோதேஸமாய், “ஸக்ருதேசுவப்ரபந்நாய” என்கிறது. “ஸஹஸைவப்ரபந்நாய” என்கிற படி என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அதாகிறது — ஸம்ஸாரத்தில் பூயாதிஸயத்தாலும் பகுவத்ய விஷயத்தில் ருச்யதிஸயத்தாலும் “ஆஜகாம முஹூர்த்தேந” என்று சொல்லுகிற படியே ஸத்வரனயக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கை. ஆகவித்தால் இழிகிறவன்; நேரே அகிஞ்சநாதி, காரியாகையாலும். எதிரி நேரே ஸர்வஸமாஸ்ரயணீய விஷயமாகையாலும் பூலாவ்யபிசாரியான உபாயாத்யவஸாயத்தை ஸ்வாநுஷ்டாராமாக்கிற்றாய் நின்றது.

ஆக, பூர்வார்த்தத்தாலே — அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஸேஷத்தையும் அதுக்கு உபேயாத்யவஸாயத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியையும். அந்த உபாயத்துக்கு ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்தியையும். அந்த ஸித்தோபாயத்தில் இழிகைக்கு விரோதியான பூர்வாபராத பூயத்துக்கு

உத்தரவாக்யார்த்தம்

a “திருமாலேக் கைதொழுவர்” b “அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமலை” என்கிறபடியே புருஷகாரம் முன்னாகப்

நிவர்த்தகமான புருஷகார விஸேஷத்தையும் சொல்லிற் றாயிற்று. ஆக பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய் தாராயிற்று.

இனி. உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வ தாக உபக்ரமிக்கிறார் (திருமலை) என்று தொடங்கி. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது என்றபடி. ப்ராப் யாந்தரத்துக்கன்று என்கை. பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதித மான ஸாதூநம் பூலசதுஷ்டய ஸாதூரணமாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்று என்னுமிடம் சொல்லுகை, இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லு கிற இதுக்கு ப்ரயோஜனமென்றபடி. உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினுப்போலே உபேயாந்தர மான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப் யத்தை அர்த்திழ்க்கிறது. அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக் கநுஞ்ஞமாக கர்மஜ்ஞாநபுக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்திதூபாயத்தைப்பற்றினுப்போலே, உபேயப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்ய பூக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கநுஞ்ஞமாக உபே யாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திழ்க்கிறது என்கை. உபேயதயா வரண மும் உபாயதயா வரணமுமிதே இரண்டுக்கும் க்ருத்யம். உபேயத்தேவ வரித்தபோது உபாயாபேகையுண்டு. உபாயத்தேவ வரித்தபோது உபேயாபேகையுண்டு. ஆகையால் உபயமும் அபேகிதமாகக்கடவது. உபேயத்வவரண மாவது—ஈஸ்வரன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தையே

பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே. அவற்றை யொழிந்து ௨ ஒண்டொடியாள் திருமகளும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமையே பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன உபாய பூலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு.

உபேயமாக அத்யவஸிக்கை. உபாயத்வவரணமாவது அவன் திருவடிகளை உபாயமாக அத்யவஸிக்கை. அத்யவஸாய த்யவயமும் இவ்வதிக்காரிக்கு அபேக்ஷிதம். அந்ந்யஸாத்யத்வ ஸித்திக்கு உபாயாத்யவஸாயம் வேணும். அந்ந்யபேயாகத்வ ஸித்திக்கு உபேயாத்யவஸாயம் வேணும். உபாய விஸேஷாத்யவஸாயம் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் உண் டாகையாலே தத்யவ்யாவ்ருத்திஸித்திக்கு உபேயாத்ய வஸாயம் வேணும். ஸாத்யனுக்கும் உபேயாத்ய வஸாயம் உண்டாகையாலே தத்யவ்யாவ்ருத்திஸித்திக்கு உபாயாத்யவஸாயம் வேணும். “அந்தரிக்ஷக: ஸ்ரீமாந்” “ஸது நாகுவர: ஸ்ரீமாந்” என்கிறபடியே உபாயோபேயாத்ய வஸாயங்களாகிற மஹாதேவஸ்வர்யம் இவ்வதிக்காரிக்கு அபேக்ஷிதம். அததைப்பற்றவிறே “முமுக்ஷுர்வைஸரண மஹம் ப்ரபத்யே” என்று ஸ்ருதமாயிற்றதும் என்றபடி. இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றை ஒழிந்து) என்று. (ஒண்டொடியாள்) இத்யாதி—ஐங்கருவிகண்டவிற்பம் தெரி வரிய அளவில்லாச் சிற்றிற்பம் ஒழிந்தேன்—ஒண்டொடி யாள் திருமகளும் நியுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு” என்றருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வார். ஐங்கருவி கண்டவிற்பம்-அசித்தத்வாநுபுவமான ஐஸ்வர்யாநுபுவம். சிற்றிற்பம்-அணுவான சித்தத்வத்தைப்பற்றி வருகிற பேயாகுமான கைவல்யம். பூர்வகூண்டுத்திலர்த்தம் பூலாந்தரங்களுக்கும் பூலப்ரத்யுமாகையாலே. “இவன் நம்மை உபாயமாகப்பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டுபோகிறானாகாதே” என்று ஈஸ்வரஹ்ருத்யம் கடல் கலங்கிடுப்போலே கலங்கும். உத்தரகூண்டுத்தாலே “உன்னையே உபாயமாகப் பற்றி

உத்தரவாக்ய ப்ரத்யுமபதூர்த்தம்

‘ஸ்ரீமதே’ — பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கிற வனுக்கு. உ ‘நீ திருமாலே’ என்னும்படி “மாம், அஹம்” என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறது.

ப்ரயோஜநாதரங்களைக்கொண்டு போவான் ஒருவனல்லன்” என்று, ஈஸ்வரன் “மாஸுசு:” என்று சேதநன் கண்ண நீரைத்துடைத்தாப்போலே, சேதநனும் ஈஸ்வரனை “மாஸுசு:” என்கிறான் என்றகாயிற்று. இப்படித் தோற்றின ஸரணாக்ஷி “தாவதூர்த்தி: ததூ வாஞ்சூ தாவந் மோஹ: ததூஸூக்ஷம்” இத்யாதிகளிற்படியே ஸகல பூல ஸாதநமாகையாலும், “ததூந்ய: கோ மஹாதூர:” என்கிறபடியே பரமோதூரனான ஸரண்யன் அர்த்தி தார்த்தக் பரிதூரதீக்ஷிதனாய் “கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” என்னும்படி நிற்கையாலும், இங்கு என்ன பூலத்துக்காக ப்ரபத்தி பண்ணுகிற தென்கிற அபேகையிலே, மஹாதூரனான ஸரண்யனுக்கும், ஸர்வோதக்ருஷ்ட விஷயமான இவ்வஸீகரண விஸேஷத்துக்கும், ஸேஷதைகரஸனான தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான பூல விஸேஷத்தை உத்கரகூண்டும் “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே ஸம்ஸ்த விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக ப்ரார்த்திக்குகிறது. இத்தாலே அந்யப்ரயோஜநத்வமும் ஸித்திக்குகிறது என்னவுமாம்.

இனி இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபத்யம் அர்த்தமருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத்யுமபதூத்துக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதே) என்று தொடங்கி. இங்கும் ஸ்ரீஸுப்புகுத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்தில் சொன்ன வ்யுத்தி த்வயமும், அதில் அர்த்தமும், மதுபூர்த்தமான நித்ய யோகமும் அநுஸந்தேயம். இரண்டிடத்திலும் நித்ய

முன்னில் ஸ்ரீமச்சூப்ஸ்தம் சேர்க்கைக்குறுப்பான சேர்த்தியைச் சொல்லிற்று. கட்டிலும் தொட்டிலும் விடாத தாயைப்போலே அகாரதத்யவிவரணங்களில் உண்டான லக்ஷ்மீஸம்பூந்தித்தை விஸத்யமாக்குகிற இந்த ஸ்ரீமச்சூப்ஸ்தம் அடிமையை வளர்க்கைக்குக் கூடியிருக்கும்படியைக் காட்டுகிறது.

திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை விடாதே a திருவில்லாத தேவரில் தான் b நின்ற பக்கத்துக்குப் பெருமையையுண்

யோகும் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவ த்யூாநுருணமான இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச்செய்கிறார் (முன்னில்) என்று தொடங்கி. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும், அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்யூகையுமாயிருக்கும். அதாவது—அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கூத்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபூவத்தில் அந்வய மின்றிக்கே. ஸாபராத்யசேதநருடைய அபராத்யங்களைப் பார்த்து அவன் சீறமுளவில். அதை ஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும். அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தி, சுயாப்ராப்யனாமிடத்தில், அவனோபாதி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்காகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே, கைங்கர்ய வர்த்யூகையுமாயிருக்கும் என்கை. ஸேஷித்வப்ரதிஸம்பூந்தி ஒரு மித்யூநமானவோபாதி, கைங்கர்யப்ரதிஸம்பூந்தியும் ஒரு மித்யூநமாயிறே இருப்பது என்றபடி. மித்யூநஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மித்யூந கைங்கர்யமிடிற ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

பிராட்டியின் ஆகாரத்ரயத்தை விஸத்யமாக அருளிச் செய்கிறார் (திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை) என்று தொடங்கி.

டாக்கி ஸ்வாமியியாய் a 'தன்னாகத் திருமங்கை' என்னும்படி
 மார்பைப்பற்றி ஸத்தைபெற்று b 'திருமார்பில் மன்னத்தான்
 வைத்துகந்தான் மலரடியேயடை' என்று மார்பைப் பார்த்துக்
 காலேக்கட்டலாம்படி புருஷகாரமாய் c 'திருமாமகளிரும் தாம்
 மலிந்திருந்து' என்னும்படி படுக்கையிலே ஓக்கவிருந்து
 d பிரியாவடிமையைக்கொண்டு ப்ராப்யையாய் மூன்றுகாரத்
 தோடுகூடின ஜ்ஞாநதூஸையில் தன்னைப்போலே அநந்
 யார்ஹராக்கி வரணதூஸையில் தன்னைப்போலே அநந்ய
 ஸாத்நராக்கி ப்ராப்யாவஸ்தையில் தன்னைப்போலே அநந்ய
 பேசாக்ராக்ருகையாலே e 'சார்வு நமக்கு' என்னும்படியாயிற்று
 இவளிருப்பது. f 'சயமேயடிமை தலைநின்றார்' g 'திருமாற்
 கரவு' h 'மலிந்து திருவிருந்த மார்பன்' என்னும்படி செய்கிற
 வடிமை அல்லாதார்க்கும் ஸித்தித்தி வர்த்தித்தி ரஸிப்பது—
 i 'கோலத்திருமாமகளோடு' என்கிற சேர்த்தியிலே ஆசைப்
 பட்டாலிறே. j காதல்செய்து k பொன்னிறங்கொண்டெழா
 நிற்கத் தனித்தனியே விரும்புகையாலேயிறே தங்கையும்
 தமையனும் l கொண்டுபோந்து கெட்டான் m 'கதறியவளோடி'

அடிமைதான் ஸித்திப்பதும். வளர்வதும். ரஸிப்பதும்
 அச்சேர்த்தியிலேயிறே. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (சயமே)
 என்று தொடங்கி. திவ்யதும்பதிகளில் ஏகதேயுமாத்ரத்
 தைப் பற்றுவார்க்கு ஏற்படும் அநர்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த
 மாக அருளிச்செய்கிறார் (தனித்தனியே) என்று தொடங்கி.
 (தங்கை) ஸூர்ப்பணகை, (தமையன்) இராவணன் என்றபடி.
 இவ்விஷ்டத்திலே ஒன்றைப்பிரித்து ப்ராப்யமாக நினைக்கு
 மன்றும். பூலாபூரவமாத்ரமன்றிக்கே ஸ்வநாஸ்த்தையும்
 பூலிப்பிக்குமாகையாலே. "தன்னை நயந்தானை" என்று
 விஸேஷணவ்யதிரேகேண விஸேஷ்யமாத்ரத்தை ப்ராப்ய

a நாச்சியார்திரு 8-4 b பெரிய.திரு 6-9-6 c திருவாய் 6-5-8
 d திருவாய் 5-8-7 e மூன்.திருவ 100 f திருவாய் 8-10-2 g முதல்
 திருவ 53 h மூன்.திருவ 57 i திருவாய் 6-9-3 j பெரிய.திரு 2-2-2
 k பெரியதிருமடல் 145 l பெரிய.திரு 10-2-3 m பெரியதிரு 3-9-4

என்னும்படி தலைசிதறி முகமும் கெட்டது. a 'அவன் தம்பியே சொன்னான்' என்னும்படி சேர்த்தியிலே நினைவாயிறே b செல்வவிபீடணன் c நீடரசுபெற்று d அல்லல் தீர்ந்தே னென்னும்படி வாழ்ந்தது.

நாராயண ஸம்ஸ்கார்த்தம்

'நாராயண' பதும் அடிமை கொள்ளுகிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. e எழில்மலர் மாதரும் தானுமான சேர்த்தியிலே இன்பத்தை விளைக்கிறப்போலே f வீவிலின்பம் மிக வெல்லே நிகழ்ந்த' என்கிறபடியே ஸ்வரூபகுண விக்ரஹ விபூதிகளோடே கூடி ஆனந்தத்தை விளைத்து அடிமையிலே மூட்டுமவனுடைய பூர்த்தியைக் காட்டுகிறது.

மாக நினைத்த ஸூர்ப்பணைக்கு முக்யபாங்க்யஹாநி பிறந்ததும். "பொல்லாவரக்கன்" என்னும்படி விசேஷண மாத்ரத்தை ப்ராப்யமாக நினைத்த ராவணனுக்கு அங்க்ய ஹாநியளவிற்போகாமல் அங்க்யான தேஹத்தை நசுப்பித்ததும். "அநந்யா ராக்யவேணஹம்" "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்கிற உடலையும் உயிரையும் பிரித்த வனைத் தாம் உடலையும் உயிரையும் பிரித்து விட்டார். இருவரையும்பற்றி வாழ்ச்சியுற்றானிறே ஸ்ரீவிபீஷணமுவான். அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தம்பி) என்று தொடங்கி. ஆக அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே மித்யுநமே உத்யுத்யுஸ்யம் என்றதாயிற்று. மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருக்க ஸூஸ்ருஷிக்கும் புத்ரனைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யக்கடவன் என்றதாயிற்று.

இனி இரண்டாம் பத்யத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நாராயணபதும்) என்று தொடங்கி. அடிமைதான் அநு

a பிணங்கியமரர் b பேதங்கள் சொல்லும் குணங்களெல்லாம் அநுபூவ்யங்களேயாகிலும் வகுத்தவிஷயத்தில் இனிமைக்குத் தோற்று c ஏவற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே d 'எழில் கொள் சோதி-e மலர்புரையும்' என்கிற ஸ்வாமித்வ பேராக்யதைகளிலே இதுக்கு நோக்கு.

புவஜநிதப்ரீதி ஊற்றுக வினையுமதாகையாலும். அநுபூவ ஜநித ப்ரீதிதான் அநுபூவ்ய விஷயாதீநமாகையாலும், அந்தக் கைங்கர்யத்துக்கடியான ப்ரீதிக்கு நாம்நங்காலான ஸ்வஸ்வரூபகுணவிபூதிபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதும். ஸர்வவிதகைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரயோஜகமான ப்ரீதிவிஸேஷத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்பந்தகுணவிபூதியாதிபூரிபூர்ணநுபூவ ஸித்திதிக்காக இங்கு நாராயணபதும் ப்ரயுக்தமாகிறது என்றபடி. இனி இப்பதத்துக்குத் தாத்தர்யம் இன்னதிலே என்று அருளிச்செய்கிறார் (பிணங்கி) என்று தொடங்கி. ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபவிஸேஷத்துக்கு ஆகாரத்வமுண்டாகிறுப்போலே, ஆஸ்ரயிகளான குணவிஸேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயம் உண்டாயிறேயிருப்பது. பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிஸேஷங்களும். இப்பதத்திலே ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேயங்கள். அநுபூவ்யத்வம் அவிஸிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்ததேயாகிலும், சதுர்த்யந்தத்தில் சொல்லுகிற வருத்தி விஸேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது ஸ்வாமித்வபேராக்யத்வங்களிறே. கீழே ஸௌலப்யப்ரதிபாதநத்திலே நோக்கு. இங்கு ஸ்வாமித்வ பேராக்யத்வ ப்ரதிபாதநத்திலே நோக்கு என்றபடி.

விபுத்தயர்த்தம்

‘ஆய’—என்கிற சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தில் இரப்பைக் காட்டுகிறது. a ‘எய்தியும் மீள்வர்கள்’ என்கிற பேராகும் போலன்றிக்கே b மீளாவடிமைப் பணியாய் c சிற்றின்பம்

இனி இப்பத்யத்தில் விபுத்தயம்ஸுத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்(ஆய)என்று தொடங்கி. (இரப்பைக் காட்டுகிறது) என்றது, ப்ரார்த்தனை சதுர்த்தயர்த்தம் என்றபடி. ஆகையால் “புவேயம்” என்ற அத்யாஹார ப்ரஸங்க மில்லையென்றதாயிற்று. “ஆத்மேஸ்வராயார்த்தயே கர்த்தம் த்ராஸ்யம்” என்று ஸ்ரீபராஸுரபுட்டர் சதுர்த்திக்குக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனா ப்ரகாஸகத்வத்தை அருளிச்செய்தா ரிறே. “புவாமி” என்றும், “அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்றும் ஸ்ரீ பூஷ்யகாரரும் ஆழ்வாரும் ப்ரார்த்தி துக்கையாலே இங்கும் ப்ரார்த்தனாபர்யந்தமாக அர்த்த மென்னப்பட்டது. ப்ராப்யாந்தரங்களிற்காட்டில் மிதுந கைங்கர்யத்துக்குள்ள வாகியை அருளிச்செய்கிறார் (எய்தியும்) என்று தொடங்கி, முமுக்ஷுவுக்குப் பூலம் சொல்லுகிறவிடத்தில், “தரதி ஸோகமாத்மவித்” என்று ஸோக நிவ்ருத்தியும், “தத்ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே தூநுதே” என்று புண்யபாபரூபகர்மவிமோசனமும், “தத்ஸு விஷ்ணோ: பரமம் பத்யம்—ஸோ஽த்வந: பாரமாப்நோதி” என்று ஒரு தேஸு விஸேஷ ப்ராப்தியும், “ஸ்வேந ரூபேணபிநிஷ்பத்யதே” என்று ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியும், “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்று பரமஸாம்யாபத்தியும், “ஆநந்தம்மயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி” என்று பூகுவத்ஸாமீப்யத்தையும், “ஸோ஽ஸ்ருதே ஸர்வாந் காமாந்” என்று பூகுவத்யுக்ருது பூவத்தையும், “ஆநந்தீ பூவதி” என்று பூகுவத்யுபூவ ஐநிதமான பரமாநந்தத்தையும், “யேந யேந தூதா குச்

a திருவாய் 4-1-9 b திருவாய் 9-8-4 c திருவாய் 4-9-10

போலன்றிக்கே a அந்தமிலடிமையாய், வந்தேறியன்றிக்கே
b 'தொல்லடிமை' என்னும்படி ஸஹஜமாய் c 'உகந்து பணி
செய்து' என்னும்படி ப்ரீதியாலே வரக்கடவதாயிருக்கிற

சூதி தேந தேந ஸஹ க்ஞ்ச்சூதி'' என்று புகுவதுநுவ்ருத்தி
ரூபமான கைங்கர்யத்தையும் பஹமாகச் சொல்லிற்றிறே.
தத்தத் வாக்யவிஸேஷங்களில் சரமபுருஷார்த்த ஸிஷ்கர்ஷம்
பிறவாமையாலே. அந்தப் புருஷார்த்த விஸேஷத்தை
ப்ரகாஸிப்பிகிறது இவ்வுத்தர வாக்யம் என்றபடி. ''த்வத்
ஸாம்யமேவ பஹதாமபிஷாஞ்சுஸி த்வம் தத்ஸாத்க்ருதை:
விபுவரூப குணைஸ்த்வதீயை: | முக்திம் ததோ ஹி பரமம்
தவ ஸாம்யமாஹு: த்வத் சூஸ்யமேவ விதுஷாம் பரமம்
மதம் தத் ||'' என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்தாரிறே.
அபிமதலாபம் விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகவன்றி உதி
யாமையாலே இங்குப் பண்ணுகிற கைங்கர்யாபேக்ஷ
யாலே. விரோதி நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்திக்கையாகக் கட
வது. இரண்டும் அபேக்ஷிதமாகில், இரண்டையும் ப்ரார்த்தி
யாதே. கைங்கர்யத்தையே ப்ரார்த்திப்பான் என்னென்னில்;
கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையே பரம ப்ரயோஜனம். அதுக்கு
ப்ரதிபந்தகமாகையாலே விரோதியினுடைய நிவ்ருத்தி
அபேக்ஷிதமாகிறதக்கனையோக்கி, ஐராமரணமோக்ஷார்த்த
மாக இழிந்த கேவலனைப்போலே ஸ்வயம் உத்யேத்ய
மல்லாமையாலே வந்த அப்ராத்யாயம் தோற்ற. அதை
எடாகொழிகிறது. விரோதி நிவ்ருத்தியை அவன் ஸ்வ
யம் ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருக்கும். இவன் கைங்கர்ய
விரோதியை த்யாஜ்யமென்று நினைத்திருக்கும். ஸம்ஸார
புயமிறே அவனுக்குள்ளது. புகுவத் ப்ராவண்யமுள்ளது
இவனுக்கேயிறே. சரமஸ்ஸலாகத்தில் விரோதிநிவ்ருத்தியை
ப்ராத்யாநமாகச் சொல்லிற்று—ஸ்வயமுத்யேத்யம்மாயன்று.
ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபுரவிக துர்மமான கைங்கர்யம் ப்ரகா
ஸிக்கைக்கு நடுவில் இடைச்சுவர் போகவேண்டுவதென்னும்

அடிமையைக் கருத்தறிவார் a 'ஏவமற்றமரர் ஆட்செய்வார்' என்னும்படி சொற்பணி செய்யுமாப்போலே b முகப்பே கூவிப் பணி கொண்டருள வேணுமென்கிற இரப்போடே பெறவேணும்.

நினைவாலே. ஆகையாலே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தக்ஷணையைச் சொன்னவிது. வீரோதி, நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தக்ஷணக்கும் உப லக்ஷணம் என்றதாயிற்று. ஆக இச்சதூர்த்தி, "அகிஞ்சித் கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே. சேஷத்வ பூலமான சேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. ஜ்ஞாநமில்லாதவன்று ஸ்வரூபம் "அஸந்நேவ" ஆமோபாதி யும், அநுஷ்ட்யாநமில்லாதபோது அந்த ஜ்ஞாநமும் "அஸந்நேவ" ஆமோபாதியும், சேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வமும் அஸத்கல்பமாகக் கடவது. ஆகவிறே மகா ரத்துக்கு. மேலில் சதூர்த்தி, விவரணமாயற்றது. உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னே உண்டே சேஷத்வ ஜ்ஞாநம். ஆகையிற்ற திருமந்த்ரத்துக்குப் பின்பு த்வயமாக வேண்டிற்று. ஆகையாலே சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் முற்படக்கடவது. அநந்தரம் உபாயஸ்வீகாரமாகக் கடவது. அநந்தரம் கைங் கர்யரூபமான ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரார்த்தக்ஷணமாகக் கடவது என்றதாயிற்று. "கிங்குர்ம: இதி கைங்கர்யம்" என்று. யாதொன்று எதிர்முகமலர்த்திக்குறுப்பு—அதிறே கைங்கர்ய மாவது. ஆகையிறே, கூடப்போன இனையபெருமானோடு, படைவீட்டிலிருந்த ஸ்ரீ பூரதாழ்வானோடு, "இங்கொழி" என்று சொற்படியேயிருந்த ஸ்ரீ குஹப்பெருமானோடு வாசியற ஸ்வரூபம் குலையாதிருந்தது. "எங்கள் திருத்தமப்பனார் இறைக்கத் திருநந்தூவநத்துக்கு மடையிட்டடிமை செய்யவு மாம். திருமாலை கட்டி அடிமை செய்யவுமாம். தமிழ் மாலை செய்து அடிமை செய்யவுமாம், கட்டின மாலையைச் சூட்டித்தந்து அடிமை செய்யவுமாம். இதில் ப்ரகாரநியதியில்லை. ப்ரதிஸம்பந்தி, நியதியே உள்ளது." என்று ஆண்டாள் வார்த்தையாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

நமஸ் ஸப்ஸ்தூர்த்தம்

‘நம:’ — என்று அடிமைக்குக் களையான அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கிறது. a நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே b அந்தமில் பேரின்பத்திலே இன்புற்றிருந்து c வேதவிமலர்

வார்த்தையையும். “மரவடிகளோபாதி திருவடிகளிலே கிடக்கவுமாம். மாலையோபாதி மயிர்முடியிலேறவுமாம். இளையபெருமாளோபாதி கூடப்போகவுமாம். ஸ்ரீபுரதாழ் வானோபாதி முடியை வைக்கவுமாம்” என்று நாயனராச் சான்பிள்ளையருளிச்செய்த வார்த்தையையும் நினைப்பது. இத்தாலே ஸ்வேச்சூர்த்தீந கைங்கர்யம் ஸ்வரூபமன்று என்கிறது. உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணுமையும் தூரியாமையும் வேணுமிதே என்றதாயிற்று.

அந்தரம் சரமபதூர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நம:) என்று தொடங்கி. இத்தால் கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது என்கிறது என்கிறார் (அடிமை) இதி. அதாவது—நமஸ்ஸப்ஸ்தூம் ஸாமான்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்தரத்தில் மத்யமபதூமான நமஸ்ஸப்ஸ்தூம்போலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தது விரோதிகள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றாயிருந்ததேயாகிலும். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாந்த ரோக்தமாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறதென்கை. கைங்கர்யத்துக்குக் களையது என்ன அருளிச்செய்கிறார் (களையான அஹங்கார) என்று தொடங்கி. அதாவது, “பேரக்தாஹம் மம பேரக்யோஹம்” என்கிறபடியே இத்தைத் தன்னுடையரஸத்துக்குறுப்பாக நினைத்துப்பண்ணுகை, புகுவந்முகுவிகாஸேஹதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆகூரணீயம் என்கிறப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் பேரக்தருத்வப்ரதிபத்தியும், மத்யத்வப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாயிதே இருப்பது என்றபடி.

விழுங்குகிற a அப்பொழுதைக்கப்பொழுதாராவமுதமான விஷயத்துக்குத் தான் நிலையாளாக உகக்கப் பண்ணுகிற அடிமை தனக்கு பேராகுருபமாக இருக்குமாகில் b 'கண்ணி

இந்த நமஸ் ஸப்ஜம் ஹேயக்யந்த்ரா ஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில் பேராகுத்துக்கு ஹேயர்வயமுண்டாவது— பேராக்யவஸ்துவின் பக்கல் குறையாலேயாதல். பேராக்தரவின் பக்கல் குறையாலேயாதலிறே. அதில் இங்குச் சொன்ன பேராக்யம் ஸர்வமங்குளாயகநபூதையான பிராட்டிக்கும் மாங்குள்யகரமாய். தான் “மங்குளநாம் சமங்குளம்” என்கிறபடியே ஸ்வரூப ரூபாதிசுளாலே ஸர்வமங்குளங்களுக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கையாலே குறைவற்றிருந்தது. இனி பேராக்தருத்வதேஜாஷமேயுள்ளது. அதைத் சுழிக்கிறது இப்பதும். அதாவது - அஹங்காரமகாரங்கள். ஸ்வரூப யாதூத்யம் ஜ்ஞாநஜநகமான திருமந்த்ரத்தில் அஹங்காரமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாயிருக்க, இப்போது நிவர்த்தமாகிற அஹங்காரமகாரங்கள் எவையென்னில்; அநாத்மந்யாத்ம புத்தீத்யான அஹங்காரம் மகாரநிவர்த்தம். அஸ்வதந்த்ரே ஸ்வதந்த்ர புத்தீத்யான அஹங்காரம் சதுர்த்தீநிவர்த்தம். ஸாதூநாத்ரந்வயமாகிற அஹங்காரம் நம: பதூநிவர்த்தம். இங்கு நிவர்த்தமான அஹங்கராதிசுள் “நான் பேராக்தா என்னுடைய பேராக்யம்” என்றிருக்கை. இத்தைக் சுழிக்கிறது இங்குத்தை நம: பதும் என்கை. இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்குட்டில் ஸேஷத்வ பாரதந்த்ரயங்கள் அந்தரங்கு நிரூபகமானுப் போலே, ஜ்ஞாத்ருத்வ பூலாயாத பேராக்தருத்வத்திற்குட்டில் பேராக்யத்வமிறே அந்தரங்குமாயிருப்பது. “அஹமந்நம்” என்ற பிறகிறே அஹமந்நததூ: என்ற முக்தர் பாசரம் இருப்பது. இவன் அவனுக்கு ஷட்ஸூண ரஸாந்நமாம் அறுசுவையடிசிலிறே. எதிர்விழிகொடுக்கையிறே இவனுடைய பேராக்யத்வம். பேராக்யதூஸயில்

எனதுயிர்' என்னும்படி பேராகுத்துக்குப் பூமாலையோபாதி இருக்கிற ஸ்வரூபத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே நானெனக்கு இனிதாகச் செய்கிறேன் என்கிற நினைவுகிடக்குமாகில் a ஆட்கொள்வானெத்து உயிருண்கிறவனுடைய ஊணிலே புழுவும் மயிரும் பட்டாப்போலே பேராகுவிரோதியென்று இவற்றைக் கழிக்கிறது. b 'ஆவியல்லல் மாய்த்தது' c 'உனதன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்' என்று அத்தலையுட்பே பேருனால் தனக்கென்றிருக்குமது கழிக்க வேணுமிறே.

ஐஞாந துஸையில் ஸமர்ப்பணம் போலே பேராகுதுஸையில் ஸேஷத்வமும் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது. d திருவருள்

அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக்குறுப்பான கேவல பாரதந்தர்யமும் எதிர் விழி ஸாபேஷான ஈஸ்வரனுடைய பேராகுத்துக்கு மிடறுபடியாம் என்றபடி. இத்தால் கேவல பாரதந்தர்யம் பேராகு விரோதி என்றகாயிற்று. "படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்றாநின்றதிறே. அஹங்காரமமகாரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வே துருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (பூமலை....கொத்தை) (ஊணிலே புழுவும் மயிரும் பட்டாப்போலே) என்று. பரார்த்துகைங்கர்யம் பரம புருஷார்த்தும் என்பதனை "ஜிதம்தே புண்டூரீகாஷ...ஹ்ருஷீகேஸ" என்ற ஜிதந்தையிலும், "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்து...ஸ்வயம் துருசிரே....க்ரியதாமிதி மாம் வது" என்ற இநையபெருமாள் திருவாக்கிலும், "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கிலும், "ஆம் பரிசறிந்துகொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவாக்கிலும் காணலாம்.

"தனக்கேயாக" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (பேராகுதுஸையில் ஸேஷத்வம்) என்று தொடங்கி. இத்தால் அத்தலைக்கே

a திருவாய் 9-6-7 b திருவாய் 4-3-3 c திருவாய் 10-3-9 d திருவாய் 9-6-5

செய்பவன்போலே a ஆட்கொள்வானெடுத்து b நீர்மையால் வஞ்சித்துப் புகுந்து முறைகெடப் பரிமாறப்படுக்கால் தன்னை உணருகை படுக்கையில் முறைகேடினே. கைங்கர்யதூஸையில் தன் ஸ்வரூபத்திலும் அவன் ஸௌந்தர்யத்திலும் கண்ணும் நெஞ்சும் போகாமல் அடக்கவேண்டும். இதிலருமையினே c 'மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று' என்று அவனையபேக்ஷிக்கிறதும். d 'அந்தி தொழும் சொல்லுப் பெற்றேன்' என்று களிக்கிறதும்.

ரஸமாம்படி விரியோகூப்படுகையினே. அதாவது, தன்னோடே கலந்து பரிமாறும் தூஸையில் பேரூக்தாவான ஈஸ்வரன் "ஆட்கொள்வானெடுத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழ்நின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது 'நம் சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்' என்று நைச்யம் பூவித்து இருய்த்து அவன் பேரூகூத்வத்தை அழியாதொழிகையென்கை. இத்தால் கேவல சேஷத்வம் பேரூகூவிரோதியென்றதாயிற்று. பாரதந்தர்யத்தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்யுதேயர்யமென்றபடி. "தனக்குத் தான் தேடும் நன்மை தீமையோ பாதி விலக்காயிருக்கும்" "அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமபோலே" "ஹாரோடபி" "பேரூகூ தூஸையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை" "ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும். அசித்து பிறர்க்கேயாயிருக்கும். ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று முற்பட்ட நினைவு. அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும் என்கிறது நமஸ்ஸால்" என்று ஸ்ரீமல் லோகாசார்யன் அருளிச்செய்தாரினே. இகன் அருமையை ஆண்டாள் ஆழ்வார் பாசுரம் கொண்டு ரூபிக்கிறார் (இதின் அருமை) என்று கொடங்கி.

aதிருவாய்9-6-7 bதிருவாய்9-6-3 cதிருப்பாவை29 dதிருவாய்10-8-7

நிவர்த்தயவிரோதிநிருபணம்

‘உகார நமஸ்ஸு’க்களிலே ஸ்வரூபவிரோதும் கழிந்தது. ‘பரித்யஜ்ய’ ‘ஏகம்’ என்கிறவிதிலே உபாயவிரோதி தடையுண்டது. ‘அஹம்’ ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்கிறவிதிலே ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவர் தள்ளுண்டது. இந்த ‘நமஸ்ஸு’ ப்ராப்யத்தில் களையறுக்கிறது.

த்யவய விவரணமான க்யூத்யத்திலே நமஸ் ஸப்யூதார்த் த்யத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில், “மனோவாக்காயை:” இத்யாதி சூர்ணையாலே அக்ருத்ய கரணத்யக்யில கர்ம நிவ்ருத்தியையும், “அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த” இத்யாதி சூர்ணையாலே அவித்யாநிவ்ருத்தியையும், “மதீயாநாதி” இத்யாதி சூர்ணையாலே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த்ய நிவ்ருத்தியையும் பூஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று. ஆனாலும் இதுக்கு ப்ரத்யாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி என்பதனை பாரிஸேஷ்யந்யாயத்தாலே உபபாதிக்கிறார் மேல் (உகார) என்று தொடங்கி. ஸ்வரூப விரோதியென்றும் ஸாத்ய விரோதியென்றும் ப்ராப்தி விரோதியென்றும் ப்ராப்ய விரோதியென்றும் சதுஷ்டயமாயிருக்கும் விரோதி. அதில் திருமந்தரம் ஸ்வரூபவிரோதிநிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. சரமஸ்ஸோகம் அர்த்த்ய த்யவயத்தாலும் ஸாத்யவிரோதிநிவ்ருத்தியையும் ப்ராப்தி விரோதிநிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. இது ப்ராப்ய விரோதிநிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது என்ற படி. “ப்ரணவத்தில் பக்யவத்யந்யார்ஹஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஜ்ஞாதாவாகச் சொன்னவநந்தரம் அஹம் மமதைகளை நிவர்த்திப்பித்தது திருமந்தரத்தில் நமஸ் ஸப்யூதம். இதரோபாய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பக்யவதேகோபாயத்வ ப்ரதிபத்தியை “ஸ்வத்யூர்மாந் பரித்யஜ்ய-மாம் வ்ரஜ” என்று விதித்தவநந்தரம் அதில் அஹம்மமதைகளை நிவர்த்திப்பித்தது “ஏக” பத்யம். பக்யவத் கைங்கர்ய ப்ரார்த்த்யநா வாசகமான நாராயண

த்வய வாக்யார்த்த நிகுமநம்

ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளை உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு ஸர்வவித ஸேஷவ்ருத்தியிலும் அவனுக்குப் பேரும்படி செய்யப்பெறுவேனாகவேணும் என்று தலைக் கட்டுகிறது.

ப்ரமாணோபந்யாஸம்

a 'ஏழையேதலனும்' b 'அகலகில்லேனும்' முற்கூற்றி லர்த்தம். c 'எனக்கேயாட்செய்' d 'சிற்றம் சிறுகாலே' என்கிற பாட்டு பிற்கூற்றுக்கார்த்தம்.

த்வய ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

அருளிச் செயல் ரஹஸ்யம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்யத்துக்கு அநந்தரமான இந்நமஸ்கரணத்தும் இதில் அஹம் மமதைகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறது. "ஆசார்யஸேவாபுலம் இவ் வவதூரண த்ரயத்திலும் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீ விக்கை காணும்" என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது.

த்வய வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய) என்று தொடங்கி. வாக்யத்வயார்த்தப்ரதி பாதுகங்களான பாசுரங்களை இவ்வார்த்தத்துக்கு ப்ரமாண மாக உதூஹரித்தருளுகிறார் (ஏழை) என்று தொடங்கி. "ந வேதூரந்தாத் ஸாஸ்த்ரம் ந மதுமதுநாத் தத்வமதிகம் ந தத்புக்காத் தீர்த்தம் ந தத்புமதாத் ஸாத்விகபதம் | ந ஸத்வாதூரோக்யம் ந புத்ய பூஜநாத் பேபாதூஜநகம் ந முக்தே: ஸௌக்யம் ந த்வய வசநத: கேஷமகரணம் ||" என்றாரிறே ஸ்ரீமந் நிகுமாந்த மஹாதேயஸ்கன்.

a பெரியதிரு 5-8-1 b திருவாய் 6-10-10 c திருவாய் 2-9-4

அ-24

d திருப்பாவை 29

சாற்றுக்கவிகள்

திருத்தாழ்வரை தாதன் தேவன் தான் வாழி
மருத்தார் கொடைப் பெற்றார் வாழி—கருத்தாபம்
தீர்த்த மணவாளன் வாழியரோ வாழியவன்
கோத்த தமிழ்மாறன் குறிப்பு.

மணவாளன் மாறன் மனமுரைத்தான் வாழி
மணவாளன் மன்னு குலம் வாழி—மணவாளன்
வாழ் முடும்பை வாழி வடவீதி தான் வாழி
தேன் மொழியான் சொல்வாழி தேர்ந்து.

தந்தருளவேணும் தவத்தோர் தவப்பயனும்
வந்த முடும்பை மணவாளா—சுந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன் நினைவின் பொருளனைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

பூர்வாசார்யர்கள் மற்றையிரண்டிலும் அர்த்ததுக்கையே
மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள். இதில் ஸப்கார்த்தகங்க
ளிரண்டையும் மறைத்துக்கொண்டு போருவார்கள். மந்த்ர
ஸ்லோகங்களிரண்டிலும் ஸப்கதுக்கை வெளியிட்டு அர்த்ததுத்
தை மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள். த்வயத்தில் இரண்
டையும் மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள். "மந்த்ரானும்
பரமோமந்த்ர: குஹ்யநாம் குஹ்யமுத்தமம் | ரஹஸ்யநாம்
ரஹஸ்யம் ச ஸத்யஸ் ஸம்ஸாரதாரணம் || ஸரணசூதி
மந்த்ரஸ்து ஸர்வஸம்பச்சுபூரவஹ:" என்றதிதே. ஆக,
த்வயவ்யாக்யநாமருளிச்செய்தாராயிற்று.

த்வயப்ரகரணம் நிறைவுற்றது.

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்தஸங்க்யரஹம்

இவ்வளவால் நிரூபிதமான ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்தங்
களின் ஸங்க்யரஹமிருக்கும்படி:— ரஹஸ்யங்கள் மூன்றும்
நமக்கு ஜ்ஞாந அநுஷ்டாந பூவநித்யநங்களாய்க்கொண்டு
தூரக போஷக போச்யங்கள். "வ்யக்தம் ஹி புக்யவாந்
தேவ: ஸாக்ஷாந் நாராயண: ஸ்வயம் | அஷ்டாக்ஷர ஸ்வ
ரூபேண முகேஷு பரிவர்த்தகதே ||" என்கிறபடியே தேகஸிக
ஜிஹ்வையிலே இருந்து ஸிஷ்ய ஹ்ருத்யகுஹாந்தகூரத்

தைக் கழித்துப் பரஸேஷதைகரஸமான பரிஸுத்தூஸ்வ ரூபத்தை வெளியிட்டு ஸத்தாலாபுத்தைப் பண்ணுகையாலே திருமந்த்ரம் தூரகம். சரமோபாயத்திலே ப்ரவர்த்திக்கும்படியான ஜ்ஞாநவிஸேஷோபசய ஹேதுவாகையாலே ஸ்ரோதவ்யஸேஷமில்லாதபடி உபாயோபதேஸுபர்யவஸாநமான சரமஸ்ஸோகம் போஷகம். ஸக்ருதுச் சாரணத்தாலே பரமபுருஷார்த்த ஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸத்தாநுஸந்தூரந்தாலே க்ருதார்த்ததுனாக்குகையாலே த்வயம் பேடாக்யம். இப்படியிதே ரஹஸ்யத்ரயவைபுவமிருப்பது. இவற்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாவது:— விவேகம்தான் மூன்றுபடியாயிருக்கும். ஆத்மாநாத்மவிவேகமென்றும், உபாயாநுபாய விவேகமென்றும், புருஷார்த்தாபுருஷார்த்த விவேகமென்றும், இந்த விவேகத்துக்கு ஸத்தாநமாயிருப்பதும் மூன்றுபடியாயிருக்கும். தத்வமென்றும் விக்ராமென்றும் அபிமதமென்றும், இதில் ஸ்வரூபப்ரதிபாதுகமான திருமந்த்ரம் தத்வமாவது. ஹிதவித்யாயகமாய் ஸரண்யாபிமதியாலே ப்ரவ்ருத்தமான சரமஸ்ஸோகம் வித்யாநமாகிறது. புருஷார்த்த ப்ரதிபாதுகமான மந்த்ரரத்நம் அபிமதமாவது.

திருமந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹம்

இதில் தத்வரூபமான திருமந்த்ரமும் பத்யரூபத்தாலே மூன்றுபடியாயிருக்கும். இதில் ப்ரத்யமபத்யத்தாலே சேதானுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. மத்யமபத்யத்தாலே ஸத்திகி சொல்லுகிறது. த்ருதீய பத்யத்தாலே வ்ருத்தி சொல்லுகிறது. இந்த ஸ்வரூப ஸத்திகி ப்ரவ்ருத்திகள் மூன்றும் எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கும். ப்ரத்யமபத்யத்தாலே இவனுடைய அந்நயார்ஹத்வம் சொல்லுகிறது. மத்யமபத்யத்தாலே அந்நயஸரணத்வம் சொல்லுகிறது. த்ருதீயபத்யத்தாலே அந்நயபேடாக்யத்வம் சொல்லுகிறது. இவனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாயிருக்கிறவனுடைய ஸேஷித்வம் சொல்லுகிறது ப்ரத்யமபத்யத்தாலே. அவ

னுடைய ஸரண்யத்வம் சொல்லுகிறது மத்யமபத்யத்தாலே. அவனுடைய பேராக்யத்வம் சொல்லுகிறது த்ருதீய பத்யத்தாலே. ப்ரத்யம் பத்யத்திற் சொல்லுகிற ஜ்ஞாத்ருத்வமும் மத்யம பத்யத்திற் சொல்லுகிற கர்த்ருத்வமும் த்ருதீய பத்யத்திற் சொல்லுகிற பேராக்ருத்வமும் எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கும்.

திருமந்த்ரம் ஸாமான்யேந ஸ்வரூபரமாயிருக்கும். சிலர் வாக்யத்ரயமென்று நிர்வஹிப்பார்கள். சிலர் வாக்யைக வாக்யத்தாலே ஏகவாக்யமென்று நிர்வஹிப்பார்கள். சிலர் ஸ்வரூப புருஷார்த்தபரமென்று நிர்வஹிப்பார்கள். சிலர் அர்த்தபஞ்சகபரம் என்று நிர்வஹிப்பார்கள். சிலர் ப்ரபத்தியையும் கூட்டி ஷட்யர்த்தபரமென்று நிர்வஹிப்பார்கள். சிலர் ஆத்மஸமர்ப்பணபரமென்று நிர்வஹிப்பார்கள். “ திருவெட்டுடெழுத்தும் கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை ” என்று பத்யத்ரயத்துக்கும் தாத்பர்யார்த்தமும் ததீயஸேஷத்வமென்று அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார். ப்ரத்யமாசார்யரான நம்மாழ்வாரும் “பயிலும் சுடரொளி” “நெடுமாற்கடிமை”களிலே இவ்வர்த்த்யத்தை அருளிச்செய்தாரிதே. ஆக, ப்ரத்யமபத்யஸித்த்யுமான ஸேஷிகளும் ததீயரேயாய், மத்யமபத்யஸித்த்யுமான ஸரண்யரும் ததீயரேயாய். த்ருதீயபத்யஸித்த்யுமான ப்ராப்யரும் ததீயரேயான படியால் திருமந்த்ரத்துக்குத் தாத்பர்யமான அர்த்தமும் ததீயஸேஷத்வமென்றறிகை.

ப்ரணவந்தான் அக்ஷரஸ்வபாவத்தாலே மூன்றுபடியாயிருக்கும் — அகாரமென்றும் உகாரமென்றும் மகாரமென்றும். அதில் அகாரம் காரணத்வத்தையும் ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸேஷித்வத்தையும் ஸ்ரியபதித்வத்தையும் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும். இதில் காரணத்வத்தாலும் ரக்ஷகத்வத்தாலும் உபாயபாவத்தை வெளியிடுகிறது. ஸேஷித்வத்தாலும் ஸ்ரியபதித்வத்தாலும் உபேயபாவத்தை வெளியிடுகிறது.

அகாரம் ப்ரக்ருதியென்றும் ப்ரத்யயம் என்றும் இரண்டாய். இதில் ப்ரக்ருதியான அகாரம் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யயமான சதுர்த்தி உபேயத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. உகாரத்தாலே பிறர்க்குரியன் அன்று என்னுமிடம் சொல்லி, நமஸ்ஸாலே தனக்குரியன் அன்று என்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. நாராயணபத்யத்தில் உண்டான பூஹூவ்ரீஹிஸமாஸத்தாலும் தத்ப்ருஷஸமாஸத்தாலும் அந்தர்யாமித்வமும் ஆகதாரத்வமும் சொல்லுகிறது. அந்தர்யாமித்வத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஸரீரித்வம் சொல்லுகிறது. ஆகதாரத்வத்தாலே அதிரயம் சொல்லுகிறது. ஆக இப்படி ப்ரணவத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் புகுவதூந் யார்ஹஸேஷத்வம் என்று ப்ரதிஜ்ஞாபண்ணி, ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவர்த்தகமான மத்யமபத்யத்தாலே அத்யந்த பாரதந்தர்யம் என்று உபபாதித்து. த்ருதீய பத்யத்தாலே இதுவும் ஸரீரத்வநிபுந்தூநம் என்று உபபாதித்து. கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது.

“ப்ரத்யமபத்யத்தாலே பாணிக்ரஹணம் பண்ணுகிறது. மத்யமபத்யத்தாலே மணநீராட்டுகிறது. த்ருதீயபத்யத்தாலே சதுர்த்தி ப்டுக்கையாயிருக்கிறது” என்று பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் நிர்வஹிப்பர். திருமந்த்ரத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் ஸகல வேத்ய ஸாஸ்த்ர ருசி பரிக்ரஹீகம். வாக்யார்த்தம் ப்ராப்யஸ்வரூபநிபுணம். ப்ரத்யூநார்த்தம் ஆத்மஸ்வரூபநிபுணம். அநுஸந்தூநார்த்தம். ஸம் பந்தூநுஸந்தூநம்.

சரமஸ்லோகார்த்தஸங்க்ரஹம்

சரமஸ்லோகம் மூன்றுபடியாயிருக்கும்—பரித்யாக்யமென்றும் ஸ்வீகாரமென்றும் ஸோகநிவ்ருத்தியென்றும். “ப்ராப்தி ஹேதுத்வ புத்திவிட்டு ப்ரீதிஹேதுவென்று அநுஷ்டிப்பார்” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். “மாம்” என்கிற பத்யத்தாலே ஸாத்யோபாயங்களிற்காட்டில் எதிர்

தேயாபாயமான தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறான். "பதர்க்கூட்டைவிட்டுப் பர்வதத்தை அண்டை கொள்ளுமாபோலே" என்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார். "இந்த ஸீத்துதேயாபாயத்தைவிட்டு ஸாத்தியோபாயங்களில் அந்வயித்தானாகில் மரக்கலத்தைவிட்டுத் தெப்பத்தைப் பற்றுமோபாதி" என்று நிர்வஹிப்பர் ஸோமாசியாண்டான். அன்று "உன்முகம் காணில் முடிவேன்" என்கையாலே முகம் தோற்றமல் நடத்தினேன். இன்று "உன்முகம் காணாவிடில் முடிவேன்" என்கையாலே முகம் தோற்றி நின்று நடத்தினேன் என்று தன் வ்யாபாராதிக்களைக் காட்டுகிறான். அதாகிறது—"என் கையில் மடல் உன் கையிலே வரும்படியாகவும். என் தலையில் முடி உன் தலையிலே வரும்படியாகவும்வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. உன்கால் என் தலையிலே படும்படி தாழ்நின்றேன்" என்று தன் ஸௌஸ்ப்யத்தைக் காட்டுகிறான் "மாம்" என்று என்றபடி. அவதாரண ரூபமான ஏகஸ்ப்யத்தாலே ஸாத்தியஸாத்யநங்களினுடைய ப்ருத்யக்ஷ்யாவஜந்யமான த்வித்வத்தையும், ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய அந்வயத்தால் வருகிற த்வித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கையாலே ஸரண்யனுடைய சுணையுடைமையைச் சொல்லுகிறது. "மாஸுச:" என்கிற பத்யத்தாலே "வ்ரஜ" என்கிற விதியோபாதி. "மாஸுச:" என்கிற இதுவும் விதியாகையாலே ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸோகநிவ்ருத்தியும் கர்த்தவ்யமென்கை. அதாவது உன்னைப் பார்த்து நிர்புரனாய். என்னைப் பார்த்து நிர்புரனாய் இரு என்கை. முன்பு ஸோகித்திலையாகில் அதிகார ஸீத்தியில்லை. பின்பு ஸோகித்தாயாகில் பூல ஸீத்தியில்லை என்றபடி. பூஷ்யகாரர் ஆழ்வானுக்குச் சரமஸ்ஸலோகத்தை உபதேசுஸித்து. 'இருந்தபடியென்?' என்று கேட்டருள, "ஒரு ஜந்மத்தில் நின்று ஒரு ஜந்மத்திலே போந்தாப் போலேயிருந்தது" என்று பணித்தார். நஞ்ஜீயர் சரமஸ்ஸலோகார்த்த்யத்தைக்கேட்டு. "தலைச்சுமை போட்டாப் போலே இருந்தது" என்கிறார். திருமந்த்ரம் திருமுகப்

பாசரமாயிருக்கும். சரமஸ்லோகம் வேட்டாயிருக்கும். த்வயம் படியெடுப்பாயிருக்கும். சரமஸ்லோகத்துக்குத் தா த்பர்யார்த்தம் ஸரண்யருசி ப்ரிக்ஞஹீ தம். வாக்யார்த்தம் ப்ராபகஸ்வரூபநி ரூபணம். ப்ரத்யாநார்த்தம் ஈஸ்வரஸ்வரூப நி ரூபணம். அநுஸந்த்யாநார்த்தம் நிர்புரத்வா நுஸந்த்யாநம்.

த்வயார்த்தஸங்க்யரஹம்

த்வயம்—இருபத்தைந்து திருவக்ஷரமாய், வாக்யத்வய மாய், ஆறுபத்யமாய் பத்தர்த்தமாயிருக்கும். இதில் பூர்வ க்ஷண்ட்த்திலும் உத்தரக்ஷண்ட்த்திலும் மாமலர் மங்கை யாகிற ஸ்ரீரத்நத்தோடே கூடுகையாலே இருதலைமாணிக்க மாயிருக்கும். அவன் தேவகீபுத்ர ரத்நமாயிருக்குமோபாதி இதுவும் மந்த்ர ரத்நமாயிருக்கும். இந்த மந்த்ரரத்நம் தான் ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிகள், ஸ்ரீமந்நாத்யமுநிகள், யாமுநமுநிகள், ராமாநுஜமுநிகள், ஸ்ரீவரவரமுநிகள் ஆகிறமுனிவர்களுடைய நெஞ்சாகிற செப்பிலே வைத்துச் சேமிக்கப்பட்டிருக்கும்.

இந்த த்வயம், அர்த்தப்ராத்த்யாந்யத்தாலே மூன்று படியாயிருக்கும். விஸேஷண ப்ரத்யாநமென்றும் விஸேஷ்ய ப்ரத்யாநமென்றும் விஸிஷ்டப்ரத்யாநமென்றும். ஆஸ்ரயண த்ஸையில் விஸேஷணப்ரத்யாநமாயிருக்கும். உபாயத்ஸையில் விஸேஷ்யப்ரத்யாநமாயிருக்கும். பேராக்யத்ஸையில் விஸிஷ்ட ப்ரத்யாநமாயிருக்கும். ப்ரத்யுமபத்யத்தில் விஸேஷணபூலத் தாலே ப்ராயஸ்சித்தவ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யுமபத்யத்தாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயபத்யத்தாலே உபேய வ்யாவ்ருத் தியைச் சொல்லுகிறது. க்ரியாபத்யத்தாலே அதிகாரி வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரக்யுமபத்யத்தாலே ப்ராப்யாந்தர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயபத்யத்தாலே தேவதாந்கர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. இதில் சதுர்த்தியாலே ப்ரயோஜநாந்தர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. த்ருதீய பத்யத்தாலே ஸ்வபூவ வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லு

கிறது. ப்ரதமபத்ய விஸேஷணத்தில் ப்ரதமபத்யத்தாலே புருஷகாராத்யபத்யாவவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தரபத்யத்தாலே நிர்குணப் ப்ரஹ்மவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. ப்ரதமபத்யாந்தமான த்யவிவசந(ரந்தபத்ய)த்தாலே நிர்விக்கிரஹவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தரபத்யத்தாலே உபாயத்யவித்வவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. க்ரியாபத்யத்தாலே அத்யவஸாயாபத்யவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. மதுப்பாலே அநித்யயோக்யவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரதமபத்யத்தாலே ஆக்மஸாம்யவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தரபத்யத்தாலே ஈஸ்வரஸாம்யவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. இதில் சதூர்த்தியாலே கிஞ்சித்தகாரபுருஷார்த்தம் ப்ரதிபுடவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தரபத்யத்தாலே ஸ்வப்ரயோஜனவாதியுக்களை நிரஸிக்கிறது—என்று நிர்வஹிப்பர் நடுவிற்புரீதிப்பிள்ளை.

க்ரியாபத்யத்தாலே உபாயப் ப்ரார்த்த்யுனை. சதூர்த்தியாலே உபேயப் ப்ரார்த்த்யுனை. இவையிரண்டும் அதிகாரிக்ருத்யம். த்யவயத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதம். வாக்யார்த்தம் ப்ரார்த்த்யுநா(ப்ராபக?) ஸ்வரூபநிருணம். ப்ரத்யானார்த்தம் மிதுநகைங்கர்யம். அநுஸந்த்யானார்த்தம் ஸ்வகேதாஷாநுஸந்த்யானம். ஏவம்பூதமான த்யவயத்தில் நிஷ்டையாவது—ஸ்வாசார்யபுரஸ்ஸரமாகக் கோவலர் பொற்கொடியான பிராட்டியிருக்கஸரணம்புக்குக் கொடிவழியாகச் சென்று ப்ரஹ்மதருவை ஆஸ்ரயித்து இளைப்பாறியிருக்கை.

ஆசார்ய வைபவம்.

இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தவிஸேஷங்களுக்கெல்லாம் உபதேஷ்டா ஆசார்யனாகிறான். நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்தரத்தை உபதேஷித்தவனை. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய் கூறுதரங்களுமான புகுவந் மந்த்ரங்களை உபதேஷித்தவர்களுக்கு ஆசார்யதவபூர்த்தியில்லை. புகுவந் மந்த்ரங்களை

கூறுத்ரங்களென்கிறது பூலத்ரவாரா. ஸம்ஸார வர்த்துத்ர
கங்களென்கிறதும் அத்தாலே. மற்ற ரஹஸ்யத்ரவயமும்
ப்ரத்யும ரஹஸ்யத்ரதோடே அநந்யமாயிருக்கையாலே
ரஹஸ்யத்ரயோபதேஷ்டா ஆசார்யன் என்று சொல்லிற்
றாயிற்று. இவ்வர்த்துத்தை இன்னார் சொல்லி இன்னார்
கேட்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை. பிதாவுக்குப் புத்ரன்
உபதேஸும் பண்ணினான். அக்யஸ்த்யனுக்கு லேபா
முத்ர உபதேஸும் பண்ணினான். கௌரிக்கு ருத்ர
னுபதேஸித்தான். ஆசார்யபுத்ரனான ஸுக்ரனுக்கு ஜநகன்
உபதேஸித்தான். பரமர்ஷிகளுக்குத்ரம் வ்யாத்யன்
உபதேஸித்தான். ஆண்டாள் பூட்டர் பக்கவிலே ஸ்ரவணம்
பண்ணியிருந்தாள். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபுரதாழ்வா
னுக்கு ஸ்ரீராமவ்ருத்தாந்தம் சொன்னான். நாச்சியார்
ஸ்ரீபாஞ்ச சன்னியத்தைக்கேட்டாள். ஆசையாலே புகுவத்ர
வைபவம் சொல்லுமவன் ஆசார்யன். கேட்குமவன்
ஸிஷ்யன் என்றதாயிற்று. “தேவு மற்றறியேன்” என்றும்
“விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவர்” என்றும் ஸ்ரீமதுரகவிகளும்
நாச்சியாரும் ஆசார்யபுரந்யாஸம் பண்ணினார்களிறே.
ஆகையிறே இவர்களை ஏகத்ர நிர்தேஸும் பண்ணியருளினார்
உபதேசுரத்தினமாலையில் ஸ்ரீமத்ரவரவரமுநிகள்.

ஸ்ரீமச்சூரீரகாத்யாய சதுஷ்டயார்த்துங்களான கார
ணத்வஸூஷித்வ ப்ரபாகத்வ ப்ரப்பயத்வங்கள் ரஹஸ்யத்ரய
மான ஸாஸ்த்ர ஸாரத்தாலே இங்ஙனே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட
தாயிற்று.

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்துஸங்க்ரஹம் நிறைவுபெற்றது.

ஸ்ரீமல்லோகாசார்ய ஸம்ப்ரத்யாய நிஷ்கர்ஷமிருக்கும்படி:

ஸேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தூர்மங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஸேஷத்வாதிகளைப் ப்ரத்யாந மாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளைத் ததுநுஞ்ஞாமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது? மற்றைப்படிதான் ஆனாலோ? என்ன அருளிச்செய்கிறா (அஹமர்த்தத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

73. அஹமர்த்தத்திக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்த்து மென்னும்படி த்யாஸ்யமிதே அந்தரங்கநிருபகம். (ஸ்ரீவசந பூஷணம்)

அஹமர்த்தமாவது:— ப்ர த்ய க் த் தே வ ந அஹம் புத்தி, வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்மவஸ்து. ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன—தத்துவமான ப்ரகாஸ்த்வாநுகூலத்வங்கள். “ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா” “ஸ்வரூபமனுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தாகவக்ஷணம்” என்று இவற்றையிட்டிதே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த்துமென்னும்படி) என்றது. பூஹிரங்கநிருபகதயா புறவிதமென்னும்படி என்றபடி. (த்யாஸ்ய)மாவது—ஸேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிருபக)மாகையாவது—பூகூவத் ஸ்வரூபத்துக்குப் ப்ரகாரதயா ஸேஷமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படியிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரத்யமம் ஸேஷக்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. இத்தால் நிரூபகமாகையாவது—வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்திப்பிக்கு மதாகையாலே த்யாஸ்யம் ஈஸ்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்துவ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும். இப்படி நிரூபக த்வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கச் செய்தே, பூகூவத்ப்ரகாரதயா லபூகூஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற்காட்டில் உண்டான வாசியை அறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதமாய்ப்படி ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமான ஸேஷத்வமே அந்தரங்கநிருபகமாயிருக்கு

மென்றதாயிற்று. (இறை) என்று—இவ்வர்த்துத்தில் ப்ர
மாண ப்ரஸித்தி, ப்ரதூமம் சோஷத்வத்தையிட்டு
வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்த
லக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தமுமா
மாயிருக்கும் என்னுமிடத்தை த்ருதீயபதூத்தாலே நிரூபி
க்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
ப்ரகாரம் என்னுமத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதூமும்
முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். “தூஸபூகாஸ் ஸ்வதஸ்
ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மாந: | நாந்யதூ லக்ஷணம்
தேஷாம் பூந்தே, மோக்ஷே ததேவ ச ||” இத்யாதிக்களும்
உண்டிதே. “அடியேனுள்ளான்” என்றாரிதே ஆழ்வார்.
திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீ பாதூத்திலே ஆறுமாதம் ஆழ்
வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்த
மிதேயிது. இப்படி சோஷத்வம் அந்தரங்கநிரூபகமாகை
யாலே நிரூபித ஸ்வரூபவிசோஷணங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதி
களையே ததூநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

அயமத்ர ஸங்காபிப்ராய:—

“ஜ்ஞாத்ருத்வாதிக்கள் தூர்மிக்ரஹக மாந ஸித்தூங்க
ளாகையாலே சோஷத்வாத்யபேக்ஷயா ப்ரபூலங்கள்” என்று
கொள்ளவேணும். உபக்ரமகூதலுப்த சதுர்த்த்யுக்த மாகை
யாலே சோஷத்வம் ப்ரபூலம் என்னில், ததூபமர்கேந
மகாரத்தாலே உக்தங்களாகையாலே ஜ்ஞாத்ருத்வாதிக்கள்
ப்ரபூலம். அவற்றையும் உபமர்த்தித்துக் கொண்டு நமஸ்
ஸாலே பாரதந்தர்யம் உக்தமென்னில், அவற்றையும் உப
மர்த்தித்துக் கொண்டு வ்யக்த சதுர்த்த்யுர்த்தூந்வித்ரு
ப்ரார்த்துணையாலே பேரூக்த்ருத்வம் லபிக்கையாலே அது
ப்ரபூலம். “ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா சோஷோஹி பர
மாத்மா” என்று ஜ்ஞாத்ருத்வாதிக்கள் ப்ரதூமோபாத்
மாகையாலே ப்ரபூலம். ஆத்மஸ்வரூபம் பூகூவத் ஸ்வரூபா
திநமாகையாலே பூகூவச்சேஷத்வம் ப்ரபூலமென்னில்,
ஸ்வஸ்வரூபமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே ஸ்வசேஷத்வமும்

துல்யம். ஜ்ஞாத்ருத்வாதிசுக்ஸ் ஸுஷுப்தி ப்ரளயங்களிலின் றிக்கே யிருக்கையாலே அப்ரத்யாநங்களுன்னில், புகுவச் சேஷத்வமும் ஸம்ஸாரதூஸையிலீல்லாமையாலே அப்ரத்யாந யம் துல்யம். பௌபத்யாநம் காத்யாசித்கமானாலும் ஸ்வரூப யோக்யத்வம் நித்யமென்னில், அது ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸத்தை நித்யமாகையாலே இதுக்கும் துல்யம். புகுவச் சேஷத்வம் ப்ரத்யக்த்வவத் அஹம் ப்ரத்யய கேசரமாகையாலே ஸ்வரூபநிபுகத்வாத் ப்ரபலம். வேத்யாந்த வ்யுத்பத்தி மான்களுக்கு புகுவச் சேஷத்வம் அஹம் ப்ரத்யயத்தில் ஸ்பூரிக்கும் என்னில், அஹம் ப்ரத்யயம் தூர்மிஸ்வரூப மானால், அதுக்கு ஸ்வகூத் ப்ரத்யக்த்வாநுகூலத்வாதிசு நியதவிஷயகத்வத்தாலே நானாபத்யார்த்தகூடிக புகுவச் சேஷத்வ விஷயகத்வம் கூடாது. அப்படி அப்யுபக்யமு மில்லை. தூர்மிஸ்வரூபத்தில் ஸேஷத்வம் தோற்றும் போது, வேத்யாந்த வ்யுத்பத்தியும் அநபேக்ஷிதை. தூர்மிஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே வ்யுத்பத்தியால் கிஞ்சித்காரமும் அந பேக்ஷிதம். உபாஸநாத்மகமான தூர்மபூதஜ்ஞாநத்திலே “ஆத்மேதி தூபகூச்சூந்தி” என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸாரத்வ ப்ரயுக்த ஸேஷத்வம் தோற்றும் என்னில், ஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாகையாலே ஸேஷத்வத்தோடு யுகூபகேவ தோற்றுமாகையாலே துல்யம். புகுவத் ப்ரகாரதயைவ லப்யதூஸத்தாகமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிபூபித ஸ்வரூப விஸேஷண ஜ்ஞாத்ருத்வாதிசுக்ஸ் ப்ரகாரத்வத்தைப்பற்ற அப்ரத்யாநமென்னில், ப்ரகாரதயைவ லப்யதூஸத்தாகத்வம் ப்ரகாரத்வ வ்யாப்ய ஸத்தாகத்வ ரூபமானால், ஜ்ஞாநநூர்வ யம் ஆத்மாவிலே நித்யமாயிருக்கையாலே ஆத்மஸத்தாவ்யா பகத்வம் ஜ்ஞாநாதிசுக்ஸுக்கும் துல்யம். ப்ரகாரதாதிநூஸத் தாகத்வ ரூபமானால், புகுவத் ஸ்வரூபாதிநூத்ம ஸத்தைக்கு ஆத்ம தூர்மபூத ப்ரகாரத்வாயத்தத்வம் கூடாது. ஆகையால், ஜ்ஞாத்ருத்வாயத்தகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வபூலாயாத ஸ்வஸேஷத்வாநுகூண்யேநவே புகுவச் சேஷத்வத்தை

யோஜிக்கை உசிதம். அதாவது—ஸ்வபேடாகார்த்தம் ஸாத்நாநுஷ்டாநமாய் புகுவதுபாஸநமும். அநுபுவகைங்கர்யங்களும் ஸ்வபேடாகத்தருத்வார்த்தம் மாயிருக்கை—என்று ஸங்காபிப்ராயம் விவக்ஷிதம்.

அயமத்ர பரிஹாராபிப்ராய:—

புகுவத்ஸ்வரூபாதீநையான ஸ்வஸத்தை ஸ்வதூர்ம பூக புகுவத் ப்ரகாரத்வாயத்தை என்கை அநுபந்நம் என்ன ஒண்ணது. ஆஸ்ரயாஸ்ரயிபாவஸ்பூகியுத ஸம்யோச்யாத்மகாதேயதாரூப அப்ருத்யக்ஸித்துத தூர்மதாலக்ஷண புகுவத் ப்ரகாரதை ஆஸ்ரய ஸம்பந்த்யூபையாகையாலே, ஸ்வாஸ்ரயமாய். புகுவதூஸ்ரிதமுமான சேதநஸ்வரூபத்தினுடைய ஸத்தாநிர்வாஹகையென்கை அத்யந்தமுபந்நம். இந்த புகுவத் ப்ரகாரதை சேதநஸ்வரூபமாகிற ஆஸ்ரிதத்துக்கு புகுவத்ஸ்வரூபமாகிற ஆஸ்ரயத்தினுடைய ஸம்பந்த்யூபையாயிருக்கும். ஆஸ்ரயஸம்பந்தம் ஆஸ்ரிதஸத்தாநிர்வாஹகம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் என்றபடி. ஆகையிதே “ஸ்வஸம்பந்திகதயா ஸ்யஸ்யா: ஸத்தாவிஜ்ஞப்திதாதி, “ச” என்கிறவிடத்துக்கு “ஸத்தாயா ஆஸ்ரயஸம்பந்த்யாதீநந்வாத் ஸ்வரூபலாபே, ஸதி ஸர்வம்தத்யதீநமித்யர்த்த:” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிருக்கிறது. ப்ரதியோகிகா விஸேஷத்தாலே சேதநஸ்வரூபவ்ருத்தியான ஆஸ்ரய ஸம்பந்த்யாயிருக்கிற இந்த புகுவத் ப்ரகாரதை ஆஸ்ரய ஸம்பந்த்யூபையாகையாலே சேதநஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகமாய், ஈஸ்வராவ்ருத்தியாகையாலே ஈஸ்வரவ்யாவர்த்தகமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநாநந்த்யத்வங்கள், ஆஸ்ரயஸம்பந்த்யூப புகுவத்ப்ரகாரதா நிர்வாஹ்யமான ஸத்தையை யுடைத்தாயிருக்கிற சேதநஸ்வரூபாத்மக தூர்மயதீநஸத்தாகமாகையாலே, நிரூப்ய வஸ்துவினுடைய ஸத்தாநிர்வாஹகமன்றிக்கேயிருந்துகொண்டு, அசித்துவ்ருத்தித்வாபாவத்தாலே அசித்துவ்யாவர்த்தகமாத்ரமாயிருக்கும். ஆக, நிரூபகாந்தரங்களினுடையவும் நிரூப்யத்தினுடைய

வும் ஸத்தா காரணமாயிருக்கை, இதுக்கு நிரூபகாந்தரங்களைப் பற்ற வாசி. ஸத்தானதுக்கே லக்ஷணபேக்ஷையாகையாலே. லக்ஷணத்தையநுஸந்திக்குமிடத்தில் லக்ஷணபேக்ஷா ஜநக ஜ்ஞாநவிஷய ஸத்தாநிர்வாஹகத்வேந பூத்யதிஸ்த்துமாயிருக்கிற இந்த புகுவத் ப்ரகாரதையே புகுவத்வ்யாவர்த்தகத்வத்தாலே ப்ரத்யம் லக்ஷணதூளமாக அநுஸந்திக்க உசிகை. அநந்தரம், தந்நிர்வாஹ்யஸத்தாகங்களான ஜ்ஞாநத்வாதிகள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாக அநுஸந்திக்க உசிதங்களாகக் கடவன. “மநாகுபகாரிதா ச ஸர்வஸ்யாஸ்தி தத்பரிகரத்வேந ஜ்ஞாயமானத்வாத்” என்கிற படியே. இந்த புகுவத் ப்ரகாரதை. தத்யுத்தேவந ஜ்ஞாயமானத்வரூபதியயேஹதுதாப்ரயோஜகமாகையாலே. லீலாரசஸம்பாதுகத்வௌதூர்ய ப்ரகாஸகத்வ கைங்கர்ய ரஸாதூயகத்வாதிரூப ஸேஷத்வாபேக்ஷயா, ஸர்வாதம்வ்யாபி ஸார்வகாலிக ஸேஷதானுபையாயிருக்கும். ஆகையாலே ஸேஷத்வ ஸாமான்யத்துக்கு அந்தரங்குத்வமுண்டு என்னுமிவ்வளவே அபேக்ஷிதம். தூர்மத்துக்கு தூர்மிஸத்தாநிர்வாஹகத்வாபூவம் ஆஸ்ரய ஸம்பந்ததூர்மகத்வாபூவ ப்ரயுக்தம். இத்தால், தூர்மிகுராஹக மாந ஸித்தித்வரூப ப்ராபுல்யம் ப்ரத்யுக்தம். தூர்மிக்கும் நிர்வாஹகமாகையாலே ஸேஷத்வம் அத்யந்தம் ப்ரபுலமாயிறேயிருப்பது. கிஞ்ச, திருமந்த்ரத்திலே லுப்தசதுர்த்த்யுக்தமாகையாலே. உபக்ரம ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாத்ருத்வாத்யுபேக்ஷயா ஸேஷத்வமே ப்ரபுலம். ப்ரத்யம்ஸ்ருத நாராயணஸப்தேதூர்த்தமாகையாலே. அநந்தரஸ்ருத சதுர்த்தீலப்துப்ரார்த்தநா பூலாயாத பேதூர்த்தத்வாபேக்ஷயா, ஸரீரத்வப்ரயுக்த பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபுலம். அந்தர்யாம்யதிகரணதிகளிலே ப்ரத்யமாத்யாயத்திலே பாரதந்த்ர்ய ஸேஷத்வங்களைச் சொல்லி. த்விதியாத்யாயத்திலே “ஜ்ஞேநாத ஏவ” “கர்த்தா ஸாஸ்த்ரார்த்துவத்வாத்” என்று ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை ஸாரீரகத்தில் சொல்லிற்று. சேதநஸ்வரூபகதமான புகுவச்சேஷத்வம் ஸேஷிமாத்ரப்ரதியோகி

கத்வாத் ப்ரப்யலம். ஸ்வஸேஷத்வம் ஸேஷத்வாஸ்ரய ப்ரதி
யோகிகத்வாத் துர்ப்யலம். துர்மிகளுக்கு ப்ராப்யல்யதௌர்
ப்யல்ய விபாக்யம். துர்மங்களுக்கு ப்ராப்யல்ய தௌர்ப்யல்ய
நிபந்தநம் என்னுமது முக்யக்ரமந்யாயஸித்த்யம். ஐநக
பும்ஸ்த்வ ஐந்யபும்ஸ்த்வாதிரூப பித்ருபுத்ராதிரூபத்வப்ர
வ்ருத்தி நிமித்தங்களிலே. பும்ஸ்த்வாத்யபேக்ஷயா ஐநகத்
வாதிகுள் ப்ரத்யம் நிர்நிஷ்டங்களாகிரூப்போலே. “தூஸ”
ஸப்த்யுப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்திலும். “ஸேஷசேதநத்வம்
தூஸத்வம்” என்று சேதநத்வாபேக்ஷயா ஸேஷத்வமே
ப்ரத்யம் என்கை உசிதமாகையாலே, “சேதநத்வே ஸதி
ஸேஷத்வம் தூஸத்வம்” என்று வ்யுத்தக்ரமோக்தியும் அநு
சிதை. “நிர்ஸிதே பரஸேஷத்வே ஸேஷம் ஸம்பரிபூர்யதே।
அநிர்ஸிதே புநஸ் தஸ்மிந் ஸர்வமந்யதஅஸத் ஸமம்||” என்
கிறபடியே, ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநமில்லாவிடில் நிரூப்யத்துக்கும்
நிரூபகாந்தரங்களுக்கும் அஸத்தை சொல்லுகையாலும்.
ஸேஷத்வமே ப்ரப்யலம். பராஸரஸ்ம்ருதியிலும் “அகார
வாச்யஸ்ய விபேடா: ஹரே: ஸேஷமஹம் ஸத்யா” என்று
அஹந்த்வாபேக்ஷயா ஸேஷத்வம் ப்ரத்யமோக்தம். பூஷ்ய
காரநம் “ஸேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம் சேதந
லக்ஷணம்” என்றருளிச்செய்தார். இப்படி. துர்மிஸத்தா
நிர்வாஹக ஆஸ்ரயஸம்பந்த்யாத்மகத்வரூப வஸ்து ஸாமர்த்ய
ஸசிவ உபக்ரம ப்ரதிபந்நத்வாத்ய ந்யாயங்களாலே
ஸேஷத்வ ப்ராத்யம்யம் ஸித்திதிக்கையாலே. “ஜ்ஞாநாந்
த்யம்ஸ்த்வாத்மா ஸேஷோஹி பரமாத்மந:” என்று க்வசித்
ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளுக்கு ப்ராத்யம்யம். ஸாக்ஷாசந்த்யூரந்யாயத்
தாலே அந்நமயாத்யநுக்ரமம்போலே புக்ய்யாரோஹண
ஸௌகர்யார்த்தம் என்று ஸித்திதிக்கும். ப்ராத்யம்ய
மாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ராப்யல்யம் சொல்ல நினைக்கில்,
“ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாந்நைத்யுலக்ஷணம்”
என்று, அணுத்வத்துக்கு ஜ்ஞாநாந்நத்யுபேக்ஷயா ப்ராப்யல்
யம் ப்ரஸங்கிக்கும். புருஷார்த்ததூர்வய ப்ரயோஜகமல்
லாத அணுத்வத்தைப்பற்றி, தத்ப்ரயோஜகங்களான ஜ்ஞா

நாநந்தத்வாதிகள் வஸ்து ஸாமர்த்த்யத்தாலேயும் தத்
ஸஹக்ருத புரோநிர்தேஸுத்தாலும் ப்ரபுலங்களென்னில்.
அது ஸேஷத்வத்துக்கும் துல்யம். ப்ரதமநிர்தேஸுத்துக்கு
பூஹுள்யமும். ஸகல ப்ரமாண ஸங்க்ரஹ மூலமந்த்ர
ஸங்க்ரஹ ப்ரணவஸ்துத்வமும் அதிகம். அநியதபௌர்வா
பர்யாநுஷ்டாநாவதிக க்ரமவிஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்கத்
தக்கதான “பூர்வாபூதேந நோத்பத்தி: உத்தரஸ்ய ஹி
ஸித்த்யதி” என்கிற ந்யாயமும், நியதக்ரமமான மூல
மந்த்ர பத்யக்ரய ப்ரதிபந்ந ஸேஷத்வாதிக்ரமவிஷயத்தில் ப்ர
வர்த்தியாது. பரமதரீதியைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கும்
என்று கொள்ளிலும், தத்வதேவ, நிஷேத்யபேக்ஷித
நிஷேத்ய ஸமர்ப்பக வ்யக்த சதுர்த்தீலப்யுத்யோக்தருத்வா
பேக்ஷயா தந்நிஷேத்ய (வ்யக்த சதுர்த்த்யநந்தராநுஷக்த)
நமஸ்ஸப்யுத்யோக்த ப்யோக்தருத்வாபூவமே ப்ரபுலம் என்று
ஸித்திக்கும். ஆக, ப்ரணவத்திலே ப்ரதமநிர்தேஸுத்தாலே
ஜ்ஞாநத்வாத்யபேக்ஷயா அப்யர்ஹிகமும் தத்யுத்யுத்யுத
தூர்மிஸத்தா நிர்வாஹகத்வ நியாமக ஆஸ்ரயஸம்பந்தரூப
மும் ஆன புகுவத் ப்ரகாரத்வம் நாராயணபத்யுத்தாலும்
சொல்லிற்று என்று கருத்து. ஆக ஜ்ஞாநத்வாத்யபேக்ஷயா
ஸேஷத்வபாரதந்த்ரயங்களே ப்ரபுலங்களாகையால். ஸேஷத்
வாத்யநுகுணமாகவே ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை யோஜிக்க
வேணும் என்றதாயிற்று. ஆக ஜீவன் புகுவத்யுத்தந்த
பரதந்த்ரன் என்றபடி. இதிறே நமஸ்ஸப்யுத்யுத்தம்.

நமஸ்ஸால் விரோதிநிவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது.
“விரோதிதான் மூன்று. அதாவது ஸ்வரூபவிரோதியும்
உபாயவிரோதியும் ப்ராப்ய விரோதியும். ஸ்வரூப
விரோதி கழிகையாவது—“யானே நீ என்னுடைமையும்
நீயே” என்றிருக்கை. உபாயவிரோதி கழிகையாவது—
“களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்
மற்றிலேன்” என்றிருக்கை. ப்ராப்யவிரோதி கழிகை
யாவது, “மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

‘ம:’ என்கை ஸ்வரூபநாஸம், ‘நம:’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம் என்னுந்நின்றதிதே. “அஹம் ப்ரத்யயவேத்யத்வாத்மந்த்ரே ப்ரத்யுமீரணத் | ப்யாஷ்யகாரஸ்ய வசநாத் ஸேஷிக்ரமநயாதபி || ஸேஷத்வமுக்க்யதாஸித்யதே: | கர்த்தருதா ப்யாக்ருதா ப்யுவேத் | பராதியஸ்ய ஸித்யத்யர்த்தநோசேத் ஜ்ஞாத்ருத்வ-ஸேஷதா ||” என்றதிதே, “பாரதந்த்ர்யந்தான், பராதிநபுலத்வம் 2, பராதிநகர்த்தருத்வம் 3. ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம் என்று இப்படி அநேகவிதமாயிருக்கும். 1. ராஜாவுக்கு ப்ருத்த்யன், ஸ்வகர்மானுக்ஷணபுலமாத்ரத்திலே பராதிநகையாலே பரதந்த்ரன். 2. பராதிநஸ்வீயக்ருதிஸாத்ய ஸாத்யந ப்ரீத பராதிநபுலகனாகையாலே உபாஸகன் ஸ்வரனுக்கு அதிபரதந்த்ரன். 3. பராதிந அகிலஸ்வவ்யாபாராதிந ஸாத்யநதாக பராதிநபுலகனாகையாலே ப்ரபந்நன் ஸ்வரனுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரன். ஆக அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாவது—ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம்” என்றும் ஜீவஸ்வரூபயாத்யாத்ம்ய நிஷ்கர்ஷம்பண்ணினுர்களிறே நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிகளாயும், ஜீவபரயாத்யாத்ம்ய த்ர்ஸிகளாயும், லோகாசார்ய ப்ரத்யுமாசார்யாநுக்ரஹபுலாவதாரராயும் உள்ள ப்யாதாக்கள்.

“ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யபுலம். ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி ஸேஷத்வ புலம்” “பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபுலம். தத்வ விஷய ப்ரீதி சைதந்யபுலம்” “ஸாஸ்த்ரிகன் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையும் இடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த. ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறாகும் காலம் எண்ணுவர்கள்” “இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்து உணரவும், உணர்வைப்பெறஊர மிகவுணரவுமுண்டாம்” என்றருளிச் செய்தார்களிறே.

அஷ்டாக்ஷராதி, ஸத்வியத்யாத்மபர்யமகிலம் க்ரமாத் |
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந த்ர்ஸிதம் க்ருஷ்ணஸத்ருநா ||

ஆரண நூல்வாழ்க அருளிச்செயல்வாழ்க
தாரணியும் விண்ணுலகும் தான் வாழ்க—பூரணமாய்
பின்னுமுள்ளோர் தான் வாழ்க பிள்ளை உலகாரியனே
இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்.

श्रीवेङ्कटार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता ।
रहस्यत्रयमीमांसाभूषणं ग्रथितं त्विदम् ॥

उद्धृतानि सुरत्नानि पूर्वग्रन्थेभ्य एव हि ।
क्वचित् क्वचित् दासवाक्यं घटनार्थं तु वर्तते ॥
श्रीकृष्णपादलोकार्यवरयोगिमुखोक्तयः ।
विलसन्ति प्रबन्धेऽस्मिन् निगमान्तगुरुक्तिभिः ।

रम्यजामातृदेवस्य कृतेः विवरणात्मकं ।
प्रमाणपदवीनिष्ठकटाक्षैः एधतां भुवि ॥

चण्डमारुतवेदान्तविजयादिस्वसूक्तिभिः ।
वेदान्तरक्षकायास्तु महाचार्याय मङ्गलम् ॥

அத்யாத்மதத்வபேதாத்மபூஸ்கரர் வாக்யம்ருதவர்ஷீ
ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதராசார்ய ஸ்வாமி தொகுத்த
அருளிச்செயல் ரஹஸ்யபூஷணம் நிறைவுபெற்றது.

